

Giới thiệu Phu Tử Tòng Tử

Truyện Phu Tử Tòng Tử của tác giả Hiểu Không Tàn Nguyệt thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Cố Phán tránh ở trong toilet, ngồi trên ở bồn cầu dùng chân gắt gao chặn cửa toilet.

Tim cô đập thật nhanh, không chỉ vì sợ hãi mà còn vì bị kẻ đòi nợ đuổi theo mười bảy mười tám con phố, mồ hôi lạnh ứa ra, cũng không dám thở lớn tiếng.

Vừa rồi lúc bị đuổi bắt, trong lúc cuống quýt cô cõm một chiếc giày ném đến một con đường khác, sau đó tránh trong thùng rác lớn màu sắc rực rỡ, kéo xuống nắp thùng, mắt to trừng trừng nhìn vào bóng đêm, tai lắng nghe truyện hot từ bên ngoài.

Một trận tiếng bước chân hỗn độn vang ngay tại bên tai cô, nắp thùng rác bị kéo ra một khe nhỏ, ánh sáng xen qua chiếu vào, ánh sáng ấy như ma trôi câu hồn làm cho cô nhanh nhảm chặt mắt, trong lòng có một nỗi niềm khó nói: Xong đời rồi...

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tòng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tại một trung tâm mua sắm ở Hong Kong, Cố Phán tránh ở trong toilet, ngồi trên ở bồn cầu dùng chân gắt gao chặn cửa toilet.

Tim cô đập thật nhanh, không chỉ vì sợ hãi mà còn vì bị kẻ đòi nợ đuổi theo mười bảy mười tám con phố, mồ hôi lạnh ứa ra, cũng không dám thở lớn tiếng.

Vừa rồi lúc bị đuổi bắt, trong lúc cuống quýt cô cõm một chiếc giày ném đến một con đường khác, sau đó tránh trong thùng rác lớn màu sắc rực rỡ, kéo xuống nắp thùng, mắt to trừng trừng nhìn vào bóng đêm, tai lắng nghe động tĩnh từ bên ngoài.

Một trận tiếng bước chân hỗn độn vang ngay tại bên tai cô, nắp thùng rác bị kéo ra một khe nhỏ, ánh sáng xen qua chiếu vào, ánh sáng ấy như ma trôi câu hồn làm cho cô nhanh nhảm chặt mắt, trong lòng thầm nghĩ: Xong đời rồi...

Sau đó, một tên đàn ông trong đám người tựa hồ phát hiện chiếc giày bị cô ném, quay đầu hướng một đám người hô to: Mẹ nó, con đàn bà ấy chạy bên này, mau đuổi theo, lần này không được để nó chạy thoát!

Rác nắp Đùng một tiếng nặng nề đóng lại, đợi đến khi bên ngoài không hề có động tĩnh, Cố Phán mới dám từ bên trong bò đi ra, vội vàng chạy vào một tòa quảng cáo cao ốc, nhìn thấy có bảng hiệu buồng vệ sinh liền bỏ chạy đi vào, trốn bên trong không dám ra ngoài.

Dòng người qua lại ở cao ốc này khá nhiều, những người đó có lẽ sẽ e ngại, không dám xằng bậy.

Nhìn điện thoại, cô đã ngây ngốc ở trong này suốt ba mươi mấy phút, vừa mệt vừa đói còn run sợ.

Cô không hề nghĩ đến mình đã chạy trốn tới Hong Kong, kẻ cho vay nặng lãi còn có thể đuổi theo, chẳng lẽ hiện tại cho vay nặng lãi đều có công ty chi nhánh?

Vừa mở cửa toilet muốn đi ra ngoài, mới bước ra nửa thân mình, lại vừa vặn đụng phải kẻ đang nóng giận đi ngang qua cửa toilet, cô nhanh chóng lui lại bên trong, dùng thân mình chắn cửa toilet đang không ngừng bị đập.

Mẹ nó, con đàn bà đáng chết, mày mau ngoan ngoãn đi ra, bằng không có tao cho mày biết tay.

Tôi không có tiền, thật sự, khoản tiền ba tôi mượn chờ khi tôi có năng lực sẽ trả lại, bây giờ các người bắt tôi cũng vô dụng...

Cố Phán dùng âm thanh run rẩy muốn cùng bọn họ giảng đạo lý, dù sao đây là xã hội có luật pháp, mọi người đều là người văn minh...

A!!!

Tiếng đá cửa kịch liệt lần nữa vang lên, làm cho nàng kinh hách hô lên một tiếng, đúng nha, lúc vay tiền quả thật đều là người văn minh, nhưng lúc đòi nợ liền biến thành cầm thú.

Mẹ nó, cha mày đi tù, bọn tao đuổi không vào được trong ngục giam, chẳng lẽ còn sẽ bỏ qua cho mày sao!

Lão nhị, đừng nói nói nhiều lời vô nghĩa, thiếu nợ thì trả tiền... Ngươi, để tao xông vào, bắt được nó còn không cho nó một bạt tai?"

Hình như hắn là thủ lĩnh của nhóm người, tùy tiện chỉ đạo một tên đàn em vào trong toilet.

Cố Phán nhìn thấy trên khung cửa thật sự lộ ra đầu người, theo bản năng liền vươn ra hai ngón tay chọc vào mắt tên đó, hấn bị chọc vào đau đớn Ai u một tiếng, tay ôm mắt té xuống sàn. Gần mười tên đàn ông hung thần ác sát chen chúc tại toilet nữ, cuối cùng bảo an của cao ốc cũng đi tới.

Nhưng hai tên bảo an cũng chỉ là chân tôm mềm nhũn, còn chưa mở miệng, đã bị tên cho vay nặng lãi trừng mắt, hung hăng nói một tiếng:” Bớt lo chuyện người khác đi”, bọn họ liền khom lưng ngoan ngoãn lui đi ra bên ngoài.

Cố Phán tưởng cánh cửa mỏng manh này chỉ còn chịu được mấy cú đá, bên ngoài đột nhiên không có động tĩnh, nàng không dám đuổi đầu ra bên ngoài xem, sợ đây là cái bẫy của bọn chúng, đợi nàng chủ động nhảy xuống.

Một lát sau, truyền đến vài tiếng tiếng gõ cửa khiến nàng hoảng sợ.

Tiểu thư, đã không có việc gì, cô có thể đi ra.

Thanh âm nề nếp hơi hiện vẻ nghiêm túc, không phải ngữ khí của những kẻ giang hồ.

Nhưng Cố Phán vẫn là quyết định lại đợi lát nữa xem sao.

Tiểu thư, thật sự không có việc gì, chúng ta đã “mời” những người đó rời đi, cô đừng sợ, có thể đi ra.

Thật cẩn thận mở ra cửa, Cố Phán nhìn đến bên ngoài chỉ có hai người đàn ông đứng đó, mà người đàn ông vừa nói chuyện về mặt nghiêm túc rất lễ phép hướng cô cúi chào, thối lui đến một bên.

Trước mặt cô vài bước có tiên sinh chừng 50 tuổi, treo nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt tuấn nhã, trên mặt có chút nếp nhăn, đôi mắt đen sáng, thân hình đĩnh đạc, mặc một bộ âu phục trông rất sang quý được may vừa người, cũng không có hiện ra vẻ lớn tuổi.

Cố Phán nghe hấn nói câu đầu tiên là: Cô gái nhỏ, tôi sắp chết, cô có muốn kết hôn với tôi không?

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tòng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhìn Lén “con Trai “

Một năm sau, tại phố người Hoa thuộc Hoa Kỳ,

“Thưa thiếu gia, hai giờ bốn mươi ba phút chiều hôm qua, lão gia đã qua đời ở bệnh viện tư nhân của Minh gia tại Hong Kong...” Minh Tiềm đang ngồi trong văn phòng trên tầng cao nhất của công ty, cúi đầu xem xét số lượng tổn thất cụ thể sau vụ hacker tấn công, tuy sự việc lần này bộ kỹ thuật của công ty giải quyết rất nhanh chóng, hacker ác ý công kích cũng bị tra đưa đến cảnh sát, là sinh viên Harvard còn chưa tốt nghiệp, nói là muốn tìm công ty lợi hại để luyện kỹ thuật máy tính, cũng rất tự nhiên chọn công ty của Minh Tiềm làm đối tượng khởi đầu. Văn phòng cách âm hiệu quả rất tốt, thanh âm xen lẫn tiếng khóc bi thương của quản gia từ Hong Kong xuyên qua điện thoại truyền ra, nghe được kết quả, tay Minh Tiềm đang viết chữ trên văn kiện tạm dừng một chút, an tĩnh một lát, ngăn gọn nói với vị quản gia đang chờ một câu trả lời thuyết phục: “Tôi đã biết, sửa chữa căn nhà một chút, tôi sẽ nhanh chóng trở về tiếp quản mình thị xí nghiệp.”

“Thiếu gia, ngài không hỏi thăm tình huống của lão gia trước lúc lâm chung sao?”

“A, thực xin lỗi thiếu gia, là tôi lảm miệng.”

Thiếu gia tuy là từ nhỏ đã không thân thiết với lão gia, nhưng hiện tại lão gia đi rồi, thiếu gia một câu quan tâm đều không có, Lâm quản gia thương tâm vô cùng liền khó tránh khỏi lảm nói một câu trách cứ, sau khi nói xong mới phát giác chính mình quá vượt quy củ.

Lâm quản gia làm việc tại Minh gia vài chục năm, Minh Tiềm tự nhiên sẽ không đem chuyện ấy để trong lòng, như cũ khách khí lại bất hòa nói: “Tình hình cụ thể của cha tôi trước lúc lâm chung, chờ sau khi tôi về Hong Kong lại cùng nhân viên hỗ trợ xác nhận, mặt khác bên này tôi cũng sẽ phái người điều tra, chú Lâm yên tâm.”

“Thiếu gia, lão gia lúc bệnh tình nguy kịch vẫn luôn nhắc tới ngài...”

“Công việc lớn nhỏ trong nhà đợi khi thiếu gia trở về lại định đoạt, chú Lâm không quấy rầy thiếu gia nữa.”

Lâm quản gia nhìn thiếu gia đối với việc lão gia chết vẫn dùng bộ dạng giải quyết việc chung, vốn đang muốn nói thêm cái gì, nhưng bản thân là người làm ở Minh gia, chuyện của gia chủ người làm sao có thể quản?

“Chuyện tên hacker không phải đã xử lý tốt rồi sao?”

Benson là con lai Trung-Mỹ, nói tiếng Trung loạn hết cả lên, chủ vị ngữ bừa bãi, may là Minh Tiềm cùng hắn quen biết nhiều năm, quen thuộc dần cũng có thể nghe hiểu”

“Cha tôi qua đời, qua vài ngày nữa tôi phải về Hong Kong chính thức tiếp nhận xí nghiệp, chuyện ở Hoa Kỳ toàn quyền giao cho cậu.”

Benson nghe lời này, lập tức thu hồi tư thái không đứng đắn, thu liễm tươi cười, đoan chính ngồi xuống, hai người liền bắt đầu thảo luận công việc cụ thể.

Tại tòa biệt thự chính của Minh Thị, nằm trên đỉnh núi Victoria, Hong Kong

Cố Phán thấy rất kỳ quái, Xuân Đường qua đời mới một ngày, thế nào trong nhà liền bắt đầu tu chỉnh bốn phía, làm căn phòng vốn đã tráng lệ như dệt hoa trên gấm, hận không thể đem vàng, kim cương dính lên.

Dù sao hài cốt của Xuân Đường chưa lạnh, làm như vậy giống như khấn cấp muốn đổi chủ nhân, Cố Phán trong lòng phê bình kín đáo, tuy là hơn một năm trước Xuân Đường kết hôn với nàng kết hôn theo hiệp nghị, nhưng Minh gia to như vậy làm sao đến lượt cô quản.

“Nhanh chút, nhanh chút, đem bức hình thiếu gia treo lên, ngày mai thiếu gia đã trở về.”

Cố Phán trông thấy Lâm quản gia đốc thúc chỉ huy bốn nam viên công treo một bức hình nửa người thật lớn lên vị trí ban đầu vốn treo hình của Xuân Đường, mà hình của Xuân Đường đã bị lấy xuống đặt ở góc tường, Cố Phán cảm thấy nơi góc tường, người phúc hậu trong tranh cười có chút cô đơn.

Xuân Đường chỉ có một người con là Minh Tiềm, Cố Phán đến Minh gia đã hơn một năm vẫn chưa thấy qua mặt vị tiên sinh này, thậm chí khi Xuân Đường bệnh nặng nhiều lần gọi hắn trở về cũng chẳng thấy đâu, nghe quản gia nói hắn từ bé đều sống ở nước ngoài, cho tới bây giờ cũng chỉ trở về Hong Kong được vài lần.

Đến khi Cố Phán thoát khỏi chuyến du lịch vào cõi thần tiên, bức tranh lớn đã được lưu loát treo lên, vị trí này dành cho chủ nhân Minh gia, Cố Phán nhìn không được lại nhìn đến bức tranh Xuân Đường nằm trong góc, tuy chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng ở chung đã hơn một năm, Xuân Đường giống một vị trưởng bối quan tâm, chiếu cố mình, hiện tại người mất đi, thật giống bị từ thần cướp đi người bạn vô cùng thân thiết, Cố Phán âm thầm thương cảm.

Tên con trai không chút lương tâm, ba mình vừa mới qua đời, đến cả gặp mặt lần cuối cũng không trở về, lại khấn cấp cho người quét tước phòng ốc muốn thay đổi chủ nhân, hừ, kẻ có tiền lòng dạ thật thâm độc, đặc biệt tên chủ nhân mới của Minh gia danh môn vọng tộc này lại càng đen như mực.

Cố Phán bắt đầu đánh giá tranh vẽ Minh Tiềm, thấy rằng bộ dáng hắn một chút của không giống Xuân Đường, môi mỏng nhếch lên, đôi mắt bén nhọn sâu thẳm, nhìn hai hàng lông mày sắc bén liền biết tính tình nhất định không tốt.

Hôm sau, Cố Phán ngồi trong phòng gỗ chữ trên máy tính, nghe thấy tiếng âm ỉ của chủ nhân biệt thự bên cạnh, tò mò nằm úp sấp đến cửa sổ nhìn ra ngoài, bên ngoài toàn bộ người hầu, nhân viên làm việc cho Minh gia đều có mặt, ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, đứng thành hai hàng ngay ngắn, sau đó yên tĩnh chờ chủ nhân mới trở về.

Tuy Cố Phán không muốn gặp đứa con bất hiếu của Xuân Đường, nhưng lòng hiếu kỳ thúc giục. Cô nhanh như chớp chạy đến trốn sau trụ lớn ở đại sảnh, cũng chờ xem con trai của Xuân Đường là dạng đầu trâu mặt ngựa thế nào.

***“đầu trâu mặt ngựa” thành ngữ này chỉ những kẻ vô lại (làm việc xấu, ác) hung hãn (dữ, tàn nhẫn, bất nhân...)

“Hoan nghênh thiếu gia về nhà.”

Nhiều người như vậy kêu lên cùng một lúc, thanh âm khí thế mênh mông cuộn cuộn, đỉnh tai nhức óc, dọa Cố Phán nhảy dựng.

Cố Phán khom lưng ngấm trộm, nhìn Lâm thúc khom lưng đi phía sau một người đàn ông, trông người đó có chút phong trần mệt mỏi, cánh tay phải khoác một chiếc áo gió, mang kính râm, trên người mặc áo da ôm sát thân hình, tương xứng với quần màu tối, một bên đi đường, một bên nghiêng đầu cùng người đi bên cạnh nói gì đó.

Cố Phán nhìn thấy đường cong khắc sâu trên chiếc cằm tuấn mỹ, thân hình cao to lực lưỡng, khuôn mặt trắng nõn, đầu để tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng, kính râm che hơn phân nửa mặt, làm cho người ta không thể nhìn toàn cảnh.

Cố Phán nhìn thật nhập tâm, ánh mắt nóng rực làm Minh Tiềm vừa vào phòng liền phát hiện chính mình đang bị ai đó nhìn chằm chằm.

Hai tròng mắt lơ đãng liếc phía sau cây trụ lớn, nhìn thấy một phụ nữ nhìn mình đến thất thần, bị hắn phát hiện cũng không biết, Minh Tiềm nhú mày, tiếp tục cùng viên chức cấp cao của xí nghiệp thảo luận về tình hình cổ phiếu hiện nay.

Thẳng đến khi người đã biến mất tại cửa cầu thang, Cố Phán mới phục hồi tinh thần lại.

Thì ra con trai của Xuân Đường bộ dạng như vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tòng Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Vài ngày sau, Lâm quản gia tìm đến Cố Phán, nói là thiếu gia muốn cô đến thư phòng, có việc cần hỏi cô.

Cố Phán bình thường không có việc gì liền ở trong phòng ôm máy tính, lúc ăn cơm đều là ăn cùng các người hầu trong biệt thự, , cho nên từ ngày đầu tiên nàng vụng trộm chạy tới nhìn Minh Tiềm, mấy ngày nay bọn họ căn bản không gặp nhau. Cô chỉ biết là từ khi con trai của Xuân Đường trở về, chủ nhà xung quanh mỗi ngày cứ như đến lễ , lục tục có thật nhiều người đến chào hỏi, nhìn qua không giàu cũng sang, thỉnh thoảng còn có xe chính phủ ngừng ở bên ngoài.

Nhưng cô cũng biết, với thân phận của cô trước mắt, con trai của Xuân Đường sớm hay muộn cũng tìm cô nói chuyện, nay chuyện cuối cùng đã tới, cô lại có cảm giác không yên, người kia nhìn rất xấu tính, cô không am hiểu cách giao tiếp với người khí thế mạnh mẽ.

Sau khi sửa sang lại quần áo, Cố Phán đánh bạo đi đến thư phòng.

Hít sâu một hơi, khe khẽ gõ cửa phòng, từ bên trong truyền ra thanh âm nam tính dễ nghe lại lạnh lùng gọi cô đi vào.

Mở cửa ra, Cố Phán liếc mắt một cái liền thấy nam nhân đang ngồi ở bàn làm việc nói chuyện điện thoại, ánh mắt khi có khi không nhìn về phía màn hình máy tính..

Minh Tiềm ngẩng đầu, nhìn cô, hai tròng mắt như có ánh sáng, dùng tay làm cử chỉ mời ngồi.

Cố Phán vốn muốn đóng cửa, nghĩ nghĩ, lại đem cửa mở rộng ra, ngồi vào ghế sofa trong thư phòng, hai chân khép lại, tay đặt trên đầu gối , tư thế ngồi thực sự nghiêm chỉnh.

Cố Phán thấy hắn vẫn chưa chấm dứt cuộc hội thoại, vừa vặn bồn hoa bên cạnh đã nở rồi, cô liền thành thật ngồi ngó trên sofa ngắm bồn hoa, đầu óc cũng chuyển động xung quanh.

Kỳ thực gian thư phòng này ban đầu là của Xuân Đường , cô đã tới, bắt quá hôm nay tiến vào cảm thấy thật khâm trương cho vận mệnh của gian phòng , về sau hẳn sẽ là thư phòng của hắn.

Đứng rồi, cô nên xưng hô với hắn thế nào đây, trực tiếp gọi tên? Không không không, nhìn khí thế đó hẳn là cũng không đến vài người dám kêu tên gọi họ hắn. Nhưng cũng không thể gọi hắn là "Con trai" đi, ài, cho cô can đảm cô cũng không dám nha, nói lại, làm gì có con trai nào còn lớn hơn cả mẹ.

...

Minh Tiềm thừa dịp gọi điện thoại từ xa liếc mắt nhìn đến cô gái đang an tĩnh ngồi đó, cô đưa lưng về hướng hắn, tựa hồ đang thưởng thức bồn hoa, mái tóc đen gọn sóng, trên đầu còn cài hoa nhỏ để trang trí, trên người cũng là một bộ váy màu dài màu trắng không có tay, từ góc độ của hắn có thể trông thấy thắt lưng tinh tế cùng cánh tay trắng trẻo gầy yếu.

Minh Tiềm nhưng lại nhất thời hoảng thất thần, người phụ trách bên kia di động cung kính liên tục thăm dò hai tiếng, hắn mới lấy lại tinh thần.

Àn? Thật xin lỗi, xin lặp lại một lần nữa.

Minh Tiềm cũng để ý về khác thường của chính mình, vẫn như cũ nghe người trong di động báo cáo tình huống của công ty, đem Cố Phán bỏ một bên.

Ừ, có thể , ngày mai lại báo cáo cho tôi về số liệu mức độ suy giảm cổ phiếu công ty.”

Vị Minh tiên sinh này thật bận rộn, cô đã đợi gần nửa giờ, có thể hẹn hắn lần sau lại nói chuyện không?

Cô là Cố Phán?

Bỗng nhiên nghe được thanh âm, Cố Phán có chút kinh hách vội vàng xoay người nhìn về phía hắn, chật vật trả lời.

Hai người lần đầu tiên chính thức mặt đối mặt nói chuyện với nhau, Cố Phán nhìn toàn khuôn mặt hắn âm thầm nói câu: Quả nhiên bộ dạng một chút cũng không giống Xuân Đường, có thể là giống mẹ đi.

Cô cùng ba tôi kết hôn từ khi nào ?

Tháng Ba năm ngoái.

Thanh âm câu hỏi không nóng không lạnh, mặt không chút thay đổi, làm cho người ta nhìn không ra sâu cạn, hai tròng mắt thỉnh thoảng bí hiểm đánh giá Cố Phán, làm cô chỉ dám cúi đầu thành thật trả lời vấn đề của hắn.

Cho phép tôi mạo muội hỏi một câu, ba tôi gần chết lại cùng Cố tiểu thư kết hôn là vì nguyên nhân gì? Đặc biệt , Cố tiểu thư thoát nhìn còn trẻ tuổi như

vậy.”

Cố Phán nghe lời nói cay nghiệt đã thương người của hắn, trong lòng có chút tức giận, nhưng nhin xuống , đem chuyện kết hôn giải thích rõ ràng với hắn.

Xuân Đường thay tôi trả nợ của ba tôi để lại, ông ấy nói bản thân không muốn một người lẻ loi mất đi, muốn có thân nhân bầu bạn, cho nên tôi đáp ứng cùng ông ấy kết hôn.

Minh Tiềm nghe cô thân thiết gọi tên lão già, không hiểu sao có chút chói tai, ngữ khí cũng trở nên bén nhọn .

Nói như vậy cô là vì tiền mới cùng ba tôi kết hôn, tôi còn nghe nói lúc ba tôi mất, trong phòng bệnh chỉ có một người, tất cả mọi người đều bị ông ta đuổi ra ngoài.

Đó là bởi vì con ông ấy vẫn luôn ở Hoa Kỳ không chịu trở về , cho nên chỉ có tôi ở bên cạnh.”

Lẽ ra Cố Phán tính tình dịu ngoan , bình thường khó có thể nói nặng lời như vậy, nhưng bởi vì ấn tượng với người nay vốn đã không tốt, cộng thêm lời nói cay nghiệt mới vừa rồi tổn thương cô, cho nên Cố Phán mới không quan tâm găm nhẹ một câu.

Minh Tiềm cũng không có bị lời của cô làm phiền muộn, càng không muốn giải thích với cô vì sao mình không trở lại.

Hắn chính là không nói được một lời chăm chú nhìn hai gò má của Cố Phán vì kích động mà có chút đỏ lên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cố Phán bị hắn nhìn có chút hoảng sợ, hoàn toàn không có khí thế vừa rồi, chỉ cúi đầu nói câu:

Minh tiên sinh, nếu không có chuyện khác, ta muốn trở về phòng .

Minh Tiềm hai chân bắt chéo nhau buông xuống: Ngày mai luật sư sẽ đến nhà tuyên đọc di chúc, ba tôi cũng muốn cô tham dự, không cần quên , cứ như vậy... Hắn đưa tay ra, làm tư thế mời đi.

Sau khi cô rời đi, Minh Tiềm mới cầm lấy di động đánh số điện thoại: Charles, tôi muốn tư liệu đầy đủ của Cố Phán, trước ngày mai đưa cho tôi.”

Vốn tưởng lão già tùy hứng lấy cô về nhà, nhưng hôm nay luật sư đứng đầu của Minh gia gọi điện thoại nói rõ với hắn về việc lão già an bài nàng tham như buổi tuyên đọc di chúc, điều này làm cho hắn không thể không có chút coi trọng cô gái này.

Ngày hôm sau, vẫn là tại gian thư phòng to lớn, chẳng qua hôm nay cửa thư phòng bị đóng kín, trong phòng chỉ có Minh Tiềm, Cố Phán cùng với một người trung niên mặc âu phục gầy da, mái tóc hoa râm được chải vuốt sợi cẩn thận tỉ mỉ, vẻ mặt chuyên nghiệp nghiêm túc. Cố Phán đoán rằng hắn hẳn là luật sư tuyên đọc di chúc, thoạt nhìn là một luật sư rất tài giỏi.

Lúc Cố Phán đánh giá vị luật sư này, nghĩ đến nếu lúc trước mời vị này lên tòa án biện hộ cho ba cô, khi đó ba cô hẳn có thể bớt đi vài năm tù, vị luật sư này trông bộ dạng rất có đạo đức nghề nghiệp lại lợi hại, không giống tên luật sư ba phải trước đây cô mời, chuyên môn lừa tiền . Cố Phán lại nghĩ lại vừa hồi tưởng, bất quá bọn họ cũng không có tiền mời được luật sư của Minh gia lên tòa án.

Nhớ tới chuyện nhà phát sinh vài năm trước, một tia cô đơn cùng không thể nể dăng lên đôi mắt Cố Phán, hai má vốn trắng trẻo như tóa sáng cũng trở nên ảm đạm rất nhiều, đắm chìm trong thế giới của chính mình, cả người có chút sững sờ.

Minh Tiềm ngồi trên ghế sofa , hai chân thon dài xen lẫn nhau tựa vào lưng ghế lật xem tài liệu, trong lúc lật trang giấy lại liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh, phát hiện cô từ lúc vào cửa đến bây giờ đều dính vào vị luật sư trưởng đang vùi đầu sửa sang lại văn kiện ở bên kia.phát, trừ lúc vừa mới vào phòng cùng hắn lên chào liên không nói gì nữa. Hai mắt cô tỏa sáng nhìn chăm chăm vào luật sư làm Minh Tiềm như có chút hờn giận, đoán rằng cô cùng luật sư có phải đã biết nhau trước hay không, dù sao ở Minh gia đã hơn một năm , hẳn là không có khả năng chưa thấy qua luật sư trưởng thường xuyên ra vào Minh gia.

Không khí trong thư phong có điểm nặng nề, bởi vì ngày hôm qua nói chuyện với con trai của Xuân Đường không mấy vui vẻ, cho nên Cố Phán lúc này cũng không dám tìm hắn gọi chuyện, nói đi nói lại, chuyện tuyên đọc di sản này, lại muốn một người có thể xem như người ngoài như cô phải có mặt, vị Minh tiên sinh này trong lòng hẳn là rất không vui vẻ , bằng không cũng sẽ không vẫn luôn phụng phịu chỉ lo xem giấy tờ trong tay .

Tề Ngôn sắp xếp lại văn kiện sắp được tuyên đọc, nhìn đến hai người đều trầm mặc không nói, vốn hắn còn muốn hàn huyên hai câu, nhìn thấy dạng này của bọn họ, quên đi, rõ ràng trực tiếp vào chủ đề chính đi.

Ho ho, hai vị hẳn là đã quen biết rồi đi.

Minh Tiềm vẫn như cũ cao cao tại thượng xem xét tư liệu trong tay, chỉ có Cố Phán hướng Tề Ngôn gật đầu khiêm tốn ngượng ngùng cười như hồi đáp, Minh Tiềm khẽ mắt thoáng nhìn thấy sườn mặt mang nét cười của cô, tay cầm giấy trở nên căng thẳng, đột nhiên có điểm chán ghét khi mời cô gái này tới.

Ha ha, Cố tiểu thư vẫn là lần đầu tiên gặp Tề Ngôn tôi đi, kỳ thực việc đăng kí kết hôn của Minh lão tiên sinh cùng cô lúc trước là do tôi làm.”

Cái này Cố Phán đổi lại có chút kinh ngạc vị luật sư tiên sinh này hẳn là biết chuyện của cô ,cô có điểm xấu hổ cùng với ngượng ngùng , không biết đáp lại lời của ông ấy thế nào, cũng không thể làm cho người ta nhìn ra cô xấu hổ, liền nâng khóe miệng tươi cười đầy mặt đáp lại một câu: Phải không? Tôi không có nghe Xuân Đường nói qua .

Minh Tiềm nhìn lúm đồng tiền của cô như sáng lên, thân mật gọi tên lão già, sắc mặt lại rét lạnh một ít, không kiên nhẫn nhắc nhở Tề luật sư: Ít nói chuyện khác đi, đem việc chính giải quyết xong xuôi rồi hai người lại tiếp tục ôn chuyện cũ cho thật tốt, lát nữa tôi còn có hội nghị ở công ty.

Người Cổ Phán tưởng sẽ không mở miệng lại đột nhiên ra tiếng, nàng thu liễm vẻ tươi cười, câu nệ nhìn về phía hắn, hai người tầm mắt vừa vặn giao nhau trong nháy mắt, giống như bị hấn tầm mắt quất một roi chí mạng, Cổ Phán vội vàng quay đầu, đoạn chính ngồi lại.

Ho ho, tốt lắm, bởi vì phần của Cổ tiểu thư có vẻ đơn giản, tôi trước hết tuyên đọc cho Cổ tiểu thư.

Nói xong dùng ánh mắt trung cầu ý kiến của Minh Tiềm, được hắn cho phép, liền tiếp tục nói:

Đầu tiên, lúc trước trong hiệp nghị hôn nhân Minh lão tiên sinh có nói qua, quan hệ hôn nhân của ngài ấy và Cổ tiểu thư tự động giải trừ ngay khi đưa tro ngài xuống biển, sau này Cổ tiểu thư liền không còn bất kỳ quan hệ gì với Minh gia... Ách, Cổ tiểu thư, cô không sao chứ?

Tề Ngôn nhìn hốc mắt Cổ Phán đỏ lên, nước mắt che phủ hai tròng mắt vốn sáng ngời, chỉ chờ rơi xuống.

Thật xin lỗi, tôi không sao, Tề luật sư, ngài tiếp tục đi.

Nàng vốn định nhất định phải cắn răng không khóc, miễn cho làm cho người ta chế giễu, nhưng khi nghe được từ tro cốt trong lòng vẫn không ngăn được khó chịu.

Từ vị trí của Minh Tiềm chỉ có thể nhìn thấy chiếc mũi vênh đỏ bừng, u ám cười gằn một tiếng: Cô thế mà cùng lão già tình cảm thật tốt.

Ách, vậy được rồi, cái thứ hai chính là vấn đề về phí phụng dưỡng, trước đó Minh lão tiên sinh vì Cổ tiểu thư mở ra tài khoản một trăm ngàn, mặt khác tại Cửu Long (Hong Kong) cùng với đại lục chia cho Cổ tiểu thư một số nhà trọ cao cấp, nếu Cổ tiểu thư sau này muốn trở về đại lục, có thể ở tới đó, tốt lắm, cứ như vậy, Cổ tiểu thư còn có nghi vấn gì không?

*** Đại lục: Trung Quốc đại lục, thuộc quản lý của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, không bao gồm Hong Kong và Ma Cao

Tề Ngôn mỉm cười hỏi nàng, lúc trước hắn nghe lão Minh từng nói nàng là cô gái tốt, hẳn là sẽ không giống những người khác bởi vì phân chia tài sản mà tranh cãi, cuối cùng túi bụi.

Mấy thứ này tôi không thể nhận, Xuân Đường đã trả khoản nợ lớn giúp tôi, tôi..

Đã là ba ta đưa cho cô, cô hãy nhận lấy đi, cùng lắm chỉ là chút tiền tiêu vặt.

Minh Tiềm không muốn lại nghe cô thân thiết gọi tên lão già, bèn tối tăm mở miệng đánh gãy lời của nàng.

Đúng vậy đúng vậy, những tài sản đó đã qàm thủ tục sang danh nghĩa Cổ tiểu thư, nếu lại sửa ký sang người khác liền có chút phiền phức, dù sao Minh lão tiên sinh cũng đã mất. Tề Ngôn cũng ở một bên hát đệm giảng giải.

Đó, vậy được rồi.

Không nghĩ tới Xuân Đường đã muốn giúp cô an bài mưu sinh sau này...

Kế tiếp là Minh tiểu tiên sinh bộ phận, có vẻ phức tạp, sợ Cổ tiểu thư phải đợi thật lâu, có thể rời đi trước cũng không quan hệ.

A? A, được, tôi xin phép đi trước, cảm ơn Tề luật sư.

Cổ Phán việc tuyên đọc di sản của gia tộc thế này khẳng định có rất nhiều tin tức không muốn người khác biết, cô cũng không muốn đi nghe người việc riêng tư của người khác, liền hướng Minh Tiềm cùng Tề luật sư gật đầu ý bảo, rời khỏi phòng lại giúp bọn hắn đóng cửa.

Hôm nay cô mặc một bộ váy trắng thuần dài đến đầu gối, mái tóc cuộn sóng rối tung nay đã được buộc gọn sau, trên đầu như trước cài bông hoa trắng nhỏ túc trực bên linh cửu. Khi cô rời đi, Minh Tiềm nhìn đến đôi chân tinh tế mềm mại dưới váy cùng đường cong sống lưng, theo hướng rồi đi liếc mắt một cái khiến hắn nhìn đến hai gò má trắng hồng như lê hoa đái vũ (1), hai mắt rũ xuống, chỉ có thể nhìn thấy lông mi thật dày ướt sũng mang theo bọt nước đang rung rung.

Minh Tiềm rất nhanh đem tầm mắt kéo trở về, cùng Tề Ngôn nói chuyện với nhau.

(1) Lê hoa đái vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tòng Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: “mẹ Kế” Bị Ăn

Minh Tiềm nhắm mắt nằm trên giường lớn, thờ hồn hể, gương mặt tuần tú lạnh lùng che phủ một tầng mờ hôi mỏng, hẳn là do uống nhiều rượu nên rất khó chịu.

Cố Phán nghĩ nghĩ, vào phòng tắm thấm ướt khăn lông bằng nước lạnh, trở lại bên giường cúi người lau mồ hôi cho anh, rồi giúp anh cởi áo khoác và cởi, lại cởi hai cúc áo sơ mi ra, trông có vẻ thoải mái hơn. Cỗ áo mở rộng, cô thoáng nhìn thấy lồng ngực rắn chắc trắng nõn bên trong, mặt đỏ lên, vội vàng dời tầm mắt.

“Tôi khát, lấy nước lại đây.”

Hình như anh thật sự xem cô là người giúp việc, mở miệng ra đều mang giọng điệu ra lệnh, nhưng Cố Phán cũng thành thật làm theo chỉ thị đi lấy nước ấm, thấy anh chống cánh tay muốn ngồi dậy, đi nhanh hai bước lấy đệm dựa bên cạnh đặt sau lưng anh, như vậy mới có thể thoải mái hơn một chút.

Minh Tiềm đã uống vào rất nhiều rượu, nhưng không say như vẻ anh biểu hiện ra ngoài, nhìn một loạt hành động lưu loát của cô, hiển nhiên là do làm nhiều lần mà quen, chẳng lẽ cô coi anh lão già kia ?

Tâm tình anh trở nên không tốt, cố ý ra lệnh cho cô: “Cho tôi uống nước.”

Cố Phán theo bản năng muốn làm theo lệnh của anh, nhưng nghĩ lại cũng không đúng lắm, nhìn bộ dáng anh rất bình thường, không hề giống người say không tự lo liệu được, nhưng lại nghĩ tới, Đại lão gia là anh đã mở miệng vàng, cô thật sự không có can đảm làm trái lời, đặc biệt khi anh còn không hề thích cô.

Cố Phán đưa cốc nước đến bên môi người đàn ông, ý bảo anh có thể uống vào.

Thấy anh chậm chạp không mở miệng uống nước, Cố Phán tưởng anh đổi ý lại không muốn uống nước, định đặt cốc nước đến bên cạnh, lại bị anh đoạt lấy.

“Thật ngốc, đứt nước cũng không biết!”

Người đàn ông đột nhiên mở miệng khiến trách làm cho Cố Phán có dự cảm tai họa đến nơi, đứng dậy muốn rời đi, anh nhanh hơn một bước kéo cô qua, một cô bị chặn lại, bàn tay to nắm giữ cằm Cố Phán, mạnh mẽ mở ra đôi môi anh đào mím chặt, đổ nước ngâm trong miệng anh vào khoang miệng nhỏ nhắn của Cố Phán.

Cố Phán bị hành động này dọa sợ, không kịp nuốt hỗn hợp rượu và nước ấm, tất cả đều chảy xuống dọc theo khóe miệng. Đến khi ý thức được bản thân bị xâm phạm, Cố Phán kịch liệt giãy giụa muốn đẩy anh ra, nhưng cô không tài nào địch nổi khí lực to lớn của người đàn ông này.

Sau khi Minh Tiềm nếm được hương vị đôi môi cô, cảm thấy miệng anh càng khát, hơn nữa nước đã vào miệng cô trở nên rất dễ uống, vì thế tiếp tục cắn mút cái miệng ướt át đỏ bừng, hai tay gắt gao trói cô vào ngực ngăn cô giãy dụa, dù đồ chiếc lưỡi mê người cùng dây dưa một chỗ.

Cơ thể anh nóng đến dọa người, trong phòng toàn vị rượu, vật to lớn dưới thân anh đang chống đỡ lên người cô. Cố Phán vô cùng sợ hãi, thân phận của họ đặc thù, hơn nữa bây giờ anh lại uống rượu, nếu bọn họ thật sự phát sinh quan hệ, khi tỉnh lại anh có thể hiểu lầm rồi lại hành hạ cô nữa.

“Buông, mau buông tôi ra...”

Đầu lưỡi bị anh mút đến tê dại, trên môi nóng rát, trước đây cô chưa từng hôn môi, không nghĩ tới hôn lại đau như vậy, cơ thể anh như nham thạch, cứng đến mức đẩy không ra.

Dường như không thỏa mãn khi chỉ dừng lại tại hôn môi, Minh Tiềm áp cô lên đệm, vây cô lại trên giường lớn, không để ý đến sau lưng bị đâm đánh, với anh mà nói không khác gì cào gãi ngứa, cũng là một loại tình thú.

Cố Phán nghe được tiếng quần áo mình bị lôi kéo, lại lo lắng la lên: “Minh tiên sinh, anh bình tĩnh lại một chút, nhìn rõ xem tôi là ai, chúng ta không thể...”

Minh tiên sinh? Chắc, anh bắt mất với tiếng “Minh tiên sinh” này từ lâu rồi.

Minh Tiềm phát ra tiếng nói từ tính, khiêu khích thổi khí bên tai cô: “Em thật thơm, thơm hơn người phụ nữ ban nãy nhiều.”

Cố Phán hiểu ý tứ trong lời nói của anh, hóa ra anh coi cô là loại phụ nữ tùy tiện, như vậy còn khiến cô bức bối và xấu hổ hơn việc bị xem là người giúp việc.

Đôi môi khô gọi của Minh Tiềm lướt dọc theo chiếc cổ nhỏ tinh tế xuống phía dưới, gấp phải quần áo vương vãi thì trực tiếp xé rách, bây giờ không còn bất cứ chuyện gì có thể ngăn anh muốn người phụ nữ này.

Cố Phán kinh sợ thứ vừa nóng vừa cứng đang áp lên nơi riêng tư của cô, cô nuốt nuốt nước miếng, vì kinh động mà mặt đỏ như sắp chảy ra máu.

Rất cực cũng nhìn thấy toàn bộ bầu ngực trắng nõn lúc chạng vạng, Minh Tiềm ngâm lấy một bên ngực phải liếm láp, bàn tay to thuận tiện nắm lấy ngực trái, đè ép, vuốt ve, biến nó thành các hình dạng kỳ quái.

“Đừng mà...” Cố Phán phát hiện nụ hoa hồng hào bị anh ngậm trong miệng đang trở nên cứng rắn, cảm nhận được phản ứng của thân thể mình, cô sợ hãi cầu xin tha thứ, càng giãy giụa không ngừng, muốn thoát khỏi cái miệng nóng ẩm của anh. Bàn tay đang vuốt ve ngực trái đột nhiên buông ra, khóa chặt hai tay cô trên đỉnh đầu, làm đôi núi tuyết trắng trước ngực cô càng nhếch lên cao ngất, chui thẳng vào miệng anh.

Rốt cục cũng mút bầu ngực trắng tuyết no nê, lúc rời đi lại đuỗi thân lười liếm lên nụ hoa óng ánh, khiến Cố Phán không nhịn được run rẩy, phát ra tiếng ư ư than nhẹ, tựa như chú mèo nhỏ đi lạc, chờ anh mang về nhà nuôi nấng.

Nghe được âm thanh xa lạ do mình phát ra, cùng với cảm giác xa lạ trên cơ thể khiến đầu óc Cố Phán rối loạn.

Nhìn hai tròng mắt vì anh mà trở nên mê ly, gò má phấn hồng mềm mại thật đáng yêu, còn có môi anh đào vừa bị tàn phá trở nên sưng đỏ không chịu nổi, Minh Tiềm vô cùng vừa lòng với kiệt tác của mình, ngọn lửa nóng nằm sâu trong mắt anh càng thêm rực cháy.

Minh Tiềm cười ra tiếng, tiếng cười mê đảo lòng người: “Em cũng không kịp đợi giống tôi sao, để tôi giúp em thật thoải mái, đừng sợ.”

Những lời nói mờ ám làm Cố Phán đang chìm trong mơ hồ tự nhiên lộ ra thần thái như chú cún con bất lực, không biết phải làm sao mà cắn cắn bờ môi đỏ mọng, lại không đẩy anh ra được, cũng không dám kêu to, ở đây là Minh gia, anh lại là chủ nhân của căn nhà này, cho dù có kêu to gọi người tới, đến lúc đó không nói tới chuyện không ai cứu cô, ngược lại làm cho trên dưới trăm người trong nhà biết chuyện này, nửa tháng nữa làm sao cô có thể tiếp tục sống ở đây.

Càng nghĩ Cố Phán càng uất ức, không nhịn được rơi nước mắt lã chã. Người đàn ông này sao có thể vô lý như vậy, ban đầu cô vốn vui mừng vì nghĩ anh không cố ý làm khó cô, cảm thấy con người anh tuy lạnh nhạt nhưng thật ra không phải là người xấu, không ngờ người đàn ông này xấu xa đến tận xương tủy, anh biết rõ cô là ai, còn không quan tâm, thừa dịp say cường ép cô, nhưng có lẽ hiện tại anh không biết rốt cuộc là ai đang nằm dưới thân mình.

Bàn tay to chạm đến nơi riêng tư làm cô kinh sợ, nhịp tim Cố Phán nhảy loạn điên cuồng, phía dưới lại không khống chế được vui sướng chảy ra dòng nước ấm, miệng tràn ra tiếng rên rỉ khó nhịn hoặc như là kháng cự, toàn bộ cơ thể xinh đẹp như che phủ một lớp phấn hồng.

Nghe được tiếng rên rỉ của cô, Minh Tiềm nổi ý xấu dùng miệng ngậm lấy bầu ngực mềm mại, sau đó lại trêu chọc phun ra, còn dùng thứ nóng cháy phía dưới cách quần lót đụng vào đóa hoa riêng tư khi mạnh khi nhẹ, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ như dã thú bị nhốt trong lồng, khát vọng được giải phóng.

Khi Cố Phán cảm thấy cô như hóa thân thành vùng nước, anh ngồi dậy từ trên cơ thể cô, còi hết lễ phục đất tiền ra, ném lung tung đến trên thảm, cũng lột sạch cô không còn một mảnh.

Minh Tiềm đứng trước mặt cô, kiều ngạo phoi bầy dáng người hoàn mỹ, cánh tay, cơ ngực, bụng và đùi, Cố Phán xấu hổ che hai mắt, không dám nhìn anh, cô sợ mình sẽ bị sắc đẹp của anh mê hoặc mà trầm luân vào trong đó.

Minh Tiềm khẽ cười nhạt, kéo hai tay Cố Phán đặt trên lồng ngực:

“Sờ tôi xem, em hài lòng không?”

Nói xong lời này còn thấy chưa đủ, anh cố ý dùng phía dưới đụng vào Cố Phán một chút.

Cố Phán vốn nhút nhát, sao có thể nghe qua từ ngữ ô uế như vậy, cô xấu hổ đến cả ngón chân đều cuộn lại, trong lòng bàn tay cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của anh, hoàn toàn khác với vẻ nhu nhược của cô.

Bàn tay bị cưỡng ép kéo đến phía dưới, cảm lấy cơn thịt nóng bỏng, trong nháy mắt Cố Phán vừa chạm vào đã bị vật thô to làm kinh sợ.

Minh Tiềm phát ra một tiếng than nhẹ, vật nam tính ở trong tay cô không ngừng giật nảy, xương tay mạnh mẽ không chế tay cô phủ lên vật nam tính, muốn cô phải nhớ kỹ.

Làm vậy vẫn còn không đủ, tay Cố Phán bị anh dẫn dắt tiếp tục thăm dò, vuốt ve, nắn bóp, ở chóp đỉnh xoay tròn, còn phải trên dưới qua lại đưa đẩy, một phen như vậy làm cô sợ hãi, Cố Phán cảm nhận rõ ràng vật to lớn trong tay trở nên cứng hơn nóng hơn, thậm chí giật nảy trong tay cô, tiếng anh rên rỉ cũng càng lúc càng lớn, cả gương mặt thống khổ khẽ phát ra tiếng rên, mồ hôi nóng tích tụ rơi trên ngực cô.

Cố Phán tưởng anh thật sự khổ sở, cảm thấy không đành lòng, đưa bàn tay còn tự do vuốt ve dung mạo tuấn tú của anh, không ngờ hành động như vậy lại làm anh càng thêm tàn bạo.

Vuốt ve dịu dàng của cô làm cho Minh Tiềm rung động không thôi, bản thân đã là dê con sắp bị làm thịt, lại vẫn quan tâm thợ săn có bị đau hay không, thật sự rất ngu xuẩn, ở trên giường lão già cô cũng dịu dàng như vậy ư!

Tức giận bùng lên vừa nhanh vừa mãnh liệt, vật to lớn đỡ lấy miệng huyết cày mạnh xông vào, vật cứng rắn làm đau đến nơi non mềm của Cố Phán, cảm giác đau đớn bén nhọn truyền khắp cơ thể, đỉnh đầu vừa tiến vào đã bị tiểu huyết co rút dữ dội muốn đẩy ra, hai mắt Cố Phán phủ kín nước mắt, khóc lóc muốn đẩy anh ra.

“Đau, đau quá, anh ra ngoài, mau đi ra...”

Nơi đó chặt đến mất hồn như vậy, chẳng lẽ cô vẫn là...

Cổ đè nén lại khoái cảm, Minh Tiềm kinh ngạc lẫn vui mừng quan sát cô gái đáng thương đang không ngừng khóc dưới thân anh.

Cổ Phán cắn môi tránh đi ánh mắt đả kích của anh, tay nắm drap giường thật chặt.

Minh Tiềm xoay khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô qua, đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu, dưới thân chậm rãi chọc vào.

Cổ Phán cố gắng đẩy vật to lớn đang chen chúc trong cơ thể, một lòng một dạ muốn đẩy nó ra ngoài, nhưng giống như ngược lại mút càng chặt, hơn nữa bị anh cố ý kích thích, vách tường thịt bên trong co rút, run rẩy, chặt chẽ hấp thụ vật to lớn của anh, rút ra rất khó khăn.

“Đừng cắn chặt như vậy, thả lỏng nào, chờ một chút sẽ không khó chịu nữa.”

Minh Tiềm duỗi tay đến quanh u huyết dịu dàng vuốt ve tới lui thăm dò, nói lỏng thân kinh buột chặt của cô.

“Xin anh ra ngoài, chúng ta coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra được không, anh như vậy là không đúng... A, nhẹ chút...”

Chuyện đã đến mức này, cô vẫn ngây thơ khuyên anh rời đi, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra à! Hôm nay anh sẽ làm hết cả chuyện nên làm lẫn chuyện không nên làm, làm cho cô chết tâm.

Há miệng mút lấy khoang miệng nhỏ nhắn, nhấn tâm phá tan tấm màng mỏng, khóa tiếng kêu hét của cô trong miệng.

Nơi riêng tư chưa ai động vào lại bị anh mãnh liệt tra tấn khổ sở không thôi, tiểu huyết kịch liệt run rẩy co rút lại, mút lấy càng chặt. Minh Tiềm liếm liếm nước mắt trong suốt của cô, cố gắng muốn động một chút, lại bị cô gắt gao mút chặt, không mấy may động đậy.

Cấn răng rút ra một chút, cảm giác ma sát mắt hôn đánh về phía anh, dục vọng hò hét thúc giục anh cuồng dã đóng đưa, hung hăng tiến vào cô, đạt được khoái cảm lớn hơn nữa.

Nắm lấy eo nhỏ nhu nhược của cô, hạ thân tận thích đưa đẩy vào trong, mỗi lần tiến vào vừa ngoạn độc vừa thâm sâu, nhiều lần dường như đụng đến miệng tử cung, làm u huyết Cổ Phán căng trướng.

Cổ Phán bị động tác va chạm kịch liệt của anh làm cho hoảng hốt, mắt đục đỏ ngầu, chỗ sâu trong cơ thể bị vật to lớn chạm vào bần rần tê dại, xương cốt toàn thân như vỡ vụn, chỉ có thể cao giọng hét chói tai, cảm giác linh hồn đã vứt bỏ mình bay về phía anh.

“A...”

Cảm giác như cô còn rơi khỏi đám mây mê muội, đã bị anh đâm thật sâu đưa đến đám mây cao hơn nữa, phía dưới như bị anh phá hỏng, anh không chỉ mạnh mẽ va chạm, còn xoa nắn mạnh hơn, lưu lại trên thân thể mềm mại của cô nhiều dấu vết thâm tím.

Phát hiện mình sắp lên đỉnh, Minh Tiềm ác ý đưa đẩy thật mạnh, bàn tay dùng sức bắt lấy bầu ngực đang không ngừng lung lay của Cổ Phán, mạnh tay chà đạp đè ép, bầu ngực trắng tuyết bị nắm đến sưng đỏ biến dạng, sinh ra một vẻ đẹp yếu ớt.

Thân thể trắng kiêu co quắp, vật to lớn cắm sâu trong tiểu huyết, phun ra một cổ chất lỏng ấm nóng, u huyết nuốt toàn bộ hạt giống tinh hoa của anh, kích thích hoa tâm Cổ Phán tiết ra càng nhiều yêu dịch.

Ngực cô phập phồng kịch liệt, thở gấp không ngừng, cô tưởng trận hành hạ này rốt cuộc đã kết thúc, sao có thể nghĩ tới, người đàn ông này, chỗ đó của người đàn ông này lại trở nên lớn hơn, nhồi vào bên trong cô một lần nữa, cũng đổ tất cả tinh hoa và yêu dịch vào sâu bên trong.

“Đừng đến nữa, cầu xin anh...” Âm thanh nức nở khàn khàn cầu xin người đàn ông trên người rù lòng thương buông tha cho cô.

“Nhưng tôi còn chưa thỏa mãn, còn muốn nhiều hơn nữa, cho nên em phải đón nhận với tôi...”

Giọng nói này dù ai nghe vào cũng không chịu được mê hoặc, nhưng Cổ Phán lại như nghe được âm thanh đến từ địa ngục.

Không biết là do còn kích thích dục vọng của Minh Tiềm, hay dục vọng của anh vốn dĩ đã mãnh liệt như vậy, đêm đó anh muốn thế nào cũng không đủ, muốn nghe được tiếng thở dốc rên rỉ tuyệt vời từ miệng cô.

Cổ Phán bị Minh Tiềm đòi hỏi không ngừng, gần đến cả mảnh vụn cũng không còn, càng không biết anh bắn vào trong cơ thể cô bao nhiêu lần, xử nữ mềm mại làm sao tiếp nhận được đòi hỏi hung ác cùng vui sướng cực độ đến vậy, hai mắt cô tối lại, trực tiếp bị Minh Tiềm làm ngất xỉu.

Từ trước đến nay chưa từng có khoái cảm nào làm cho cả thể xác và lẫn tinh thần Minh Tiềm được thỏa mãn đến thế, anh âu yếm hai má đỏ ửng của cô, thỏa mãn ôm cô ngủ trong tư thế chiếm hữu.

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tòng Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nắng ban mai chọt bùng lên, mặt trời vẫn chưa lên cao, một tiếng ngâm nga khó nghe thấy đánh vỡ không khí kiêu diễm trong phòng.

Dù cơ thể bần rùn không chịu nổi và tinh thần uể oải, đồng hồ sinh học của Cố Phán vẫn đúng giờ gọi cô tỉnh dậy. Đêm qua chiếc rèm cửa sổ lớn không bị kéo lên, ánh sáng nhạt phía sau cửa sổ xám trắng chiếu sáng bảy tám phần thân thể trần trụi và việc làm hoang đường của họ vào đêm qua.

Hàng lông mi cong vênh của Cố Phán khó chịu giật giật, ngực thật khó chịu, sao tắm nằm dưới thân lại vừa cứng vừa gập ghềnh như vậy? Bị cộm thật là khó chịu, Cố Phán mở mắt ra, đúng lúc trông thấy bầu trời vô tận vẫn chưa sáng hẳn bên ngoài cửa sổ, từ cửa sổ phòng cô có thể nhìn được cảnh sắc đẹp như vậy từ bao giờ?

Ngắn ngủi vài giây, dường như nhớ tới cái gì, lòng tơ cả người Cố Phán dựng thẳng, nhịp tim đập có lực vang lên bên tai, cùng dưới thân đang bị vật lạ nhồi vào khiến cô muốn chạy trốn nhưng không có khả năng.

Làm ơn, trăm nghìn lần không phải anh, trăm ngàn lần không phải anh...

Cố Phán vén mái tóc đang rối tung, từ trên lồng ngực ấm áp ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ngủ say của người đàn ông, hốc mắt chưa chút dâng lên một cơn sóng nóng ấm.

Làm sao đây, cô vô cùng không muốn, cực kỳ không muốn xảy ra loại quan hệ không rõ ràng này với anh.

Hóa ra còn thật sự có thể khiến đàn ông lên giường với người mình ghét, còn muốn cô cả một đêm, có lẽ khi anh tỉnh lại chỉ nghĩ người lên giường cùng anh đêm qua là nữ diễn viên hoặc người danh tiếng nào đó tới tham gia bữa tiệc, cô tuyệt đối không thể là người đó.

Cố Phán ngăn lại dòng nước mắt uất ức và sợ hãi, thừa dịp vẫn còn sớm, phải chạy trốn khỏi nơi này. Từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, Cố Phán đã cảm thấy người đàn ông này có điểm phản cảm thậm chí coi thường cô, nếu như bị anh phát hiện ra tình huống này, chẳng phải cô sẽ bị lừa gạt của anh đốt thành tro ư.

Tối hôm qua sau khi Cố Phán bị làm đến ngất đi, Minh Tiềm ôm cô lên người làm chăn, hai tay đầy tính chiếm hữu, một tay đặt trên lưng cô, một tay nắm lấy ngực trái mềm mại co giãn, vật to lớn dưới thân cũng kiêu ngạo như chủ nhân của nó, cả đêm vui trong cơ thể Cố Phán, giống như khóa chặt Cố Phán trên người, cứ như biết rõ hôm sau cô gái này sẽ chạy trốn vậy.

Cố Phán rất nhút nhát, bình thường tự nhìn nơi riêng tư cũng rất ngượng ngùng, bây giờ lại bị thứ to lớn như vậy xâm nhập. Cô thật cẩn thận dời tay anh khỏi người, anh không tỉnh lại, cho dù đang ngủ say, khuôn mặt cũng sắc bén lạnh lùng như vậy, trong lúc hoảng hốt Cố Phán tựa như nhìn thấy anh mở to hai mắt trừng cô có vẻ không vừa lòng, trách cô đánh thức anh, dọa cô toát ra mồ hôi lạnh.

Cố Phán lấy lại bình tĩnh, cẩn thận nâng mông lên, thứ to lớn trượt ra ngoài một chút, cho dù không cương lên vẫn lớn đến dọa người, khó trách nó nhồi cô thật trướng.

Sau khi thoát được, Cố Phán không tiếng động lui đến bên giường lớn, miệng huyết bên dưới không còn bị ngăn chặn, từ bên trong trào ra một cổ chất lỏng trắng đục, chảy xuôi đến trên drap giường tối màu, đặc biệt nổi bật, Cố Phán xấu hổ không dám nhìn kỹ thứ anh lưu lại trong cơ thể cô, chỉ dùng chăn che lại, hi vọng khi anh tỉnh lại sẽ không chú ý tới.

Dường như Minh Tiềm đang ngủ say phát hiện vật nam tính đã rời đi âm huyết dịu dàng, xoay người nằm nghiêng đối mặt với Cố Phán, nhưng không tỉnh dậy, lại dọa Cố Phán hoảng sợ hồn xiêu phách lạc.

Minh Tiềm không mảnh vải che thân, dáng người cao ráo hiện ra trước mắt Cố Phán, bao gồm vật nam tính kiêu ngạo dài dọa người dưới thân. Cố Phán mặt đỏ tai hồng đắp chăn cho anh, lại nhìn thoáng gương mặt xinh đẹp không giống người thường đang ngủ say, hai chân cố gắng bước xuống giường, gắng gượng mặc lại quần áo rơi trên thảm, xác định gian phòng lớn không lưu lại dấu vết của cô mới mang theo giày, chịu đựng thân thể không thoải mái đi chân trần ra khỏi căn phòng.

Sau khi trở lại phòng nhỏ của mình, nỗi kinh sợ của cô mới bình tĩnh lại, nhìn cơ thể trong gương đầy dấu vết, hốc mắt cô đỏ lên, nước mắt nhịn từ sớm cuối cùng cũng phá đê trào ra.

Toàn thân tràn đầy hương vị của anh, dù tắm rửa thế nào cũng không trôi đi, cuối cùng Cố Phán mệt mỏi ngã vào giường mê man, cô đã kiệt sức, trên người, phía dưới đều rất đau, khi tắm cô còn phát hiện phía dưới cũng bị trầy da...

Chín giờ sáng, âm thanh di động rung đánh thức Minh Tiềm, lắc lắc đầu có chút choáng váng, anh cầm lấy di động nhìn màn hình, là cuộc gọi từ thư ký, ần nghe máy, chất giọng khàn khàn kêu gọi làm thư ký nam ở đầu dây bên kia trở nên hoảng loạn.

Ừ, dời hội nghị sáng hôm nay đến trưa, ngoài ra, dời các cuộc hẹn hôm nay sang ngày khác, chiều nay tôi sẽ xem xét.

Minh Tiềm nói mấy câu bàn giao công việc cho thư ký, tiện tay ném điện thoại di động. Khuôn mặt anh chôn trong gối đầu, ngửi được mùi hương dịu nhẹ tỏa ra từ gối đầu, khỏe miệng anh cong lên, cánh tay dài sờ soạn bên cạnh, quyết định ôm cô ngủ thẳng đến trưa, từ giờ đến trưa còn lâu, hẳn là có thể hưởng dụng cô một lần nữa...

Anh luôn biết tự kiểm chế, nhưng tối hôm qua anh lại phóng túng quá mức, cô gái nhỏ này thật làm anh bất ngờ.

Không động đến người, Minh Tiềm ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, phát hiện không gian phòng trống trải hiu quạnh, hoàn toàn không thấy bóng dáng cô gái kia. Hương thơm mê người vẫn còn lượn lờ, lại không thấy người đâu, rõ ràng là cô bỏ anh tự ý rời đi.

Quanh thân bốc lên một luồng khí lạnh, mặt cũng theo đó mà lạnh xuống, anh đã hoàn toàn tỉnh ngủ, vạch chăn xoay người xuống giường, chân tùy ý dẫm lên lễ phục đất tiền, đến phòng giữ quần áo lấy áo ngủ mặc vào thân thể trần trụi, tóc đen rối tung che khuất trông mắt đang thiêu đốt hai ngọn lửa nóng.

Anh cầm drap giường vào phòng phòng tắm định vứt đi, lại vô tình nhìn thấy chất lỏng khô khốc trên drap giường sẫm màu, bên trong còn chứa một ít sắc hồng... Minh Tiềm ngừng lại bước chăm chú nhìn vết hồng này. Cảm giác triền miên trong cơ thể cô, nơi đó mút lấy anh thật chặt như tái hiện lại trên vật nam tính, phát hiện phía dưới cương lên, anh thấp giọng nỉm một tiếng, bước nhanh vào phòng tắm, tùy tiện khép cửa lại.

Khi dùng bữa sáng ở nhà ăn, Minh Tiềm đã xem một lượt các loại báo chí trong ngoài nước vẫn không thấy bóng dáng cô gái kia, khỏe mắt lại như vô ý nhìn về phía cửa phòng ăn, vẫn không thấy cô.

Anh cau mày lại, làm bộ như thuận miệng hỏi quản gia đang phục vụ một bên: Bác Lâm, sao không thấy Cố tiểu thư xuống dùng cơm?

Đây là lần đầu tiên thiếu gia mở miệng nhắc đến tiểu phu nhân từ sau khi trở về, Quản gia Lâm còn lo lắng thiếu gia không thích tiểu phu nhân, nghe anh hỏi bèn cung kính đáp lại: Tiểu phu nhân vẫn luôn dùng bữa trong phòng, bình thường rất ít đi lại trong nhà chính, cậu muốn dùng cơm với tiểu phu nhân, tôi lên mời tiểu phu nhân ngay...

Khi vừa kết hôn với Xuân Đường, Cố Phán đã đề nghị Quản gia Lâm đừng gọi cô là phu nhân, nhưng Quản gia Lâm lớn tuổi, có quan niệm cấp bậc và gia quy rất nghiêm chỉnh, thấy cô thì lập tức gọi phu nhân, cuối cùng Cố Phán không lay chuyển được ông ấy đành phải gờ cò trắng đầu hàng.

Nghe Quản gia Lâm nhắc tới, Minh Tiềm mới giật mình nhớ lại từ sau khi trở về anh chưa từng dùng cơm với cô, lúc trước quá bận rộn, đều dùng cơm ở công ty nên không chú ý đến điểm này.

Nhưng nghe Quản gia câu nào câu nấy gọi tiểu phu nhân, cảm thấy cực kỳ chói tai, cất giọng u ám ngắt lời ông: Không cần, tôi chỉ thuận miệng hỏi một chút.

Minh Tiềm ném báo chí lên bàn ăn, thay quần áo ngồi xe đến công ty. Lúc này, Thư ký đang sửa sang lại tài liệu thì bất gặp Tổng giám đốc đột nhiên xuất hiện với sắc mặt không tốt, da đầu trở nên căng thẳng, chạy nhanh đến báo cáo cho anh tình huống đưa tin từ các tạp chí lớn sau bữa tiệc đêm qua.

Tuy đã vào cuối tháng tám, nhưng thời tiết còn khá nóng bức. Một mình Cố Phán đi bộ trên đường núi về Minh gia, toàn bộ quần thể kiến trúc Minh gia tạo thành từ mười hai căn biệt thự khổng lồ, chiếm toàn bộ đỉnh núi, từ đây nhìn xuống có thể thấy được hoàn toàn vịnh Hong Kong, là nơi cảnh đẹp nhất Hong Kong. Ngày thường các chi phí, vật dụng sinh hoạt đều có xe vận chuyển lên, vốn thì công đường núi là việc của nhà nước, nhưng để thuận tiện cho cuộc sống, Minh gia đầu tư lớn mở ra một con đường dẫn xuống núi, hiện tại cả khu núi này đều thuộc sở hữu của Minh gia, trong Tây Du Ký thế này gọi là Sơn đại vương.

Trong gara Minh gia chứa rất nhiều loại xe, nhưng Cố Phán không có bằng lái cũng không biết lái, lúc học đại học ở Đại lục cô vốn muốn học lái, nhưng sau đó trong nhà có biến đổi lớn, ngay cả âm no cũng trở thành vấn đề, đầu ra tiền nhàn rỗi đi học lái xe. Cho nên một gara chứa đầy xe hàng hiệu cô cũng chỉ có thể ngắm, với lại xuống núi tìm cửa hàng mua loại thuốc này, cô quả quyết không gọi người làm trong nhà đưa đi, cho nên buổi chiều chỉ có thể tự xuống núi mua.

Nhìn túi plastic trong tay, Cố Phán ừ ừ thờ dài. May là đầu óc cô chưa hoàn toàn tê liệt, còn biết xảy ra loại chuyện này phải uống thuốc tránh thai, chiều nay sau khi tỉnh lại mới giật mình phát hiện đêm qua anh không làm bất cứ biện pháp an toàn nào, hơn nữa lại bắn vào nhiều như vậy, nghĩ đến khả năng sẽ mang thai, đầu óc cô hỗn loạn, vội vã mặc bộ quần áo dài chạy một đường xuống núi mua thuốc.

Nhân viên cửa hàng đó thấy trời nóng bức mà cô lại mặc quần áo dài đi mua loại thuốc này, dùng ánh mắt mờ ám đánh giá cô, cô chỉ lo cúi đầu nghiêm mặt trả tiền xong lập tức rời đi.

Ồ, hình như Superstore đó cũng của nhà anh !

Cố Phán dừng lại cước bộ, tâm tình lại uể oải, nếu như chuyện này không cẩn thận truyền ra từ miệng nhân viên bán hàng thì tính sao đây.

Gió núi mát lành cũng không thể xua tan khô nóng trên người Cố Phán, dù sao toàn thân bao kín lại đi một đoạn đường dài như vậy, thờ gập ra hơi, lau mồ hôi nóng trên trán.

Thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, phía dưới vừa đau đớn vừa nóng rát, Cố Phán đi đến dưới bóng cây bên đường nghỉ tạm, chờ xem có xe vận tải nào lên núi thì xin đi nhờ một đoạn đường.

Minh Tiềm đến công ty họp xong, vì buổi tối còn một buổi liên hoan giới chính trị Hong Kong, nên trước hết anh về nhà thay lễ phục. Minh Tiềm đang ngồi sau xe chuyên chú lật xem văn kiện công ty, như bị thứ gì đó bên trong núi rừng lôi kéo, anh ngẩng đầu nhìn ngoài cửa xe, không ngờ thấy thân ảnh xinh đẹp gầy yếu đứng bên đường lóe qua ở phía trước.

Dừng xe.

Dường như anh hô lên theo bản năng.

Từ xa xa, Cố Phán trông thấy một chiếc xe hơi cao cấp chạy đến từ dưới núi, đoán rằng hẳn lại là mấy vị quan chức hiển hách đến nhà thăm hỏi anh, cô nghĩ họ sẽ không để ý đến cô, cho nên không vẫy tay, chỉ nhìn xe chạy qua bên người, nhưng chiếc xe này trông quen quen, hình như là xe trong nhà.

Cố Phán đang tự hỏi rốt cuộc gặp qua xe cao cấp như thế ở đâu thì chiếc xe vừa đi qua lại lui về dừng trước người cô, Cố Phán lộ vẻ ngạc nhiên.

Đội khi cửa kính xe hạ xuống, cuối cùng cô cũng biết ai ở bên trong, theo bản năng nắm chặt túi plastic trong tay.

Lên xe.

Đôi mắt sắc bén hướng về phía cô gái đang ngồi bên đường, tuy không ngờ lại gặp cô ở nơi đây, nhưng thấy cô ngồi đây hẳn là đang đợi xe đi nhờ về nhà. Rõ ràng đêm qua mới bị anh ép buộc cả đêm, dù anh đã uống rất nhiều nhưng vẫn nhớ rõ anh muốn cô rất mạnh liệt, cơ thể cô hẳn còn chưa khôi phục mới đúng, muốn đi đâu sao lại không kêu tài xế riêng đưa đi, một người đi lại trên đường núi làm gì.

Một câu không mẫn không nhạt lại dọa Cố Phán hoảng loạn tay chân, bây giờ người mà cô sợ phải gặp nhất là anh, nếu ngồi chung một chiếc xe với người không kéo như anh, lỡ bị nhìn ra manh mối gì thì tính sao đây? Cố Phán kiên quyết nghĩ rằng đêm qua Minh Tiềm uống say nên buổi sáng tỉnh lại nhất định không nhớ rõ ai đã lên giường với anh. Cho nên cô chỉ cần trốn tránh không gặp mặt anh, là có thể bình yên vô sự chịu đựng đến ngày rời khỏi Minh gia.

Quả là người tính không bằng trời tính, còn chưa qua một ngày đã bị chặn lại giữa đường.

Là Minh tiên sinh à, không cần phiền anh như vậy, tôi ra ngoài tản bộ, lát nữa sẽ về.

Cố Phán xoay người cười giễu, chỉ cảm thấy ánh mắt của người đàn ông này như mũi dao đâm vào người cô.

Cô tự lên xe hay muốn tôi xuống mời cô lên xe.

Sao có thể để anh động tay động chân! Cố Phán chốt dạ nhìn xung quanh đường núi không có chiếc xe nào khác đi qua, cũng chỉ có thể kiên trì mở cửa lên xe.

Cố Phán đặt túi plastic trong tay lên giữa ghế ngồi, ngăn cách hai người, sau đó thẳng lưng ngồi một bên, mắt nhìn thẳng.

Minh Tiềm thu hết từng hành động của cô vào trong mắt, không lên tiếng vạch trần, tiếp tục chuyên tâm lật xem văn kiện trong tay,

Trong xe tràn ngập hương vị mãnh liệt trên người anh, Cố Phán như thú bị nhốt trong lồng, hai tay đặt trên đùi lo sợ nắm lại, nhìn chằm chằm kính chắn gió thủy tinh trước xe, mong cho mau chóng về đến nhà.

Hình như Tài xế nhìn ra vẻ khác thường của Cố Phán, qua kính chiếu hậu liếc nhìn cô, vừa vận dụng phải tầm mắt của Cố Phán, cô lập tức chốt dạ cúi đầu.

Đội xe đi được một đoạn, Cố Phán phát hiện người đàn ông bên cạnh suốt đường luôn chuyên chú xem văn kiện, căn bản không có ý quan tâm đến cô, thần kinh vốn buộc chặt mới dần dần thả lỏng, âm thầm hoan hô anh thật sự không có ân tượng. Hô ~ Một hồi sợ bóng sợ gió.

Mở điều hòa lớn lên một chút.

Minh Tiềm thờ ơ nói với tài xế, nhìn cô một thân quần áo dài còn chưa đủ, ngay cả đầu tóc cũng rối tung, trên trán toát ra mồ hôi, nghĩ lại liền hiểu được lý do.

“Trông cô có vẻ rất nóng.

Da đầu Cố Phán căng lại, phát hiện bàn tay toát đầy mồ hôi.

Cảm ơn.

Chỉ có vậy thôi? Cô không còn chuyện gì khác muốn nói với anh sao?

Minh Tiềm quay đầu chăm chú nhìn hai má trắng nõn của cô, có lẽ vì nóng, trên mặt một mảnh hồng nhuận. Dọc theo đường đi anh luôn đội cô mở miệng, lúc này lại trực tiếp ra hiệu cho cô, cô vẫn dám lấy ánh mắt to nghi hoặc đáp trả anh, cô gái này không có não hay căn bản không để ý chuyện lên giường cùng đàn ông? Nhưng chết tiệt anh lại cực kỳ để ý, còn nghĩ đến cô cả ngày nay, cũng chuẩn bị cho đáp án yêu cầu quá đáng của cô, nhưng cơ bản người kia không coi trọng việc này, ngủ xong liền thông dong bỏ đi, ngay cả đòi tiền cũng lười đòi.

Minh Tiềm ấn nút điều khiển, ngăn cách trước và sau xe.

Tại sao sáng không gọi tôi dậy đã rồi đi? Anh không quan tâm lòng vòng với cô, trực tiếp sắc bén chất vấn.

Vừa nãy khi bị anh nhìn chằm chằm Cố Phán đã thấy không ổn, quả nhiên! Hóa ra anh nhớ rõ tất cả!

Sáng hôm nay tôi vẫn luôn ở phòng tôi, không ra ngoài qua.

Hắn anh hiểu được cô nói khéo như vậy là có ý tứ gì rồi, coi như việc này chưa từng xảy ra.

Cô chắc chắn là cô vẫn luôn ở trong phòng ‘của cô’ sao!

Không thể không thừa nhận, cái miệng nhỏ nhắn của cô thật sự mềm mại ướt át, dễ dàng dụ dỗ người thương yêu, nhưng từ miệng xinh đẹp như vậy lại phun ra lời nói làm người ta không thể không tức giận.

Đúng vậy, từ tối hôm qua tôi vẫn luôn ở phòng tôi

Đúng vậy, nếu tối hôm qua không ra ngoài thì tốt rồi.

Minh Tiềm kéo cánh tay cô, vén lên tay áo, chỉ thấy trên cánh tay trắng ngọc tinh tế che kín vết hôn loang lổ, lại kéo áo cô, vết hôn trên cổ càng dày đặc hơn trên tay, trông cũng thâm hơn.

Trời nóng như vậy, sao cô lại mặc quần áo dài?

Tránh né bàn tay to của anh, Cố Phán kích động sửa sang lại quần áo, hai tròng mắt lảng tránh, cơ thể lui đến một góc xe, thuận miệng nói một lý do sứt sẹo: Tối hôm qua tôi nhiễm lạnh nên bị cảm, rất lạnh.

Cố tình, phía sau xe xóc này, túi plastic trên ghế bị rơi xuống sàn, hộp thuốc bên trong rơi ra, Cố Phán vội vàng xoay người nhặt lên lại bị Minh Tiềm chặn trước một bước.

Tên thuốc trên hộp làm đôi mắt anh hiện lên chút suy nghĩ, gọi lên về tươi cười bên ngoài, thấp giọng chất vấn Cố Phán: Hóa ra người bị cảm cần uống loại thuốc này, hả?

Trả lại cho tôi, anh đừng quan tâm. Cố Phán nhất thời nóng vội, lá gan cũng lớn hơn, trực tiếp vươn tay muốn đoạt lấy hộp thuốc.

Minh Tiềm lại vứt hộp thuốc xuống sàn, bắt lấy hai tay cô ôm vào lòng, cúi đầu hôn xuống, có chút thô lỗ miêu tả bờ môi cô một lần, đầu lưỡi đưa đẩy hai ba lần đỉnh mở khớp hàm bị cắn lại gắt gao, chui vào trong nhắm nháp chiếc lưỡi dính hương ngọt ngào, đôi khi còn mút lấy đỉnh lưỡi, phát ra tiếng vang chặc chặc.

Tối hôm qua Cố Phán đã cảm nhận được sức mạnh của anh, bị anh bắt lấy căn bản không có đường trốn, nhưng cô vẫn chật vật tránh trái tránh phải, đến cuối cùng chỉ có thể choáng váng bị động thừa nhận nụ hôn nồng nhiệt của anh.

Thật lâu sau, anh rời khỏi đôi môi, Cố Phán đã yếu đuối ngã trên đùi anh, thở hào hển không ngừng hít lấy không khí, người cô vốn bần rần, cũng không còn bao nhiêu sức, một hồi tranh chấp với anh đã tiêu sạch khí sức lực còn sót lại.

Devin, không vội trở về sớm, lái xe một vòng quanh núi đi.

Vâng, tổng giám đốc.

Minh Tiềm dặn dò tài xế xong, cúi đầu muốn tiếp tục âu yếm cô, lại bị cô giấy dựa tránh thoát.

Anh muốn làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tông Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: “mẹ Kế” Miệng Lưỡi Linh Hoạt

Cố Phán nghe thấy lời anh nói với tài xế, trở nên lo lắng đề phòng, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Nếu anh muốn đi dạo núi hóng gió, vậy xin dừng xe để tôi xuống.”

Dừng lại, lại nhỏ giọng cầu xin: “Cho tôi về nhà.”

Minh Tiềm đã bắt được người mình mong muốn, đương nhiên sẽ không dễ dàng thả người đi, anh gọi lên một nụ cười yếu ớt, ôm cơ thể cứng ngắc của cô lên đùi, quan tâm hỏi: “Tối hôm qua tôi có làm cô đau hay không?”

Cố Phán cắn môi quay đầu không muốn đối mặt với khuôn mặt dễ nhìn của anh, có lẽ chỉ cần cô im lặng không nói, qua thời gian lâu, anh cảm thấy không thú vị sẽ đưa cô về nhà.

“Em không nói chuyện thì tôi tự mình kiểm tra xem em có bị thương hay không.”

Như là muốn chứng minh anh không thích nói đùa, tay anh thật sự duỗi đến quần lót của Cố Phán, có chiều hướng muốn tiến vào.

“Không có, không có bị thương...”

Cố Phán vội vàng đề lại bàn tay to đang làm loạn, từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã biết người đàn ông này sẽ không chấp nhận có người làm trái lời anh.

“Vì sao buổi sáng không đánh thức tôi mà đã rời đi?” Rõ ràng trong lòng Minh Tiềm luôn canh cánh chuyện sáng nay.

Hít sâu một hơi, Cố Phán thấy rằng vẫn nên nói rõ mọi chuyện, đối với cả hai đều tốt.

“Chúng ta coi như chuyện đó chưa từng xảy ra được không, như vậy tốt cho cả hai chúng ta.”

Không khí trong xe lập tức trở nên khó xử, Cố Phán cảm giác được anh đang tức giận.

“Hừ, Cố tiểu thư xử lý chuyện này còn quyết đoán hơn cả người làm ăn như tôi, hay ngay từ đầu em cũng chỉ coi tôi là One Night Stand? Thế nhưng không nghĩ tới tôi lại tiếp tục dây dưa, cho nên nhanh chóng muốn phôi sạch quan hệ?”

Minh Tiềm nắm lấy chiếc cằm nhỏ của cô, âm thanh đau buồn nhẹ nhàng, lực tay hơi nặng, nhìn cằm cô đã bị nắm đến có vết đỏ, làm cô nhin không được chảy nước mắt.

Nhìn cô đau đến khóc, nhưng lại không muốn lên tiếp đáp lại anh, lửa giận của anh càng tăng lên, anh tức giận như vậy chỉ vì một người phụ nữ, trước đây anh thật không dám tưởng tượng.

“Muốn coi như không có gì cũng được, nhưng mà...”

Cố Phán vừa mới vui mừng không được mấy giây, lời kế tiếp như sét đánh ngang tai.

“Tôi muốn cô dùng miệng giúp tôi, ngay bây giờ.”

Vừa nói anh vừa cời khóa kéo quần tây, móc ra vật to lớn đã cương lên, còn cố ý cầm nó vuốt ve trên mặt cô.

Cố Phán kinh sợ muốn nhảy dựng lên, lạng người nhìn gương mặt anh lạnh lùng tàn khốc, tựa như người vừa mới nhẹ giọng cười yếu ớt quan tâm cô không phải là anh vậy.

Người đàn ông này sao có thể hư hỏng như vậy, hai người đang ở trong xe, trước mặt thậm chí còn có tài xế, sao anh có thể làm nhục cô trước mặt người khác như vậy, nếu như ghét cô thì cứ nói, cô có thể không xuất hiện trước mặt anh nữa, nhưng không nên như vậy...

Nhìn ra nét bần khoản trong mắt Cố Phán, Minh Tiềm ghé lại bên gò má cô, nhỏ giọng dụ dỗ lại uy hiếp: “Em yên tâm, người ngồi trước không thể nghe được bất kỳ tiếng động nào, nếu như em không làm, lát nữa về đến nhà, tôi sẽ ôm em xuống xe ngay trước mặt mọi người, để mọi người nhìn xem chúng ta có quan hệ như thế nào.”

Cuối cùng, anh dịu dàng hôn lên gò má trắng bệch mang điểm ửng hồng của Cố Phán, lúc lui về lại khẽ liếc đôi mắt đầy hơi nước và chớp mũi ửng hồng.

Người đàn ông bên cạnh mặc âu phục gầy da, tuấn tú lạnh lùng, nhưng vật nam tính dữ tợn của anh lại hung hăng nổi lên trước mặt cô, cùng khung cảnh mờ tối bên trong xe càng lộ vẻ hoang dã.

Tối hôm qua, chính nó đã hành hạ cô đến chết đi sống lại sao? Lớn như vậy thì vào bằng cách nào? Chẳng trách lúc ấy cô đau như vậy, đến tận bây giờ phía dưới vẫn còn tê tê.

“Anh thật sự sẽ coi như chưa có gì xảy ra sao?”

Cố Phán sợ mình ngây ngốc bị lừa gạt, cất giọng mũi mang vẻ hèn nhát đòi anh phải đảm bảo, dù sao người đàn ông này cũng là kẻ kinh doanh.

Minh Tiềm giận dữ lại cười, dịu dàng nâng cằm nhỏ của cô lên, vuốt ve vết hồng vừa bị anh bóp mà có, dụ dỗ: “Em hỏi như vậy là đồng ý đề nghị của tôi sao, em đừng sợ, tối hôm qua chẳng phải đã làm rất tốt ư?”

“Anh muốn... làm thế nào?”

Chỉ vì một sai lầm không phải do cô gây ra, nhưng cô lại phải gánh vác hậu quả nó mang tới, Cố Phán uất ức vô cùng, nhưng cô thật sự không biết làm thế nào để giúp anh ra.

Nghe giọng nói nhẹ nhàng mang theo tiếng khóc của cô nói ra lời mập mờ như vậy, Minh Tiềm rất hài lòng với vẻ thuần khiết của cô, giống như hôm qua phát hiện vết đỏ kia vậy, khiến anh rất vui mừng.

Minh Tiềm kéo chiếc cổ tay mảnh khảnh, để cô quỳ rạp giữa hai đùi anh, nhét vật to lớn đang cương cứng vào bàn tay nhỏ mềm mại lạnh lạnh, trong nháy mắt đụng chạm làm cả người anh run rẩy, lại nâng cằm cô lên khiến tầm mắt hai người giao nhau, không nhin được cúi đầu thường thức đôi môi anh đào làm anh nhớ mãi không quên, đồng thời không chế tay cô chạm chập di chuyển.

Thường thức xong đôi môi anh đào, đầu lưỡi Minh Tiềm lại lướt qua gò má đỏ như ngưng tụ máu, chiếc mũi nhỏ nhắn, trêu chọc mí mắt đóng chặt, liếm sạch nước mắt đọng lại trên đó. Cảm nhận được giọt nước mắt nhỏ đáng yêu nhẹ nhàng chuyển động theo từng cái liếm hôn trong hốc mắt, Minh Tiềm nhếch miệng lên, khẽ phì cười.

Cố Phán nghe được tiếng anh cười, cực kỳ xấu hổ, cho rằng anh cười cợt mình, tức giận dùng sức nắm lấy vật to lớn bên dưới, nghe được tiếng rên rỉ truyền tới mới thoáng hả giận.

“Em sao vậy, tức giận hả?”

Cố Phán quay đầu sang hướng cửa kiếng xe, cô nhất quyết không muốn nhìn gương mặt đầy đắc ý của người đàn ông, nhưng một giây kế tiếp đầu cô đã bị anh đè lên vật to lớn, chất lỏng trong suốt tiết ra từ đỉnh đầu cũng sắp dính vào mặt cô, mùi hương cũng ngang ngược hết như chủ nhân nó, như mùi xạ hương, hòa lẫn với hương vị của riêng anh. Trong thoáng chốc, Cố Phán tưởng mình đã trở về đêm phóng túng hôm qua.

“Liếm nó đi, như khi tôi hôn em vậy.”

Giọng nói như kẻ từ trên cao nhìn xuống khiến Cố Phán nổi lên ý nghĩ phản nghịch, hết lần này đến lần khác không cho anh thỏa mãn, há mồm cắn xuống, nó quá lớn, khiến miệng cô mở ra đến lớn nhất, cho nên không cắn mạnh lắm, nhưng vẫn làm Minh Tiềm rên một tiếng, khoái cảm như thủy triều vọt tới, thiếu chút nữa bắn ra trong miệng cô.

“Cô gái nhần tâm này, em muốn trả thù tôi sao?”

Một tay chụp lấy đầu cô, cổ ý hung hăng đâm vật nam tính vào sâu trong cái miệng nhỏ nhắn, chạm đến cổ họng.

Hành động đột ngột khiến Cố Phán nghệt thờ, nước mắt tóe ra, chiếc lưỡi dính hương dùng sức đẩy chóp đỉnh của vật to lớn, cố gắng đẩy nó ra ngoài, lúc này, phía dưới của cô không kiềm được truyền đến cảm giác hưng phấn làm người ta mê muội.

Cảm giác này Cố Phán cũng không xa lạ gì, tối hôm qua cô bị anh ức hiếp cũng sinh ra cảm giác như vậy, cô thầm mắng bản thân thật đáng thất vọng.

“Liếm cho thật tốt, nếu như tôi không bắn ra được, hiệp nghị vừa rồi sẽ không tính.”

Người đàn ông này quả là xấu xa đến tận xương tủy, tại sao Xuân Đường vừa hài hước vừa dịu dàng lại có đứa con trai như anh?

Nghĩ đến Xuân Đường cùng on chăm sóc của ông hơn một năm nay, hôm nay cô lại dây dưa không rõ ràng với con trai ông, trong mắt Cố Phán dâng lên nỗi khổ sở và áy náy, nước mắt đọng lại càng nhiều, rơi trên quần tây của Minh Tiềm, tạo thành một vết nước mắt sẫm màu.

Cô đột nhiên dờ dẩn khác thường khiến lồng ngực Minh Tiềm như thất lại, ở dưới người anh hầu hạ nhưng hôn phách lại không biết bay đến nơi nào, chẳng lẽ đang suy nghĩ về lão già chết tiệt kia?

Lửa giận cùng lửa dục vọng song song bùng lên, vật to lớn trong miệng cô không ngừng rút ra cắm vào, nhiều lần đâm sâu vào cổ họng, như muốn cắm thẳng vật nam tính vào bụng cô, khiến cho cô không thể tiếp tục khinh thường sự tồn tại của nó, bàn tay từ cổ áo chui vào bên trong, đẩy ra áo ngực, thô bạo nắn bóp bầu ngực tròn mềm.

Thân thể Cố Phán kịch liệt run rẩy, đầu ngón tay cách áo sơ mi nắm chắc eo anh, vò nát chiếc sơ mi vốn không một nếp nhăn trở nên nhăn nhúm, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, khiến Minh Tiềm đang giận dữ bỗng trở nên phiền muộn.

Nhìn cô khóc, thậm chí lúc ngậm vật to lớn của anh còn không ngừng ho khan, tiếng rên nhẹ ở cổ họng khiến lỗ nhỏ trên vật nam tính tê ngứa, từ đốt sống lưng Minh Tiềm truyền ra một dòng điện, hít sâu một hơi, eo tê rần, liền bắn ra trong miệng cô.

Chất lỏng trắng đục bắn ra không báo trước làm Cố Phán ho khan liên tục, không ý thức được nuốt xuống mấy hớp, còn lại một chút chảy xuống dọc theo khóe miệng.

“Không được nôn ra, nuốt nó xuống!”

Cái miệng nhỏ nhắn bị tay anh vững vàng che lại, cứng như sắt thép, dù cô lắc đầu thế nào cũng không nhúc nhích được. Trong miệng toàn là mùi vị nam tính mãnh liệt, muốn nôn lại không nôn được, chỉ có thể làm theo ý anh nuốt xuống từng ngụm từng ngụm, cuối cùng ngay cả một ít chất lỏng dính ở khóe miệng cũng bị ngón tay anh quét lấy, để cô liếm sạch mới chịu bỏ qua.

“Nhớ mùi vị của tôi ư!”

Sau khi phóng ra, anh cong mắt cười chum chim, vẻ lạnh lùng trước sau như một cũng tan rã không ít, dịu dàng sửa sang lại quần áo xốc xếch của cô, lại liếm khô nước mắt trên gò má đỏ ửng, ôm cô ngồi trên đùi một lần nữa, đôi bàn tay trắng mềm bị anh nắm trong tay, gầy gầy từng ngón đùa nghịch.

Sức lực toàn thân Cố Phán đã bị anh chèn ép sạch sẽ, không đủ sức phản kháng người đàn ông này, tự cam chịu để anh định đoạt.

Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, Minh Tiềm đưa bàn tay về phía quần cô, chưa xin phép đã muốn cởi ra, sao Cố Phán có thể chịu đựng để cho anh làm bậy, để lại bàn tay tàn ác không để anh được như ý.

Người đàn ông này nói lời không hề giữ lời, rõ ràng chỉ cần, chỉ cần...

“Ngaoan, để tôi kiểm tra xem đêm qua tôi có làm em bị thương không.”

“Không có, thật sự không có, tôi chắc chắn, chắc chắn...”

Cổ tay trắng ngọc bị giữ chặt ở một bên, Minh Tiềm hiển nhiên không tin lời đảm bảo của cô, tối hôm qua anh uống rất nhiều rượu, cô lại ngọt ngào như vậy, nhất định làm không nặng không nhẹ, không thể nào cô không bị thương.

Đến khi đoá hoa nòn nà phơi bày trước mắt anh, quả nhiên anh đoán đúng, đoá hoa không chỉ sưng đỏ run rẩy, gần miệng huyết còn trầy da.

Nhẹ nhàng vạch cánh hoa ra, mớ hồ nhìn thấy tơ máu, vừa động vào, thân thể mềm mại trên đùi hơi run run, anh âm thầm ảo não, cho tới bây giờ anh cũng không ham chuyện tình ái, tối hôm qua bị trúng tà u, sao có thể điên cuồng đến như vậy.

Cảm giác đau lòng xa lạ đánh úp vào tim, Minh Tiềm không nhịn được cúi người, đưa đầu lưỡi liếm lên nơi bị trầy da, nếm được mùi vị của cô lại làm anh cơ thể anh tỏa ra một luồng khí nóng.

Hành động trần trụi của anh làm Cố Phán không thích ứng được, lo lắng anh lại làm càn, thừa dịp anh không chú ý phải mau chóng trốn đi, mặc lại quần áo.

“Không đau chút nào, thật mà... Anh đã hứa rồi, xem chuyện đêm qua như chưa từng xảy ra”.

Phiền muộn trong mắt Minh Tiềm làm cô không được tự nhiên, Cố Phán cúi đầu, lại lẩm bẩm: “Đến nơi gần nhà thì cho tôi xuống xe đi, sau đó tôi có thể tự trở về được.”

Vừa nãy vẫn còn ngồi giữa hai chân anh ngậm lấy thứ đó, bây giờ lại làm bộ như người qua đường muốn cách xa anh nhanh chóng, cho tới bây giờ Minh Tiềm cũng không biết hóa ra mình có thể ghét một người đến như vậy, người đó còn là một cô gái mềm yếu.

Mắt lạnh nhìn cô nhặt hộp thuốc dưới đất lên, đặt vào trong túi plastic, còn cẩn thận cột miệng túi, giữ trong tay thật chặt, cô rúc người vào trong góc, mắt nhìn phía trước, cả người hèn nhát không muốn tiếp tục nhìn anh, chỉ là bên mặt nghiêng đỏ ửng như vậy thật chói mắt.

Minh Tiềm hừ lạnh một tiếng, cầm tài liệu bị vứt xuống góc lên, tiếp tục lật xem, hai người khôi phục lại trạng thái như lúc Cố Phán vừa lên xe, thật giống như vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì, chỉ còn mùi vị triền miên còn nán lại trong không khí, luôn vây quanh giữa hai người, thật lâu không tiêu tan.

Lúc sắp đến Minh gia, chiếc xe dừng lại đúng lúc, Cố Phán cẩn cẩn môi, mở cửa xe, cô như chìm được thả ra khỏi lồng, vẻ ung dung như trút được gánh nặng, một chân vừa bước ra ngoài xe, cổ tay đột nhiên bị anh nắm lại, cô sợ hãi, cho là anh lại muốn làm khó cho cô, lo lắng quay đầu, nhưng bất ngờ thấy trong lòng bàn tay anh có một bông hoa nhỏ màu trắng, anh nói với cô:

“Hôm qua em đánh rơi nó trên giường của tôi...”

Đây là bông hoa cô cài trên đầu trong thời gian để tang Xuân Đường, sáng nay cô quá hốt hoảng, mà ngay cả không nhìn thấy bông hoa cũng không phát hiện ra, đến buổi chiều lại vội vàng vàng ra ngoài cũng quên lấy thêm một đoá hoa cài lên.

Có thể từ nay về sau hai người không còn dây dưa nữa, nếu nhận lấy đoá hoa anh đưa, như vậy cho thấy cô thừa nhận chuyện hoang đường bọn họ làm vào đêm qua, người cô không mong có dính dáng gì tới nhất thế giới này chính là người đàn ông trước mặt.

“Anh nhầm rồi, đây không phải đồ của tôi...”

Cố Phán dứt khoát lại rút cổ tay khỏi lòng bàn tay ấm áp, cô như kẻ tội phạm trốn khỏi nhà giam, bước chân lộn xộn chạy đi.

Xuyên thấu qua cửa kiếng xe, Minh Tiềm nhìn thân ảnh xinh đẹp rõ ràng rất yếu ớt nhưng một mực muốn làm bộ tuyệt tình, ngón tay chuyển động quanh đoá hoa trắng thuần túy, khóe miệng gọi lên nụ cười nhạt châm chọc.

Từ đầu đến cuối, cô đều chối bỏ, chưa từng để anh vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tông Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cố Phán vừa xuống xe đã vội cúi đầu bước nhanh vào nhà, cứ như trở lại cuộc sống lúc bị bọn cho vay nặng lãi đòi nợ, nếu không cảm nhận được ánh mắt sắc bén từ sau lưng thì cô đã bỏ chạy từ lâu rồi.

Hoàng hôn buông xuống, bóng dáng gầy yếu chiếu lên cát đá sỏi trên xi măng đường núi. Chiếc xe phát ra hai tiếng còi vang dội dọa cô hấp tấp lui sang một bên, nhường đường cho anh.

Chiếc xe đã chở Cố Phán một đoạn đường cứ thế lạnh lùng lái thật nhanh qua người cô.

Cửa kính xe vốn đóng chặt nhưng lúc này đã bị hạ xuống, Cố Phán đứng ven đường thấy anh đã trở về bộ dáng cao ngạo như trước, trông như một vị vua cao quý, chiếc xe như một con gió núi thổi qua bên người cô, cơ bản là anh không muốn nhìn người đứng ven đường.

Chắc chắn hành động không biết điều của cô đã chọc giận anh, hạ xuống cửa kính hẳn là vì không muốn mùi của cô lưu lại trong xe.

Khi xe đã đi xa, chẳng hiểu sao Cố Phán lại tìm đến chỗ cô xuống xe vừa rồi, đứng dưới trời chiều khom người tìm kiếm cẩn thận.

Ồ, sao lại không thấy nó?

Có thể nó đã bị gió núi thổi đi rồi, dù sao đóa hoa kia cũng làm bằng giấy, rất nhẹ.

Cô suy nghĩ lại, lại tự cười giễu mình, cô đang làm gì vậy chứ, thật ngu ngốc, nên trở về nhanh rồi uống thuốc thôi. Cũng may bị thuốc này không bị ảnh hưởng qua cửa xe như đóa hoa kia, nếu không cô nhất định không còn sức lực và can đảm đến Superstore kia mua thuốc một lần nữa.

Cô vừa bị Minh Tiềm cưỡng ép trên đường, trong không gian xe có hạn, co rúc người chịu đựng lấn áp, Cố Phán bước đi không vững, như hồn ma trở về phòng ngủ.

Vài người giúp việc trong biệt thự chào hỏi cô, nhưng mùi vị nồng nặc trong miệng khiến Cố Phán chột dạ chỉ dám hé miệng mỉm cười.

Không kịp súc miệng, cô lấy một ly nước lạnh, ực ực nuốt hai viên thuốc nhỏ màu trắng, lần đầu tiên trong đời cô uống loại thuốc này, nhưng không cảm nhận được mùi thuốc, trong miệng tràn ngập mùi xạ hương mà anh cưỡng ép để lại.

Sau khi thuốc trôi đến dạ dày, Cố Phán xoa xoa bụng, bây giờ mới có cảm giác thật sự không còn quan hệ gì với anh nữa, cô sợ là cả đời cũng không thể quên mùi vị này.

Người đàn ông này thật quá đáng, sao có thể bắt cô ăn thứ đồ bẩn mà anh bắn ra, thật quá làm nhục người, nguyên rủa cho anh bị sặc nước.

Cố Phán nằm trên bàn, tay vẽ vòng vòng, nhỏ giọng ní non, có lẽ là hai viên thuốc trong dạ dày đã tiêu hóa, cô thấy mí mắt rất nặng nề, nhanh chóng thiếp đi.

Cố Phán tự cho là mối quan hệ chệch đường ray lần này đã được giải quyết hoàn toàn, cảm giác áy náy trong lòng đối với Xuân Đường cũng giảm đi một chút.

Minh Tiềm được hầu hạ thay lễ phục xong, người giúp việc kéo chiếc tủ chuyên trưng bày các loại cà vạt nơ được xếp ngay ngắn, tinh tế đến, sau đó yên lặng đợi Minh Tiềm chọn.

Chiếc nơ đen hôm qua cô gái kia đeo cho anh nằm giữa một đồng nơ, đôi mắt sắc bén nhìn thấy nó trong nháy mắt.

Chần chờ một chút, Minh Tiềm chỉ vào chiếc cà vạt hoàn toàn khác biệt với chiếc nơ đó, nhận lấy nó rồi tự thắt lên.

Anh chỉ không biết cái loại nơ bướm kia, nhưng cà vạt thì biết.

Vào lúc này, hẳn là cô đang ở trong phòng, lại nhớ tới đáng về cô ôm khư khư hộp thuốc kia, Minh Tiềm không cẩn thận kéo cà vạt quá mạnh, làm cô bị siết, anh bắt mất khẩu ra thất lại lần nữa.

Mặc dù cảm thấy khó chịu, nhưng anh không ngăn cô uống thuốc, nhất là anh không có tư cách ngăn cản.

Cô gái kia một lòng chấm dứt mọi quan hệ với anh, mới vừa rời xe lái qua bên người cô, nhưng cô cũng không nhìn anh lần nào.

Minh Tiềm lại nghĩ tới những vết hôn đậm nhạt khác nhau trên người cô và huyết động bị trầy xước thâm, cô gái độc ác không có tình nghĩa như vậy, anh cần gì phải ra vẻ uất ức hỏi thăm cô, làm cho cô cười nhạo, anh là Minh Tiềm, từ khi nào lại trở nên hèn mọn đến mức quan tâm người phụ nữ khinh thường anh.

Thật đáng chết mà, người phụ nữ kia định không ngó ngang gì tới vết thương thật sao, cô tính để mặc nó tự lành lại à, nếu như đóa hoa ấy nhiễm trùng da mặt cô mỏng như vậy dám tự đến bệnh viện kiểm tra sao?

Sau một hồi tranh cãi, cuối cùng Minh Tiềm quyết định gọi cho bác sĩ riêng.

“Lewis, tôi cần một ít thuốc”.

Sau đó anh miêu tả cặn kẽ cho đối phương về tình trạng của Cố Phán, đầu bên kia, Lewis đang họp cùng mấy chức vị bác sĩ khác liên tục kinh ngạc, chuyện gì đang xảy ra vậy? Gần đây Tổng giám đốc Minh hẳn phải rất bận rộn, sao có thể ăn chơi phóng túng, còn làm người ta đến mức nửa chết nửa sống! Bình thường người đàn ông này bị bệnh cũng không hề quan tâm bản thân, hôm nay lại lãng phí thời gian quan tâm đến người khác, lại còn là phụ

nữ!

“Cậu chuẩn bị đi, tối nay, sau khi tham gia bữa tiệc chính trị tôi sẽ đến chỗ cậu lấy thuốc”.

Người bên kia điện thoại dường như rất bất mãn trước sự ngang ngược của anh, nhưng Minh Tiềm cũng mặc kệ.

“Không được giao cho người khác làm, tối nay tôi muốn cậu tự tay đưa cho tôi, trước khi tôi tới không được khám bệnh.”

Minh Tiềm bàn giao mọi việc xong, anh cũng không thêm để ý đến tiếng ồn ào bên kia điện thoại, trực tiếp cúp máy đi dự tiệc, lúc ra khỏi cửa nhà chính, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn về phía chỗ ở của Cố Phán, than phiền trong lòng: “Người phụ nữ phiền toái này, thật vô lý, vì anh quan tâm đây là lần đầu tiên của cô, dù chưa thỏa mãn nhưng cũng bỏ qua cho cô, sao lại có thể bị thương!”

Minh Tiềm hất tay mang điểm oán giận, bảo tài xế không cần đưa đón, đến gara tùy tiện chọn chiếc xe thể thao màu xanh da trời lái đi dự tiệc.

Cố Phán bị tiếng động cơ xe thể thao đánh thức, đầu óc mơ hồ nghĩ: Anh lại đi ra ngoài ư, thật là một người bận rộn, như vậy sau này hẳn sẽ không có cơ hội gặp nhau đâu. ... Sau đó lại ngủ mê man.

Lúc Minh Tiềm đến khách sạn The Ritz-Carlton mới biết anh bị mấy cán bộ chính trị giờ trò, trên thư mời rõ ràng viết là buổi tụ họp thông thường, nhưng theo anh tính số người đến buổi tiệc này, hoàn toàn không giống buổi tiệc bình thường. Ngày cả hai vị nhà họ Lý từ trước đến nay luôn không muốn đụng mặt nhau cũng tới, nhiều người đến như vậy chỉ để thăm dò ý định của anh, quan tâm đến chiều hướng kinh doanh của Minh gia. Dĩ nhiên, cũng có một số ít là có dụng ý khác, trong lúc trò chuyện với anh còn cố ý mang con gái mình theo. Vốn tưởng rằng có thể rời đi nhanh chóng, thế nhưng lại kéo dài đến mười giờ tối.

Minh Tiềm chạy như bay đến bệnh viện, nét mặt Lewis nặng nề, tức giận ném thuốc cho anh, đã vậy anh còn đứng trước mặt bác sĩ nổi tiếng mở túi ra kiểm tra, giờ giọng chất vấn khiến Lewis nổi đóa.

“Đây là thuốc tốt nhất phải không, có tác dụng phụ không, có thể nhanh chóng hết sưng không?”

“Nghĩ ngờ à, có muốn tôi còi quằn xuống bôi cho ‘ngài’ nhìn thử không?”

Minh Tiềm cảm thuốc thông dong xoa người, còn không quên nói thêm một câu:

“Không cần đâu, cậu có bôi cũng chẳng có gì để xem, tôi muốn xem còn thì về nhà tự mình soi gương còn hơn”.

Lewis dù có giận lớn đến mức nào cũng bị lời nói kiêu căng lại không biết xấu hổ của người đàn ông này dập tắt.

Đêm khuya, Cố Phán bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức.

Cô khẽ than thở, xoa xoa chiếc cổ tê dại đứng dậy đi mở cửa, còn lẩm bẩm một câu: Viên thuốc nho nhỏ, mới hai viên đã làm cô ngủ mê man đến tận khuya, chỉ là sau này cũng không có cơ hội dùng tới nữa, may mắn may mắn.

Cố Phán chưa hỏi xem ai ở ngoài đã mở cửa ra, bình thường người tới phòng cô cũng chỉ có mấy người giúp việc nữ có quen biết, có lẽ thấy cô không xuống dùng cơm nên mới đến đưa đồ ăn cho cô.

Đến khi ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn trước cửa, cô cho là mình bị ảo giác, không ai chịu đánh vỡ bầu không khí yên lặng, hai người nghiêm mặt nhìn nhau mấy giây.

Minh Tiềm tỉnh tỉnh cao ngạo, đây là lần đầu tiên anh đưa thuốc cho người khác, không khỏi thấy khó xử, đã vậy buổi chiều người phụ nữ này trở mặt làm như không quen biết, bây giờ anh còn phải trở mặt ra đưa thuốc cho cô, anh chỉ có thể nén giận trong lòng.

Cố Phán run rẩy như bị tia chớp đánh trúng, đóng cửa lại theo bản năng. Minh Tiềm hành động nhanh hơn cô, lách người chen giữa khe cửa tiến vào phòng, đè Cố Phán đang ngây ngốc lên cánh cửa. “Phanh” chiếc cửa bị đóng lại.

Sao anh lại ngهنh ngang tới chỗ của cô, không biết như vậy sẽ bị nghi ngờ sao!

Đúng vậy, anh là ông chủ mới của Minh gia, anh có thể tùy ý đi lại bất cứ nơi nào, trong thế giới của anh hẳn không phải sợ hai từ này.

Thương nhân gian xảo! Quả là thương nhân gian xảo! Lừa cô ăn thứ bản của anh nhưng lại lật lọng, cô phải đuổi anh ra ngoài mới được.

“Buông tôi ra, lập tức ra khỏi phòng tôi!”

Cô không thể thoát khỏi lòng ngực của anh, vẻ mặt ranh mãnh của người đàn ông khiến Cố Phán giận dữ, cô có cảm giác như mình là thú cưng của anh, chỉ có thể bị anh trêu chọc lại không thể chống đối!

Vì thế, Cố Phán một mực xua đuổi người đàn ông xông vào chỗ ở của cô, nhưng Cố Phán hiền lành tất nhiên không giỏi đóng vai ác, những lời ác độc cô cố ý nói ra và bộ dáng giả vờ hung dữ lại vô tình lấy lòng Minh Tiềm. Lừa giận khi thấy cô muốn chặn anh ngoài cửa cũng tan thành mây khói, giờ phút này anh chỉ muốn đè cô gái đáng yêu đang giương nanh múa vuốt lên cánh cửa mà ôm hôn, giày vò, muốn thu nhỏ cô lại đặt trong lòng bàn tay chơi đùa.

Nhìn gò má cô ửng đỏ vì tức giận, đôi mắt trong suốt sáng hẳn lên, có sức sống hơn lúc bình thường, càng lay động đến nơi tận cùng trong tim anh, theo đó đục vọng cũng kéo tới.

Tại sao anh lại luôn nổi lên đục vọng với cô gái mới gặp được mấy lần này? Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

“Sau khi tôi làm xong việc cần làm sẽ đi ngay.”

Minh Tiềm cố ý nói những lời mập mờ mê hoặc cô, cũng có chút buồn cười với vẻ đề phòng của cô.

Cố Phán cảm thấy lời này rất mờ ám, chuyện cần làm là chuyện gì, chuyện anh làm còn chưa đủ nhiều sao, cô còn cái gì để cho anh đòi hỏi nữa, anh thật sự phải làm cho đến mức vào bệnh viện, công bố cho cả thế giới biết chuyện xấu của họ, để cô không sống nổi ở Hong Kong mới hài lòng sao! Anh có quyền có thể, nhưng cô không giống anh, sau khi rời khỏi Minh gia cô còn phải tìm công việc, sống cuộc sống bình thường nữa, nếu chuyện này thật sự truyền ra ngoài thì tính sao!

Càng nghĩ càng sợ, cơ thể như lửa nóng của Minh Tiềm làm cô hơi rùng mình.

Minh Tiềm không nhận ra vẻ khác thường của cô, anh chôn đầu giữa chiếc cổ mảnh khảnh, dùng chóp mũi vuốt ve dọc theo xương quai xanh, không hôn sâu, chỉ hôn lên xương quai xanh từng chút một như lông vũ lướt nhẹ, lại cuốn đầu lưỡi khẽ liếm, giống như liếm được kẹo ngọt thơm ngon.

Hơi thở áp áp và đầu lưỡi treu đùa kích thích cả người Cố Phán nổi da gà, loại hành hạ dịu dàng này càng khó chống đỡ hơn so với dùng sức mạnh khổng lồ. Toàn thân cô như nhũn ra, kiệt sức tựa vào cánh cửa, đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước, nơi riêng tư phía dưới không tự chủ kẹp lấy bấp đù anh ma sát, sắp không che được sự trống rỗng trong cơ thể.

Minh Tiềm nhận ra cử động theo bản năng của cô, khoe miệng nhếch lên nụ cười đắc ý, đầu gối chân bị kẹp cong lên, mập mờ ma sát đóa hoa yếu ớt.

Cố Phán đau nhói, linh hồn như trở về, đột nhiên dùng sức đẩy Minh Tiềm cao lớn ra, chạy đến góc phòng khép lại hai chân, ra về phòng bị nhìn chằm chằm từng cử động của anh. Quần lót cô ướt, tất cả là do anh làm hại, khiến cơ thể cô thoát khỏi tầm kiểm soát, chỉ cần gần gũi với anh không hiểu sao lại chảy ra thứ gì đó.

“Minh tiên sinh, anh mau ra ngoài, đừng trêu chọc tôi, người khác biết chúng ta như vậy cũng chẳng có lợi gì cho anh.”

Một câu Minh tiên sinh cùng về phòng bị trong đôi mắt cô hầu như dập tắt toàn bộ lửa nóng của Minh Tiềm, anh cúi đầu nhìn vệt nước nhỏ đọng lại trên đầu gối, đôi mắt chằm chọc khiến Cố Phán không biết trốn vào đâu.

“Hắn Cố tiểu thư đã hiểu lầm rồi, tôi chỉ vội tới đưa thuốc trị thương cho Cố tiểu thư, cũng sẽ không làm gì Cố tiểu thư đâu.”

Hai chữ “làm gì” được nói rất nặng, Cố Phán thấy chiếc túi trong tay anh có ký hiệu bệnh viện, vừa rồi anh rõ ràng... Cô cảm giác được thứ đó thoáng chống đỡ lên bụng cô.

Đôi mắt to nhìn đến thân dưới của anh, đúng như cô đoán, nơi đó đã dựng lên một ngọn núi nhỏ, trông như muốn xé quần xông ra ngoài.

Minh Tiềm rất tự nhiên để cô nhìn, nơi đó căng đau rất khó chịu, nhưng bản lo ngại đến vết thương của cô, dù cố ý cưỡng ép cô, đục vọng của anh cũng không thể chỉ làm một hai lần đã biến mất.

Minh Tiềm chưa hỏi qua ý kiến chủ nhân căn phòng đã nghênh ngang ngồi lên giường Cố Phán, anh đóng đưa túi thuốc trên tay, vỗ vỗ vị trí bên người gọi cô đến, giống như gọi chú mèo nhỏ đang núp ở góc tường.

Thấy cô cố chấp không nghe lời, anh nhỏ giọng nói: Nếu tôi muốn cưỡng bức em, em tránh được sao? Ngoan ngoãn lại đây nào, tôi bôi thuốc xong sẽ đi ngay, em đừng sợ.

Người phụ nữ này xem anh như trộm cướp vào phòng, nhưng từ trước đến nay những thứ anh mong muốn vốn không cần cướp cũng có người mang đến hiến tặng cho anh.

Anh xông vào đây làm căn phòng vốn cũng không nhỏ trở nên chật chội, anh làm những việc xấu xa nhưng lại mang khuôn mặt đẹp mê hoặc lòng người, hơn nữa lời nói dễ dẫn dụ Cố Phán cũng có đạo lý, vì vậy Cố Phán ôm ngực chấp chừng bước tới. Vừa đến gần đã bị anh ôm ngã ngồi trên bấp đùi anh, miệng anh mạnh mẽ ngậm lấy môi Cố Phán găm cắn, Cố Phán ngửi được cái mát lạnh trong miệng anh, mới phát hiện anh đưa nước miếng mình vào miệng cô, khiến Cố Phán bất ngờ mà sặc nước miếng.

Đợi khi anh hôn đủ rồi, Minh Tiềm để cô nằm thẳng trên giường, cởi quần dài ra, cố định bờ mông tron bóng vào giữa hai đùi anh.

Cố Phán bị lột sạch quần, nỗi lo lắng trong lòng và cảm giác lạnh lạnh ở nơi riêng tư làm Cố Phán không tự chủ cuộn đầu ngón chân, liều mạng không chế ý muốn chống đối theo bản năng, để người đàn ông ngang ngược này bôi thuốc, chỉ mong anh nhanh chóng bôi xong rồi rời đi.

A, anh đừng đẩy ra, đau, nhẹ một chút, nhẹ một chút.

Minh Tiềm đang dùng ngón tay đẩy ra cánh hoa phấn hồng để kiểm tra vết thương lại nghe cô kêu đau không ngừng, anh cố ý bóp kéo nhị hoa nho nhỏ, làm cô lại muốn bỏ chạy. Minh Tiềm kéo xong lại thấy không nổi, vội vàng xoa nắn làm dịu cơn đau cho cô.

Ngoan nào, mở chân ra một chút, nếu không lát nữa bôi sai chỗ thì em đừng trách tôi.

Cố Phán then thùng lấy hai tay che mắt, mở ra hai chân, khiến gió lạnh thổi vào trong cơ thể.

Minh Tiềm nhìn cặp mông mượt mà, cánh hoa mồm mím nở rộ giữa vùng cỏ thơm thật mê người, vừa mới bị anh trêu đùa, tiểu huyết ngọt ngào đã ứ đọng từ sớm.

Hơi thở nóng của anh phun vào âm huyết, Cố Phán khó xử đóng đưa mông, thờ hào hển cầu xin: Đừng nhìn, xin anh.

Từ trước đến giờ Minh Tiềm luôn là người ra lệnh cho người khác, sao có thể nghe lời Cố Phán, anh tự ý nhìn cảnh đẹp cho thỏa thích, lại đưa ngón tay vào bên trong tí mị khuấy đảo, cơ thể nóng như lửa khiến Cố Phán thở gấp, khó nhịn phát ra tiếng than nhẹ, sau đó toàn thân cứng ngắc, cảm giác mặt hoa từng đợt trào ra từ bên trong.

Minh Tiềm thưởng thức cảnh đẹp, lại ngửi được mùi hương khao khát tản ra từ bên trong, trái tim như bị mê hoặc, mặt anh tiến đến càng lúc càng gần nơi đó, cuối cùng ngấm vào đóa hoa yếu ớt. Lúc này, Cố Phán bị cảm giác vui sướng mãnh liệt cùng then thùng run rẩy dồn đến bước đường cùng. Theo bản năng kẹp chặt hai chân, nhưng đụng phải đầu anh lại phải tách ra, sau đó kẹp cũng không được, không kẹp cũng không được, chỉ có thể phí sức giãy giụa bờ mông muốn thoát khỏi từng đợt sóng vui sướng khôn cùng.

Nhìn cô chặt vật như vậy nhưng anh cũng không lương thiện bỏ qua cho cô, còn được voi đòi tiên gặm cắn nhụy hoa, khi nặng khi nhẹ, mỗi một chút cũng làm Cố Phán nghẹt thở, tim đập nhanh như sắp rơi khỏi ngực.

Minh tiên sinh, xin anh dừng lại, nơi đó rất bẩn...

Âm thanh Cố Phán run rẩy yếu ớt, nghẹn ngào như chú mèo nhỏ đáng thương.

Minh Tiềm ngẩng đầu nhìn Cố Phán đang ngẩn ngơ, môi mông óng ánh nước, khăn giọng nói: Bẩn ư, nhưng tôi cảm thấy rất thơm rất mềm.

Nói xong lại tiếp tục chôn đầu giữa chân cô làm bậy, rất lâu sau mới lui ra, kéo xuống khóa kéo quần tây, thả vật to lớn ra ngoài, anh nâng mông cô lên, đưa vật to lớn vào giữa hai đùi khép chặt của cô rút ra chọc vào, bên trong bắp đùi Cố Phán bị anh ma sát đến đỏ lên, lại có làn sóng tình dục dục mê hồn không ngừng dập dồn trong cơ thể cô.

A..

Tiếng thét thê lương bật ra, bờ mông bị nâng cao một lúc lâu mới ngã trở về bắp đùi của anh, Minh Tiềm cũng phun ra giữa hai đùi cô, sau đó ôm cô nằm ngang xuống, mặt áp trên bụng cô thở hỗn hển, cảm nhận hương vị cao trào còn đọng lại.

Tiếng thở dốc từ hai người đang dây dưa với nhau tràn ra làm không khí trong phòng trở nên ẩm áp, khiến Cố Phán mất đi phòng bị.

Minh Tiềm khôi phục lại như cũ, như một con sư tử đã no nê, dịu dàng hôn lên đôi môi bị cản trở nên sưng đỏ, khen thưởng Cố Phán đã làm anh sung sướng.

Sau đó anh cẩn thận lau dọn thân dưới ướt át của hai người, lúc này mới nhớ tới việc bôi thuốc cho cô, cầm lên túi thuốc ở góc giường, lấy ra một ít thuốc bôi lên hoa huyết bị thương, trong lúc bôi thuốc không tránh khỏi làm Cố Phán thở gấp liên tục, mong cho cực hình này mau chóng kết thúc.

Người đàn ông này cũng đã chiếm được tiện nghi, cũng bôi thuốc xong rồi, Cố Phán cho là anh sẽ rời đi như đã nói, không ngờ anh lại cường ép cô cời sạch như anh, lấy chân bọc lại hai cơ thể trần trụi, nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Nhìn ra vẻ tức giận và mệt mỏi trong mắt Cố Phán, sợ anh không nói rõ ràng, cả đêm cô sẽ không ngủ cùng anh, Minh Tiềm vừa bắn ra một lần, gắng gượng đè nén dục vọng, anh kiên nhẫn bảo đảm với cô: Tôi chỉ chọc mắt một chút, trước khi trời sáng nhất định sẽ rời đi, em đừng âm ỉ, ngoan ngoãn ngủ với tôi một lúc.

Anh coi cô là trẻ con ầm ỉ ư!

Cố Phán vừa cảm phẫn vừa bế tắc, chỉ có thể thờ phỉ phò, dán mặt vào lồng ngực trần trụi rồi ngủ mất, trước khi ngủ còn lẩm bẩm một câu: Nhất định phải rời đi, không được để người khác nhìn thấy!

Thật là một cô gái cố chấp đến gây mất hứng! Chẳng lẽ cô cho rằng anh là một kẻ phóng túng thích chơi trò vụng trộm kia sao!

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tông Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nụ Hôn Nóng Bỏng Nơi Linh Đường

*Linh đường: nơi để linh cữu, ảnh thờ... để người ta đến viếng.

Thông thường, khi gia chủ của những danh gia vọng tộc như Minh gia qua đời không thể lập tức chôn cất như người bình thường, hài cốt phải được ướp lạnh trong bệnh viện để giám định tử thi bất cứ lúc nào, sau đó còn phải đặt ở linh đường để các tầng lớp xã hội đến cúng bái, cứ thế hơn một tháng sau mới có thể chôn cất ở khu mộ của Minh gia.

Nhưng trước khi lâm chung, Xuân Đường đặc biệt yêu cầu hỏa táng thi thể, không muốn chôn vào lòng đất lạnh lẽo, lúc ấy ông là gia chủ, cho nên dù không hợp quy định dòng họ, nhưng cũng không ai dám nói gì.

Mấy ngày nay là ngày phúng điếu (viếng thăm, đưa lễ và chia buồn) Xuân Đường, trên linh đường không đặt thi thể mà là tro cốt, đựng trong một hộp gỗ hình vuông có màu đỏ tím giản dị lại thanh khiết.

Cố Phán nghe Lâm quản gia nói chiếc hộp đó là do chính tay Xuân Đường lựa lúc còn sống, ông ấy nói tranh thủ lúc còn sống có thể tự làm chủ vội vàng lựa cái mình thích, nếu không sau khi chết hóa thành tro, chỗ ở phải để người khác quyết định, bọn họ nhất định sẽ mua hộp vàng lóa mắt, người đến viếng nhìn thấy còn tưởng rằng trước đây hắn nghèo nên vô cùng ước ao được như vậy, thế thì không tốt lắm.

Cố Phán nghe xong vừa khóc vừa cười, đây chính là lời Xuân Đường có thể nói, sau đó lại khinh bỉ một tiếng: Sắp chết đến nơi rồi còn hi hi ha ha không đứng đắn.

Vào ngày hỏa táng Cố Phán không đi, cô sợ phải nhìn thấy bộ xương đẹp đẽ của Xuân Đường biến thành màu đen, cũng sợ phải thấy người khác cầm công cụ đi đập vào xương Xuân Đường nếu xương khó đốt, cô nhất định sẽ ngắt xiếu ở nơi hỏa táng, cho nên ngày đó một mình Minh Tiềm chỉ đạo ở nơi hỏa táng, cô tự nhốt mình trong phòng, cả ngày cũng không ra ngoài. Lúc này Cố Phán quý xuồng ở khu người thân trước linh đường, hoa cúc trắng được trồng quanh linh đường, không gian lớn như vậy cũng không ngăn được tiếng người náo nhiệt.

Chỉ có một mình Cố Phán quý ở khu thân nhân, không còn cách nào, Minh gia rất ít người, Minh Tiềm lại đang đứng trước linh cữu tiếp nhận lời thăm hỏi từ khách đến viếng.

Ở Hong Kong không nhiều người biết Minh gia còn có sự tồn tại của Cố Phán, lúc bước lên thấp nhàn đều nghiêng đầu tò mò quan sát người phụ nữ quý dưới đất. Hai mắt Cố Phán mờ hồ lại chưa xót chỉ nhìn thấy một đôi giày da đắt tiền được lau đến chói sáng vội vã đạp đất lướt qua, từ trưa đến giờ trong mắt cô toàn là giày da.

“Tổng giám đốc Minh, đừng quá bi thương”

“Cảm ơn tổng giám đốc Lý đã đến viếng bố tôi.”

“Đây là việc nên làm, lúc còn sống bố cậu đã tin tưởng, hợp tác với công ty tôi, giao cho công ty rất nhiều dự án lớn.”

“Tôi vừa tiếp quản tập đoàn, sau này còn phải nhờ tiền bố nâng đỡ.”

“A a, nhất định, nhất định rồi.”

Về mặt Minh Tiềm lạnh lùng, lại tiền một kẻ tự xưng là công ty được lão già tin nhiệm khi còn sống, công ty nhỏ muốn hợp tác lớn với Minh Tiềm, trong lòng anh biết rõ, đúng dịp phúng điếu lão già sẽ lần lượt gặp mặt bọn họ.

Minh Tiềm nhìn một sân lớn đầy người đến viếng bái lễ trực lợi, người người thấy anh đều nói đôi lời cùng chia buồn lại lợi dụng xen vào những lời không liên quan, đoán rằng chỉ có người phụ nữ quý dưới đất kia mới thật lòng đưa tiền lão già.

Cô cúi đầu rất thấp, mặc quần áo đen, ngược lại khiến bông hoa trắng trên đầu càng chói mắt. Thừa dịp khách thấp nhang, Minh Tiềm hung ác lướt qua bông hoa trắng, nó giống hệt bông hoa cô vứt trong tay anh ngày đó.

Trong linh đường thấp rất nhiều cây nến trắng, từ trên nhìn xuống, Minh Tiềm chỉ có thể nhìn thấy đầu lông mi nhỏ dài tạo thành cái bóng trên khuôn mặt nhỏ nhọt nhạt, anh biết nhiều người người lên tế bái đều nhìn đến cô ở bên kia, trong lòng Minh Tiềm không muốn để người khác thấy mặt cô, cũng không muốn người khác nhớ cô đã từng xuất hiện trong buổi phúng điếu lão già.

Cô quý yên tĩnh như thế, giống như loại bỏ tất cả mọi người ra khỏi thế giới của cô.

Nhưng đối với trường hợp như hôm nay, Minh Tiềm hết sức hài lòng với sự yên lặng của cô.

Tận khi Cố Phán quý đến mức quên rằng mình còn có hai chân, buổi phúng điếu cũng kết thúc, các vị khách được mời đến dùng cơm ở phòng ăn lớn chuyên tiếp đãi khách của Minh gia, trong linh đường chỉ còn mấy người giúp việc ở lại quét dọn.

Cố Phán quý cả ngày cũng không có muốn ăn gì, cơ thể chống đỡ đến bây giờ có chút uể oải lại ngán ngạo, ngốc nghếch quý mãi, ngay cả buổi lễ kết thúc rồi cũng không biết đứng lên.

Minh Tiềm nhìn về đau thương lại có chút ngốc nghếch của cô, anh cau mày mấp máy môi, đi tới nghiêm nghị kêu cô đứng dậy.

Người đàn bà này truy điệu lão già đến mức quên cả thời gian, tình cảm hai người tốt đến như vậy ư?

Cố Phán nghe được giọng nam quen thuộc, giật mình, chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, cô cúi đầu nhẹ đáp lại. Cánh tay cô chống đất định đứng lên, nhưng vì phải quý quá lâu, hai chân cứng ngắc, cả người lệch sang một bên sắp ngã xuống đất, cánh tay dài của Minh Tiềm vội đưa tới vững vàng ôm cô vào trong ngực, phát hiện cả người cô lạnh băng như không có nhiệt độ.

Đột nhiên bị cuốn vào trong lồng ngực quen thuộc, còn có hương vị đàn nam tính đặc biệt quen thuộc, đầu óc Cố Phán nóng lên, người khẽ run, gò má trắng bệch cả ngày nay lại xuất hiện một vết ửng đỏ.

Cô phát hiện một chuyện đáng sợ, rằng cô đã bắt đầu quen với thân thể người đàn ông này, như vậy thật không tốt, vô cùng không tốt.

Ở đây là linh đường của Xuân Đường.

Cố Phán nhẹ nhàng rời khỏi lồng ngực anh, đỡ tay vịn cái ghế bên cạnh từ từ ngồi xuống đợi hai chân từ từ lấy lại sức, Minh Tiềm thu vào mắt tất cả hành động của cô, hừ nhẹ một tiếng nhưng không mở miệng chăm chọc cô, cũng ngồi vào ghế bên cạnh kiểm tra danh sách khách đến tế bái hôm nay. nhìn xem công ty nào không cử người tới.

Không khí ngột thở lại yên lặng lạ kỳ giữa hai người bị đánh vỡ bởi người giúp việc đến đây báo cáo, Cố Phán lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm, Minh Tiềm nghe được tiếng thờ phào lại có chút không vui.

“Thiếu gia, phu nhân, ở đây đã quét dọn xong, vậy chúng tôi đến làm việc ở nơi khách dùng cơm.””Ừ”

Mí mắt Minh Tiềm cũng không dời khỏi danh sách, tùy ý đáp lại.

Mặc dù anh là chủ nhân của Minh gia, nhưng Cố Phán vẫn cảm thấy anh không nên bày ra bộ dáng cứng nhắc như vậy đối với người giúp việc.

Mãi lúc sau mới phát hiện ra trong linh đường chỉ còn lại hai người bọn họ, con người Cố Phán đảo tới đảo lui, vô tình thấy trên bàn thờ đặt bức ảnh Xuân Đường rất lớn, đôi mắt sáng suốt của Xuân Đường như đang nhìn cô, làm cô sinh lòng áy náy, hai chân cũng đã trở lại bình thường, muốn rời đi.

Minh Tiềm thấy cô chăm chú nhìn di ảnh lão già thật thấm thiết, trong ngực nổi lên một ngọn lửa, ngay bây giờ, anh vô cùng muốn hôn lấy đôi môi anh đào mềm mại của người phụ nữ này.

Nhanh như chớp kéo lấy cổ tay trắng hồng đang lướt qua người anh, ôm lấy người phụ nữ đang kinh ngạc, Minh Tiềm cúi đầu, miệng mút lấy miệng cô đang kinh sợ muốn kêu lên, cái miệng nhỏ nhắn vừa vặn mở ra, chiếc lưỡi to nhân cơ hội xâm nhập, mút lưỡi cô thật mạnh.

Ở đây là linh đường của bố anh..

Hơn nửa hôm nay là ngày phùng diệu, không thể so với trước đây, Cố Phán không để ý đến việc nam mạnh nữ yếu, mãnh liệt dùng thân thể yếu đuối chống lại anh, liều mạng muốn thoát khỏi cảnh bị vây hãm, trong miệng nồn nóng thét ô ô, nhưng Minh Tiềm nghe thấy lại như tiếng mèo nhỏ rên rì.

Động tác mạnh như thế làm bầu ngực đầy đặn của cô cách áo ngực ma sát lồng ngực anh, lưỡi Minh Tiềm linh hoạt câu dẫn lưỡi cô ra bên ngoài cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi lại chia vào lưỡi đang vênh lên của cô, khẽ liếm vào mặt sau lưỡi cô.

Đầu lưỡi Cố Phán bị liếm vừa nhột vừa đau, chớp lấy cơ hội trượt đầu lưỡi vào trong miệng, ngậm chặt cái miệng nhỏ, dù anh uy hiếp dụ dỗ thế nào cũng không mở ra. Minh Tiềm hét cách, đành lui ra gặm cắn đôi môi đỏ búng của cô, ý tình dục nồng đậm, bàn tay cuồng loạn tấn công bầu ngực Cố Phán.

Cố Phán cực kỳ tức giận, dùng đầu gối thúc một cái không nặng không nhẹ lên vật to lớn đang bùng nổ bên trong quần tây đen, Minh Tiềm đau đón rên lên, trong nháy mắt vòng tay nới lỏng Cố Phán vội thoát ra.

Cố Phán xấu hổ vô cùng, đỏ mặt đưa tay muốn cho người đàn ông ngang ngược này một cái tát, cô chưa từng đánh ai, bàn tay run rẩy nhẹ nhàng rơi xuống, vừa chạm phải gò má Minh Tiềm đã sợ hãi rút về.

“Người phụ nữ ngu ngốc, ngay cả đánh người cũng không biết, hay là em muốn nhân cơ hội này sờ mặt tôi hả? Chỉ cần em nói trước một tiếng, lúc lên giường tôi sẽ cho em sờ thỏa thích.”

Ở linh đường của bố mình lại nói ra lời bỉ ổi như vậy, nhất định người này là ác ma đầu thai.

“Anh thật khôn khiếp...”

Cố Phán trước giờ không mắng chửi người nên chỉ nặn ra được hai từ nghèo nàn từ trong kẽ răng, nếu như cô có khả năng tiên tri, cô nhất định sẽ mua từ điển mắng người về học trước.

“Trứng của anh à, chẳng phải em đã nhìn thấy từ lâu, cũng đã liếm rồi sao?”

Khôn khiếp: 混蛋 [hun2 dan4] ; Trứng: 混蛋 [dan4]

Anh vừa nói vừa đưa tay muốn sờ lên má cô, lại bị Cố Phán hắt ra, sau đó 'hung tợn' trợn mắt nhìn anh, xoay người lao đảo chạy khỏi linh đường, cô không đầu lại người đàn ông này nên chạy trốn có được chưa!

Minh Tiềm cũng không đuổi theo, anh không muốn dồn ép cô, đưa mắt nhìn cô rồi đi rồi lại ngồi xuống ghế, kìm nén dục vọng trong cơ thể.

Lần tranh chấp này khiến quan hệ giữa Minh Tiềm và Cố Phán vốn không tốt lại xuống tới 0 độ, trừ lúc dùng cơm ở ngoài, cả ngày Cố Phán đều nhốt mình trong phòng, cô sợ vừa ra khỏi cửa sẽ đụng phải người đàn ông kia. Mặc dù thái độ của cô khiến Minh Tiềm không vui, nhưng khoảng thời gian này anh thật sự bận rộn đến chóng mặt, cứ mặc cô giận dỗi đi.

Ở chung một mái nhà, quan hệ của hai người lại trở nên như vậy, chỉ cần Cố Phán không muốn thấy thì có thể không thấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tông Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Qua lễ phúng điếu hai ngày, Minh gia dựa theo lời Xuân Đường dặn dò khi còn sống, để Cố Phán mang tro cốt đến rải ở cảng Victoria.

Lúc trước, Cố Phán nghe Quản gia Lâm vừa khóc vừa nói, khi vợ của Xuân Đường chết, tro cốt đã rải ở cảng Victoria này.

Cố Phán nghĩ thầm, có lẽ bây giờ Xuân Đường và vợ ông ấy đã biến thành hai con cá tự do bơi nhảy thỏa thích trong vịnh, thỉnh thoảng còn có thể cùng nhau thưởng thức bánh mì được du khách ném vào trong nước. Khi nghĩ như vậy, trong lòng cô cũng không còn quá đau buồn với việc Xuân Đường qua đời.

Ngày ra cảng, Minh Tiềm ngồi trong phòng khách tráng lệ ở nhà chính chờ Cố Phán xuống, lát nữa hai người sẽ cùng đến cảng.

Đến lúc cô xuống, Minh Tiềm có chút bất ngờ, anh nghĩ là cô sẽ mặc đồ đen như trong buổi phúng điếu, nhưng khi nghe được tiếng bước chân, anh quay đầu, lại thấy một cô gái xinh đẹp.

Ánh mắt nóng bỏng có tính xâm lược khóa trên người cô, cô ăn mặc thật tinh tế, nếu như hai người không bị loại quan hệ này trói buộc, chắc chắn Minh Tiềm có thể muốn cô mấy ngày mấy đêm.

Tiểu phu nhân mặc bộ quần áo này đi, chắc chắn lão gia rất vui, đây là quần áo lão gia tặng cho tiểu phu nhân lúc kết hôn, trông cứ như mới vậy, thế nhưng lão gia đã không còn ở đây...

Quản gia đã lớn tuổi, vừa mới nói mà đã khóc rồi, Cố Phán luống cuống an ủi ông.

Hóa ra là quần áo lão gia đưa lúc kết hôn, xem ra ngay cả áo cưới cô cũng chưa từng mặc.

Bác Lâm đã để cho thiếu gia và tiểu phu nhân chê cười rồi, hai người đến dùng cơm đi.

Trải qua mấy ngày yên ả, tính tình Cố Phán lại trở về trạng thái nhu nhược, cô thấy Minh Tiềm không từ chối đề nghị của quản gia mà buông tờ báo trong tay đi thẳng đến phòng ăn, chần chờ một lúc, cô cũng đi theo sau.

Dĩ nhiên Minh Tiềm ngồi ở vị trí đầu bàn dài, Cố Phán không ngồi vào cuối bàn, mà là ngồi vào bên tay trái anh, cách anh một cái ghế, hành động này làm khối băng trên mặt Minh Tiềm tan đi không ít, nhàn nhã uống cà phê.

Quản gia Lâm mới vừa rồi còn sụt sùi đã vui tươi hơn hẳn đứng bên cạnh nhìn hai người hòa thuận ăn chung.

Cố Phán ăn chậm nhai kỹ, hai mắt thỉnh thoảng lướt qua chiếc bánh ngọt Sachertorte bên tay phải Minh Tiềm, nó ở xa quá, cô không với tới được, nhưng quan hệ không được tự nhiên giữa hai người làm Cố Phán ngại mở miệng, chỉ có thể yên lặng ăn thức ăn trước mặt.

Mèo nhỏ nhất gan!

Minh Tiềm đặt ly cà phê xuống, giả vờ tiện tay chuyển bánh Sachertorte nằm bên cạnh đến trước mặt Cố Phán, sau đó thưởng thức bữa sáng của mình.

Cố Phán kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông mặt không cảm xúc, cắn cắn môi, cô nhẹ nhàng nói cảm ơn rồi cầm nĩa lên ăn bánh ngọt.

Minh Tiềm thấy quai hàm cô phồng lên, khoe miệng khẽ cười yếu ớt.

Mười mấy chiếc xe đen cao cấp lái đến bến cảng Victoria, lúc Cố Phán ôm hộp tro cốt xuống xe nhìn thấy cả một vùng trời biển xanh ngát trông trái đã bị dọa sợ không nhẹ, quyền lực của Minh gia lớn đến mức có thể cầm thuyền bè đi vào hải cảng lớn thứ ba thế giới! Việc này đã làm trề nãi biết bao nhiều người làm ăn kiếm tiền đó!

Một số vệ sĩ đi theo canh giữ ở các góc trên bến cảng, ngăn trở nhiều nhóm phóng viên nghe tin muốn đến chụp hình, Minh Tiềm dùng mắt ý bảo Cố Phán đi theo anh, đến nơi thuyền bè cập bến, anh dẫn đầu nhảy lên một chiếc ca nô, đưa tay về phía Cố Phán.

Cố Phán xiết chặt hộp tro cốt trong tay, đưa một tay cho anh, để anh đỡ lên ca nô.

Sau khi lên ca nô, Minh Tiềm không lập tức buông bàn tay mềm mại ra, nhưng Cố Phán cố gắng rút khỏi bàn tay anh.

Minh Tiềm sâu xa đưa mắt nhìn cô một lúc, sau đó lái ca nô ra vùng biển sâu.

Gió biển ẩm ướt nhẹ nhàng thổi qua nước biển xanh ngọc trong vắt, lay động làn sóng lăn tăn, ca nô dừng trên mặt nước, dao động theo từng dòng chảy. Trong gió biển, Cố Phán rải từng nắm từng nắm tro cốt Xuân Đường bay đến mặt biển Victoria, trong lòng không nỡ nên động tác rất chậm.

Từ động tác giờ cánh tay khi thấp khi cao của Cố Phán, Minh Tiềm nhìn thấy xương quai xanh cô lộ ra ngoài, đường nét thoát ẩn thoát hiện, bờ vai mượt mà dưới ánh sáng xanh biếc của biển vừa giống viên ngọc phi thủy thượng đẳng, lại vừa như gốm sứ vô giá từ thời Đường. Không ngờ hôm nay cô lại không khóc, nhưng bộ dáng cũng không khác khóc là bao. hẳn là do mặc váy, hai chân cô duỗi thẳng chồng lên nhau, nửa nằm lên phần đuôi ca nô, vòng eo mềm mại tạo thành độ cong mê người, lễ phục nhỏ nhắn dài tới đầu gối, bây giờ nửa nằm làm chân váy rút lên lộ ra bắp đùi đầy đặn.

Nhất định cô đang thầm thương nhớ tro cốt lão già, nếu không sao lại không biết nguy hiểm mà lộ ra bộ dáng như vậy trước mặt anh.

Minh Tiềm nhìn cơ thể vừa mềm vừa nhẹ của cô, tựa như chỉ cần gió lớn một chút đã có thể thổi cô ra đại dương, cùng ra đi với người chết kia, nghĩ đến như vậy làm tim hần như ngừng đập mấy giây, đứng lại gần cô để bảo vệ vững vàng.

Dù không nỡ, nhưng chuyện gì cũng có lúc kết thúc, Cố Phán đẩy kín chiếc hộp lại, thở ra một hơi dài, giống như cô cũng ra đi với Xuân Đường, kết thúc hành trình của cuộc đời mình, Cố Phán ngồi yên nhìn mặt biển trong chốc lát, sau đó quay đầu định nói anh lái ca nô trở về, nhưng lại nghênh đón đôi mắt dâng đầy lửa nóng, cô sợ hãi hét nhỏ trong lòng:

Kết thúc chỗ nào chứ, kẻ cướp chặn cô giữa đường vẫn còn nhìn cô chằm chằm như hổ đói!

Minh tiên sinh, tôi đã làm xong rồi, chúng ta trở về thôi.

Cố Phán giả mù, không nhìn đến ánh mắt đáng sợ của anh, lầm bầm nói nhỏ.

Bây giờ em đã đưa người đi rồi, hẳn không còn lý do gì để từ chối tôi nữa chứ.

Minh Tiềm bắt lấy cổ tay cô, kéo cô tới trước mặt anh, hai người mặt đối mặt, lời nói trần trụi của Minh Tiềm để Cố Phán biết hôm nay sợ là khó có thể rời khỏi vùng biển này rồi.

Anh không nên làm vậy, ban ngày ban mặt, lúc nào cũng có thể có thuyền lái vào, dù sao một người bình thường như tôi bị người khác thấy cũng không sao, nhưng Minh tiên sinh lại không như vậy.

Tiếng nói cô hùng hồn vang dội, thế nhưng Minh Tiềm lại cười khế, như vừa nghe được chuyện cười, chấn động từ lồng ngực truyền đến trên người Cố Phán khiến cô vô cùng sợ hãi.

Hóa ra em đang lo lắng việc này, em yên tâm, tôi đã truyền lệnh phong tỏa vùng biển này, trước khi chúng ta trở về sẽ không giải tỏa.

Nói xong anh trêu đùa hôn lên môi Cố Phán, lại dùng ngón cái vuốt ve môi dưới, cho đến khi nó biến thành màu đỏ anh yêu thích mới chịu dừng lại.

Trong đầu Cố Phán nảy ra một ý nghĩ, cô cắn răng nghiêng lợi nói: Anh cố ý phong tỏa vùng biển! Trong đầu anh chỉ luôn nghĩ đến loại chuyện này ư!

Nụ hôn nóng như lửa rơi xuống, miệng Cố Phán há lớn, vì trong miệng bị lưỡi to chặn lại, nước miếng nuốt không trôi nên chảy xuống theo khoe miệng, đầu lưỡi đột nhiên bị tấn công đau nhói, hóa ra là bị anh cắn.

Em sai rồi, trong đầu tôi chỉ có em.

Minh Tiềm hơi oán giận Cố Phán, bởi vì cô luôn làm ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của anh, có khi một ngày cô lẩn quẩn trong đầu anh mấy lần, phách lối dạo chơi trong đó, có đuôi cũng không chịu đi.

Bàn tay tiến thẳng vào từ dưới váy, cởi quần lót xuống để nó treo trên bắp chân cô, tay phủ lên miệng huyết nhẹ nhàng đè ép, trêu chọc, miệng liên tục liếm hôn dịu dàng, động tác cẩn thận từng chút một, muốn mê hoặc cô, để cô bỏ đi phòng bị đón nhận anh, đôi môi hai người quấn quýt nhau rất lâu, Minh Tiềm cũng không nỡ rời đi.

Lúc răng môi tách ra thậm chí còn kéo theo một sợi chỉ trong suốt dâm mỹ, Cố Phán thờ hào hển chịu đựng nơi riêng tư tê ngứa, giọng nói run run giảng đạo với anh:

Minh tiên sinh, không thể ở đây được, bốn phía toàn là nước, tôi lại không biết bơi nên có hơi sợ hãi, trước hết anh lái ca nô về có được không?

Nghe Cố Phán nói cô sợ hãi, Minh Tiềm trông có vẻ rất vui mừng, anh vén váy cô lên, đưa một ngón tay vào trong huyết động dò xét, quả nhiên phát hiện tiểu huyết ẩm ướt từ sớm, bao lấy ngón tay xâm lấn thật chắc chắn, hơn nữa còn không ngừng co rút lại. Anh lại kéo thân váy xuống, hai đôi núi trắng tuyết vội nhảy ra ngoài, đỉnh núi hồng hào chưa bị anh động vào đã có chút cứng rắn.

Quả nhiên cô bé này vì sợ mà trở nên nhạy cảm hơn, ở đây bốn phía là biển, để xem hôm nay cô có thể trốn đi đâu!

Cố Phán cảm thấy bàn tay anh đè mạnh lên bầu ngực, chèn ép làm ngực đau nhói, mặt huyết không tự chủ co rút lại, muốn tổng vật lạ bên trong ra.

Lòng cô nguội lạnh, nhìn chăm vào ánh mắt bất chấp của anh, Cố Phán nghĩ hôm nay không thể trốn thoát kiếp nạn này rồi.

Đừng cản chặt như vậy, nếu không lát nữa sao em có thể chịu được tôi.

Minh Tiềm gầy gầy quả cherry đỏ hồng, sau đó vừa vuốt ve vừa lôi kéo, chờ cho quả cherry hoàn toàn nở rộ trong tay anh mới hài lòng dời tay đi tấn công vùng đất khác.

Đến khi cảm thấy huyết nhỏ đủ ướt át để chứa vật to lớn của anh, mới đem đỉnh côn thịt đang cương cứng để ở cửa huyết, không đi vào ngay mà chậm rãi dung đưa, để vật to lớn chuyển động vòng quanh cửa huyết, cho mặt hoa tươi lên đỉnh vật.

Anh cứ hành hạ mãi không chịu vào khiến Cố Phán quên mất nỗi sợ khi ở trên biển, sự trống rỗng trong cơ thể buộc cô phải mở mắt ra.

Ngay khi cô mở mắt, Minh Tiềm đẩy côn thịt nóng rực vào cơ thể cô, lần đầu tiên Cố Phán tận mắt thấy vật khổng lồ của anh chiếm lấy thân thể cô, kích thích thị giác làm cô hô to lên, cả người cứng ngắc. Lần này không có cảm giác xé rách như lần đầu tiên tiến vào, chỉ là tiểu huyết rất trướng rất căng, còn vọt ra một loại cảm giác kì lạ vừa vui sướng vừa khó chịu.

Đôi mắt cô mờ mịt như phủ một tầng sương mù, miệng nhỏ thở dốc ra hơi, vẻ mặt quẫn rừ mê người, hai má ửng đỏ và làn da căng bóng dễ dàng kích thích dục vọng ẩn sâu trong người đàn ông.

Dáng vẻ quẫn rừ của cô khiến Minh Tiềm không thể nhịn được nữa, dục hỏa như tức nước vỡ bờ tuôn ra ào ạt, anh không kiềm chế được nữa gầm lên một tiếng, Minh Tiềm đẩy mạnh gậy thịt nóng bỏng của mình vào sâu trong hoa huyết, đụng thẳng vào cổ tử cung. Vách tường non nớt bên trong bị vật cứng ma sát kịch liệt, làm cô cảm thấy nóng bức đến tê dại, huyết thịt không kiềm chế được co thắt, càng siết chặt lấy vật cứng của Minh Tiềm hơn.

Ừm...

Minh Tiềm vừa đau đớn vừa vui sướng rên nhẹ, mồ hôi rịn đầy trán, dán môi vào tai cô thở gấp.

Phán Phán, thả lỏng ra nào, em kẹp tôi sắp gãy rồi này.

Cố Phán ghét nhất người khác gọi cô là Phán Phán, cô chu môi đỏ mọng, hơi tức giận nỉ non:

Không được gọi tôi là Phán Phán.

Về đáng yêu của cô làm Minh Tiềm yêu mến, cố ý cười trêu cô:

Vậy thì tôi phải gọi em là Phán Phán, Phán Phán, Phán Phán, Phán Phán...

Mỗi lần kêu, cự vật lại rút ra cắm vào một lần, Cố Phán bị đâm hơi nhích về phía boong thuyền, lúc cô sắp rơi vào biển, Minh Tiềm dùng sức kéo cô về ôm chặt trong ngực, không chừa một khe hở, phía dưới cũng dính chặt vào nhau.

Vật to lớn của anh trông cứng rắn như vậy nhưng lại mềm mại không tương tượng nổi, giống như cô có thêm lớp da nữa bao bọc, u huyết Cố Phán nóng lên, mặt hoa không ngừng trào ra, nơi giao hợp như có lửa đang cháy.

Minh Tiềm kịch liệt đâm vào một hồi, anh nắm chặt vòng eo thon thả áp về phía mình, cuối cùng, vật to lớn đẩy một cái thật mạnh, phun ra tinh hoa nóng bỏng, cảm giác vui sướng cực độ khiến cơ thể Cố Phán run run co quắp lại, thiếu chút nữa ngất đi, cô tựa vào người anh hồi lâu mới thấy bớt đau.

Anh, Anh rút nó ra ngoài được không? Tôi, phía dưới của tôi hơi căng trướng, khó chịu...

Sau khi nói xong, Cố Phán nghe thấy tiếng cười khàn khàn phát ra từ người đàn ông đang chôn ở cổ cô để bình ổn lại hơi thở, bụng dưới lại cô ý đưa đẩy trên người cô, lại đâm vật to lớn vào người cô hai cái nữa mới chậm rãi rút nó ra ngoài.

Em thích không?

Cố Phán khẽ thút thít: Nếu như tôi nói thích, anh sẽ lái ca nô đưa tôi trở về ư?

Tất nhiên Minh Tiềm sẽ không chấp nhận bị người khác chất vấn, một lần nữa, vật nam tính lại tiến vào mặt huyết vẫn chơi khôi phục sau cao trào.

Tôi hỏi lần cuối cùng, có thích không?

Giọng điệu không cho ai chống đối khiến Cố Phán tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, cách lỏp áo sơ mi đen cản anh, nói năng không rõ: Thích.

Thế nhưng Minh Tiềm lại nghe rất rõ ràng, anh cảm thấy lời này còn êm tai hơn tất cả ca nhạc kịch mà anh từng được nghe.

Ngón tay anh ung dung cời từng cúc áo sơ mi, cổ áo mở rộng lộ ra đầu vai rắn chắc trắng ngần, anh đưa nó đến mép miệng Cố Phán:

Em cần thêm một cái nữa đi, hung ác một chút.

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tòng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: “mẹ Kế” Động Lòng

Da vai Minh Tiềm đụng phải môi cô, vừa rồi vận động kịch liệt nên nơi đó tiết ra mồ hôi, nhiệt độ cơ thể anh cũng cao hơn, mặt Cổ Phán đỏ tận mang tai, trông như vừa đụng phải than nóng. Cô lập tức quay mặt về phía biển, gió biển thổi qua mái tóc xoắn mượt mà làm sợi tóc cọ vào mặt khiến Cổ Phán cảm thấy hơi ngứa, mặt huyết cũng co rút lại theo bản năng, côn thịt lớn vẫn còn đặt gần tiểu huyết cảm nhận được biến đổi này, côn thịt nửa mềm nhanh chóng phồng lên, cứng như sắt thép đặt giữa cánh hoa đang run run, nghe lời chủ nhân nó từng chút từng chút trượt vào sâu trong mặt huyết.

Tất nhiên Cổ Phán sẽ không dung túng cho anh làm vậy nữa, vì ca nô đang dập dềnh theo sóng biển, cô sợ nếu chống đối kịch liệt sẽ khiến ca nô bị lật, cô đưa tay đẩy ra vùng xương mu của Minh Tiềm, cố gắng đẩy tên cướp biển vẫn còn trong cơ thể cô ra ngoài.

“Anh mau rút ra, chúng ta ra ngoài này lâu sẽ khiến bọn họ nghi ngờ, làm ơn đưa tôi về đi.”

Minh Tiềm tràn đầy hứng khởi hưởng thụ cảm giác được bàn tay nhỏ bé chạm vào cơ thể mình, nói ra một câu khiến Cổ Phán không đáp lại được.

“Đêm tối cũng không che giấu được người đàn ông chưa thỏa mãn, huống chi là ban ngày chứ.”

Thật là tên già mồm át lễ phải!

Lần đầu tiên Cổ Phán nghe lời Minh Tiềm như vậy, hung hăng cắn lên đầu vai ẩm áp không che đậy, trong lúc đó đầu lưỡi vô ý liếm phải mồ hôi anh chảy ra, cũng nếm được mùi vị da thịt anh, nó hoàn toàn khác với mùi vị trong miệng anh, nhưng gần giống với vị thứ dơ bẩn ngày hôm ấy.

Đề có thể rời đi vùng biển nhộn nhịp sóng biển này, bắp đùi đầy da trắng như tuyết chỉ có thể yếu ớt tách ra, ngấm chấp nhận chuyện phóng dăng anh muốn làm, mơ hồ nói: “Anh làm nhanh lên một chút...”

Hành động này làm Minh Tiềm rất vui mừng, anh nâng một chân cô treo ngang hông, mập mờ nói nhỏ: “Tôi thích em nói ‘Anh chậm một chút’ hơn.”

Minh Tiềm rút côn thịt ra khỏi mặt huyết một chút, lại đẩy mạnh về phía trước một cái, đỉnh đầu lập tức đụng đến hoa tâm, chất lỏng trắng đục còn lưu lại bên trong bị đụng đến văng tung tóe.

Cảm giác vừa đau đớn vừa thoải mái làm Cổ Phán chột đống hai mắt thật chặt, khỏe mắt trào ra giọt nước mắt trong suốt, miệng cắn đầu vai anh mạnh hơn nữa, hàng lông mi dày run run, chớp mũi thanh tú phun ra hơi thở nóng bỏng, miệng cũng không ngừng ni non.

Trong nháy mắt, cảm giác bị đè ép mút chặt khiến dục vọng của Minh Tiềm dâng cao đến đỉnh điểm, côn thịt xoay tròn trong hoa tâm của Cổ Phán, rồi mãnh mẽ di chuyển, trong suốt quá trình này, Minh Tiềm tinh tế cảm nhận được khi quan hệ với người phụ nữ này, trong lòng anh sinh ra một cảm giác té dại, là cảm giác mà kẻ giàu có như anh cũng chưa từng cảm nhận được, cho nên nửa thân dưới trở nên bất chấp, quyết tâm giam giữ loại cảm giác này trong lòng mãi mãi.

Trên vùng biển Victoria lâu đời mà Minh Tiềm lại dám làm xằng bậy với Cổ Phán ở nơi không người, dường như hành động này đã chọc giận Thần biển.

Động tác kịch liệt đã làm ca nô chao đảo mạnh, đúng lúc này mặt biển yên ắng tự dung nổi lên một con sóng lớn, Minh Tiềm vội vàng ôm lấy Cổ Phán để ổn định thân thuyền, nhưng lại khiến hộp tro cốt để một bên bị rung chuyển rơi vào trong biển sâu.

“A, Xuân Đường...”

Cổ Phán sợ hãi kêu lên, nhanh chóng đẩy ra người đàn ông trên người, đầu óc cô trống rỗng, cũng không nghĩ xem mình biết bơi hay không đã muốn nhảy vào biển cùng hộp tro cốt. Minh Tiềm nhanh tay lẹ mắt, tay vòng lấy eo cô ngăn cản kịp thời.

Dù lửa dục của Minh Tiềm có lớn đến mức nào cũng bị sự cố đột ngột này dập tắt mất, thiếu chút nữa không dùng được rồi, lập tức mặt anh trở nên đen vồ cùng, đã vậy anh còn phải chịu đựng người phụ nữ trong ngực trách mắng.

“Tên khốn khiếp, tên thương nhân gian xảo này! Anh cố ý không chịu đưa tôi về, còn làm ra loại chuyện quá đáng như thế, Xuân Đường ở trên trời cũng không được an tâm!”

Cổ Phán nằng xong còn muốn tránh thoát anh một lần nữa để nhảy vào biển mò tìm hộp tro cốt, lại bị Minh Tiềm xoay người áp cô lên boong, cảm giác đau đớn truyền tới từ sau lưng cùng ngọn lửa toát ra quanh thân anh làm cô ngơ ngẩn tại chỗ, không nói ra lời chỉ nhìn anh chăm chăm.

“Em hãy ngoan ngoãn ngồi đây, tôi sẽ xuống biển tìm.”

Minh Tiềm vỗ lên gò má cô, lại hung hăng dặn dò cô: “Có nghe tôi nói gì không?”

“Nghe, nghe rồi.”

Con vịt cạn Cổ Phán ngây ngốc ôm quần áo Minh Tiềm đã cởi, chỉ đàn ông mặc quần lót màu đậm bó sát người nhảy xuống biển, nhanh chóng biến mất giữa sóng biển mênh mông. Trong mỗi hơi thở Cổ Phán đều cảm nhận được mùi hương trên quần áo anh, cô không thấy bóng dáng anh đâu, mặt biển yên tĩnh khiến cô thờ không thông, cảm giác khủng hoảng rợn tóc gáy, hai tay cô nắm lấy mép thuyền, cúi đầu xuống biển tìm bóng người đàn ông trong nước.

Hộp tro cốt được làm ra từ gỗ từ đàn quý giá, khi chìm trong nước sẽ không trôi lơ lửng, nếu không lặn xuống tìm ngay thì qua một lúc lâu sợ rằng nó đã chìm sâu trong biển rộng. Vốn tro cốt đã rải rồi nên cái hộp cũng không quan trọng mấy, nhưng Minh Tiềm không muốn nhìn Cổ Phán khóc lóc trách anh vì kẻ khác, cứ dứt khoát nhảy xuống biển cho xong.

Móng tay cô bám chặt vào thân thuyền cứng ngắc, chờ càng lâu, cơ thể cô càng lạnh, ngọn lửa trong cơ thể bị anh đốt lên sắp tắt đi, ngay cả lúc rải tro cốt cũng không khóc mà lúc này lại nhỏ từng giọt nước mắt rơi đến biển sâu.

Sao anh vẫn chưa lên nữa?

Cổ Phán đang lo lắng, chợt nghe tiếng rẽ nước phát ra, khoe miệng cô còn chưa kịp cong lên, người đàn ông trôi lơ lửng trên mặt biển đã ngẩng khuôn mặt tuấn tú đang ướt nhẹp lên, đê chiếc cổ mảnh khảnh lại rồi trao một nụ hôn nóng bỏng, như vị Thần biển cố gắng dụ dỗ người phụ nữ nhân loại rơi vào lưới tình của anh.

Nụ hôn dịu dàng triền miên khiến Cổ Phán rạo rực trong lòng, lần đầu tiên sinh ra cảm giác sợ hãi và ngượng ngùng vừa với anh, nhịp tim lại trở nên hỗn loạn.

Qua hồi lâu, bờ môi mới tách ra, Minh Tiềm xoa nhẹ chỗ ướt trên mặt cô, đôi mắt long lanh xinh đẹp, anh mê hoặc ghé vào bên tai cô, nhỏ giọng xác nhận.

“Em khóc vì tôi ư?”

Nghe được câu trả lời, anh mới hài lòng đưa hộp tro cốt trong tay cho cô, lúc này Cổ Phán vẫn chưa hết choáng váng.

Trong một tháng từ khi Xuân Đường qua đời đến ngày rải tro cốt, cuộc sống yên tĩnh của Cổ Phán xảy ra rất nhiều lệch lạc chỉ vì sự xuất hiện của anh. Dù cô cố hết sức chinh đốn lại nhưng dường như kẻ địch quá mạnh nên hiệu quả rất nhỏ.

May là thời gian sống cùng anh không dài, Cổ Phán chưa hoàn toàn trầm luân vào đó, vẫn còn sót lại một ít trấn tĩnh và cảnh giác lưu lại trong đầu, mặc dù giữa cô và Minh gia không còn bất cứ quan hệ gì nữa, nhưng cô với anh, giữa bọn họ đã từng có quan hệ pháp luật nhạy cảm là chuyện không thể xóa bỏ, còn có một ranh giới rõ ràng không thể vượt qua ngăn cách hai người.

Trong một khoảng thời gian rất dài, Cổ Phán luôn cho rằng Minh Tiềm có hơi coi thường cô, đối với chuyện hoang đường đã xảy ra, cô cũng coi như là một giấc mơ.

Minh Tiềm giống như khối bánh Sachertorte cao cấp của nước Áo kia, vị ngọt ngào nhưng giá trị rất lớn, Cổ Phán đã sống khó khăn nhiều năm, nếu không phải buổi sáng ra cảng hôm ấy bắt ngồi được thưởng thức lại, cô đã quên mất hương vị Sachertorte rồi.

Mấy ngày nay, Cổ Phán lục tục sắp xếp hành lý và vạch ra kế hoạch cho cuộc sống tương lai.

Xuân Đường đã giúp cô trả khoản nợ trước kia, vì vậy Cổ Phán tràn đầy tự tin, cảm thấy vẫn có thể bù đắp lại cuộc sống không chút hi vọng trước kia, chỉ cần cô không dây dưa với người đàn ông có tư chất tỏa sáng đó nữa.

Ừ, nhất định sẽ làm được!

Sau khi cân nhắc lại, về tình về lý thì trước khi cô rời đi cũng nên nói với anh một tiếng, không thể cứ âm thầm đi như vậy, biết đâu anh còn có việc cần nói với cô.

Cổ Phán bước chậm rãi đến trước phòng sách của Minh Tiềm, cô nghe có tiếng trò chuyện từ bên trong, thầm nghĩ cô tới không đúng lúc rồi, định chậm rãi trở về lần nữa.

“Tổng giám đốc Minh cao quý, cậu hãy nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho khỏe rồi làm việc sau đi, dù tôi chữa bệnh có giỏi đến cỡ nào cũng không trị nổi cho bệnh nhân không nghe lời đâu!”

Anh, bị bệnh ư?

Cổ Phán dừng bước, thẫn thẫn đứng ngoài nghe lén.

Bị bệnh do ngày đó lặn xuống biển sao? Khi đó thời tiết đã hơi chuyển lạnh, lúc hôn cô môi anh lạnh buốt còn hơi trắng bệch.

“Tôi không có thời gian nghỉ ngơi, chẳng phải loại bệnh cảm này chỉ cần uống thuốc đúng hạn là khỏe ư, kéo dài đến tận bây giờ không đỡ là do trình độ của cậu chưa cao.”

Giọng anh không còn vẻ hung hăng phách lối như bình thường, Cố Phán nghe thấy bên có mấy tiếng ho khan ản ản truyền ra, cùng với tiếng động thu xếp dụng cụ của vị bác sĩ đang tức giận.

“Tốt nhất do là trình độ tôi không cao, nếu Tổng giám đốc Minh cao quý qua đời do cảm lạnh, danh tiếng của tôi sẽ vang xa, đến lúc đó nhất định sẽ đốt tiền vàng bạc cho cậu để bày tỏ tấm lòng.”

Lewis thu dọn dụng cụ xong, vốn định vỗ mông rồi đi, cuối cùng lại lăm lờ dạn đi dạn lại một câu:

“Lần này tôi cho cậu thuốc nặng đô, uống rồi lên giường nằm một lát đi.”

Nghे tiếng bước chân vang lên, Cố Phán thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, khí chất lịch sự tao nhã đi ra, hai người bốn mắt nhìn nhau, cũng nhận ra đối phương.

Một năm qua Lewis đã ra vào Minh gia nhiều lần để khám bệnh cho Minh lão tiên sinh, dĩ nhiên biết đến Cố Phán, Lewis mỉm cười tỏ ý chào hỏi cô, lại hỏi thăm sức khỏe cô.

Trong lòng Cố Phán phập phồng liên tục, không ngờ người đi ra lại là vị tiên sinh này, cô biết đến anh ta bằng thân phận vợ của Xuân Đường, thế nhưng vừa rồi còn đứng nghe lén trước phòng sách của con trai nên không tránh khỏi chột dạ, cô đỏ mặt đáp lại lời hỏi thăm của anh ta, rồi nhìn theo Lewis rời đi.

Cố Phán đứng trên thảm hành lang ngoài phòng sách, ngẩng ngốc nhìn hoa văn trên thảm, nhưng không ai biết Cố Phán đang suy nghĩ gì.

Trong phòng lại truyền ra hai tiếng ho khan và tiếng khàn khàn nói chuyện cùng cấp dưới.

Minh Tiềm đang bàn bạc giải quyết văn kiện gửi đến từ công ty ở Mỹ, mặc dù bên Mỹ có Benson quản lý, nhưng một số dự án lớn vẫn cần anh đưa ra quyết định cuối cùng.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, anh nghĩ là người giúp việc đưa cà phê tới, nhưng lúc ly được đặt trên bàn mới phát hiện không phải cà phê, anh không vui lên tiếng: “Đổi đi, mang tới một ly cà phê.”

“Anh đang bị bệnh, không nên uống cà phê.”

Có điểm giống âm thanh ngoan ngoãn kia...

“Sao em lại tới đây, tôi đang bệnh, không muốn lây cho em, em mau ra ngoài đi.”

Vẫn giọng điệu ra lệnh trước sau như một đó, nhưng dường như Cố Phán đã không còn sợ hãi như lần đầu tiên nói chuyện cùng anh ở nơi này.

Xem tho ở cùng chó sói một thời gian dài, sẽ mất đi bản tính nhút nhát vốn có.

Cố Phán đứng bên bàn làm việc, bốn mắt giao nhau, hai người giằng co hồi lâu, cuối cùng vẫn là Cố Phán chịu thua, cô khẽ than thở, giọng mang vẻ lo âu, còn có cả câu khản: “Bây giờ anh cần uống thuốc rồi nghỉ ngơi, không nên làm việc.”

Giọng quan tâm của cô làm Minh Tiềm rất vừa lòng, lại không làm theo lời cô, mà khó hiểu hỏi ngược lại Cố Phán:

“Em không còn gì muốn nói với tôi nữa ư?”

Cố Phán tự hỏi, chuyện khác? Chẳng lẽ ý anh là việc rời khỏi Minh gia sao?

Đúng nhй, trừ chuyện này ra, hình như giữa họ cũng không còn gì để nói. Ý thức được điểm này, cô không khỏi khở sở trong lòng, sau đó lại khinh bỉ mình tự mình đa tình, hóa ra người ta đang đợi cô chủ động nói lời từ giã.

“A, ừ, vốn là có chút việc muốn nói với Minh tiên sinh, nhưng anh bị bệnh nên chưa nói ngay được.”

Người phụ nữ này sao lại kêu tiếng Minh tiên sinh, kêu đến nghiện rồi à!

Cố Phán thấy anh khó chịu trừng cô, cô hiểu sai ý, vội vàng giải thích: “Không tôi muốn ở đây mãi, hai ngày nữa tôi sẽ rời Minh gia, hành lý cũng đã chuẩn bị kỹ càng rồi,”

Minh Tiềm như bị đạn bắn trúng, anh hơi kinh ngạc, thật giống như Cố Phán nói tiếng ngoài hành tinh, anh nghe không hiểu.

Người phụ nữ đáng chết này đang nói gì thế? Rời đi! Hành lý còn chuẩn bị kỹ rồi! Anh đuổi cô đi lúc nào chứ, Minh gia không nuôi cô nổi sao?

Hừ, là do chính cô muốn đi, anh cho là qua một tháng sống với nhau, cô sẽ cân nhắc việc hai người có thể phát triển sang quan hệ khác, nhất là ngày đó trên ca nô, rõ ràng anh cảm giác được không phải cô không có chút tình cảm với anh.

Người phụ nữ này nhìn như mềm yếu, thế nhưng trong lòng lại rất cứng rắn, xuống giường lập tức trở mặt không quen biết, một tháng này hẳn anh bị coi là bạn giường, anh còn âm thầm mong đợi điều không thể, thậm chí người ta còn khinh thường chuyện đó.

Minh Tiềm vẫn không nỡ để cô rời đi như vậy, anh cố nén giận dữ, không mẫn không nhạt nói:

“Việc Cố tiểu thư rời đi chờ tôi khỏi bệnh rồi tính sau, nếu không còn việc gì nữa thì ra ngoài đi, đừng cản trở công việc của tôi.”

Cố Phán thấy Minh Tiềm vẫn cố chấp làm theo ý mình, chẳng ngó ngang gì đến thân thể, cô ý muốn làm việc, cô lại khuyên anh uống thuốc rồi nghỉ ngơi mới có thể khỏe lại.

“Minh Tiềm tôi làm việc còn cần cô dạy bảo sao, được rồi, ra khỏi đây đi, đừng ầm ĩ đến tôi.”

Người phụ nữ không có tình nghĩa này! Muốn tôi nhanh khỏi bệnh rồi rời khỏi tôi đến vậy sao.

Sau khi đuổi Cố Phán ra ngoài, Minh Tiềm cầm thuốc Lewis đưa định ném vào thùng rác, đột nhiên anh nghĩ tới chuyện gì đó, bàn tay đang nâng lên chợt thu lại, lấy thuốc ra uống với trà sâm cô vừa mang tới.

Nếu bệnh không khỏi, lúc lâm cô chẳng phải sẽ lây cho cô ư.

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tông Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Vì Minh Tiềm bị bệnh, mấy ngày nay Cố Phán thường đến phòng sách bưng trà rót nước cho anh, lúc trước không có như vậy, Minh Tiềm một bên hưởng thụ một bên lại hận đến nghiêng răng, khăng khăng cho là cô muốn nhanh chóng rời khỏi anh nên mới ân cần với anh như vậy, nếu không một người luôn trốn tránh anh lại thay đổi lớn như vậy, anh không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.

Trong lòng Cố Phán không phức tạp như Minh Tiềm đã nghĩ, có lẽ do thời gian ở cùng anh không còn nhiều, thêm việc tang lễ của Xuân Đường đã kết thúc, Cố Phán thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, cảm giác tội lỗi trong lòng cũng phai nhạt một ít.

Cô muốn rời đi để sau này không còn quan hệ gì với anh nữa, như vậy vấn đề giữa hai người cũng sẽ không còn, trước khi đi Cố Phán quyết định cố gắng cải thiện quan hệ đơn thuần của bọn họ, nhưng tất nhiên sự đơn thuần sẽ không thể trở lại.

Tối nay một vị khách nước ngoài tạm hoãn lại buổi gặp mặt nên Minh Tiềm có thời gian về nhà sớm, hiếm khi ăn tối ở nhà một lần.

Quản gia Lâm đứng bên cạnh muốn nói lại thôi, Minh Tiềm nhấp một ít rượu, rồi nói: Bác Lâm muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.

Thiếu gia, ngày mai tiểu phu nhân phải đi rồi, thiếu gia muốn giữ tiểu phu nhân ở lại không?

Hừ, người phụ nữ này muốn bay khỏi Minh gia, anh sẽ thả tay cho cô bay, Minh Tiềm anh xa cô cũng không chết được, vừa lúc người phụ nữ này đi rồi, anh cũng có thể tự chinh đồn lại đầu óc bị cô quấy rối.

Sau này cô ta không còn bất cứ quan hệ gì với Minh gia nữa, bác Lâm hãy thông báo cho người làm trong nhà không được gọi cô ta là 'tiểu phu nhân' nữa.

Quản gia Lâm còn muốn nói gì nữa, nhưng thấy sắc mặt Minh Tiềm sa sầm, chỉ có thể ngậm miệng không nói.

Minh Tiềm đang làm việc trong phòng sách, nhưng trong đầu cứ lảng vảng bóng dáng người phụ nữ kia cùng lời bác Lâm nói ngày mai cô sẽ phải đi, không khỏi mất kiên nhẫn, anh khép lại tài liệu chồng chất, ra khỏi phòng sách, đi về phía phòng ngủ của Cố Phán.

Không ngờ cửa phòng đã mở sẵn, cô đưa lưng về phía cửa bỏ một ít quần áo vào vali, Minh Tiềm còn thấy bên cạnh có một vài tấm hình, hẳn là hình trước đây chụp với người làm trong nhà, còn có một tấm là chụp cùng lão già đang cầm ống dưỡng khí nằm trên giường bệnh.

Cố Phán nghe có tiếng bước chân ở sau, cô khẽ cười nói: Sao các cậu trở lại vậy, chẳng phải đã nói sau này sẽ tiếp tục liên lạc với nhau sao.

Hóa ra cô đã chào tạm biệt tất cả người quen trong nhà, chỉ trừ anh.

Cố Phán cảm thấy kì lạ sao người sau lưng lại không lên tiếng, cô xoay người mới phát hiện người tới là anh.

Minh tiên sinh...

Cố Phán thấy hơi lúng túng, động tác thu xếp hành lý cũng nhanh hơn, hai người, một người vùi đầu thu dọn quần áo, một người đứng sừng sững trong phòng nhìn người kia, không ai chịu lên tiếng.

Âm thanh kéo dây khóa vali vang lên trong căn phòng im ắng nghe cực kỳ chói tai, Minh Tiềm bước tới, dùng bàn tay bao lại tay đang kéo khóa, bàn tay ấy mềm mại không xương lại hơi lạnh lạnh.

Phán Phán...

Tên gọi mà Cố Phán ghét nhất phát ra từ miệng anh đêm nay nhưng không hề khó nghe, ngược lại khiến người cô nóng lên, cũng mặc anh nắm tay cô.

Anh xoay người cô qua, nâng cằm cô lên, môi mỏng lập tức chạm vào môi mềm mại của cô, anh nhẹ nhàng vuốt ve một lúc, lại phát ra tiếng than thở khó nghe được, sau đó đầu lưỡi đang liếm lên môi dưới của cô nhẹ nhàng đưa vào trong miệng nhỏ ngọt ngào, thưởng thức hơi thở ẩm ướt của cô.

Thứ to mềm trong miệng và phản bụng dưới nóng rực khiến Cố Phán gần như rên rỉ.

Cô không kiềm được dao động trong cơ thể, lần đầu tiên cô đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh, ban đầu cánh môi hai người dịu dàng vuốt ve lẫn nhau, sau cùng lại quấn quít chặt chẽ, dường như không tách ra được.

Cố Phán tách ra một khe hở, dịu dàng nói: Đóng cửa lại đi.

Minh Tiềm buồn cười, ôm lấy cô, để hai chân vòng lên hông anh, tay anh nâng cặp mông đầy đặn bước về phía cửa phòng, dùng chân đá cửa, sau đó áp cô lên cửa phòng.

Sắp phải đi rồi, cho nên em quan tâm chuyện này nữa sao?

Đây vẫn là lần đầu cô chủ động đòi hỏi, dù Minh Tiềm đang khó chịu vô cùng nhưng khi thấy thân thể nóng bỏng động tình và đáng yêu thẹn thùng mê người của cô lại tựa như có bàn tay gãi trong lòng anh, khiến anh không kiềm chế được dục vọng mãnh liệt mà hôn khắp gương mặt xinh đẹp của cô.

Cố Phán vốn ăn nói vụng về, bây giờ đầu óc lại bị lửa dục chiếm đóng nên không tài nào trả lời được vấn đề phức tạp đến thế, chỉ kẹp hai chân trắng tuyết lộ ra khỏi váy vào eo anh chặt hơn, còn chậm rãi ma sát lên xuống, bàn tay ngọc ngà vuốt ve trên lưng Minh Tiềm.

Những hành động này càng kích thích Minh Tiềm hơn, đầu lưỡi lui khỏi miệng cô, lại lướt qua rai tai, cổ và bờ vai mượt mà.

Cảm giác nhột khiến toàn thân Cố Phán nổi da gà, cổ ngửa ra sau, đầu tựa lên cửa phòng, cả người cô run rẩy liên tục thở gấp. Trong người cô thật trống rỗng, muốn dùng thứ gì đó để lấp đầy nhưng không biết thứ kia là gì.

Cố Phán kẹp chặt hai chân lại, để nơi riêng tư cách quần áo áp lên cơ bắp vừa cứng vừa mềm, mơ hồ ma sát, cô cứ nghĩ làm vậy sẽ đánh tan cơn nóng trong cơ thể, thế nhưng lại khiến mình rơi vào ngọn lửa dữ dội hơn.

Minh Tiềm thích nhìn cô mê say vì anh, cũng rất yêu thích cảm giác vừa nóng vừa dính của chất lỏng cô chảy vì anh.

Anh cởi ra quần lót trắng của cô, đưa nó lên mũi ngửi trước mặt cô, mùi hương dịu nhẹ tươi mát, là mùi hương anh thích. Trên đó đã ướt một mảng, đôi mắt sâu thẳm như lửa nóng của anh đầy tính chiếm hữu nhìn Cố Phán, đưa đầu lưỡi liếm lên mảng ướt át kia.

Rõ ràng là hành động rất bỉ ổi, nhưng vì người đàn ông này có vẻ đẹp như tiên, khiến Cố Phán không thể ghét nổi, lại bị kích thích tiết ra nhiều mật dịch hơn.

Khóe miệng anh gợi lên nụ cười xấu xa, Cố Phán cảm giác anh đang muốn làm chuyện xấu.

Anh từ từ nâng tay cô lên, để hai chân cô gác lên bả vai anh, như vậy đóa hoa phía dưới đã hoàn toàn nở rộ trước mắt anh, Minh Tiềm cực kỳ thỏa mãn với nó, thỏa mãn về màu sắc, thỏa mãn cả về hình dáng, làm anh thỏa mãn hơn hết là hương vị mà nó mang đến cho anh.

Cố Phán bị anh nhìn, cô thẹn thùng chảy ra nhiều mật dịch hơn nữa, cô cảm thấy thật mất mặt, hết lần này đến lần khác cô mất hết thể diện trước mặt anh, cô sắp rời đi rồi nên muốn thu lại một chút mặt mũi, ít nhất để lại cho người ta ấn tượng cuối cùng là có khí chất, vì thế cô liều mạng co thắt mật huyết lại muốn ngăn nó tiếp tục chảy ra.

Minh Tiềm ngắm cảnh đẹp đủ rồi, anh vùi mặt vào nơi đó của Cố Phán, hai tay thuần thục cởi áo cô ra, bỏ đi quần áo cản trở, đôi núi đầy đặn trắng như tuyết nảy ra, run run trước tầm mắt của Minh Tiềm.

Chớp mũi cảm nhận được mật huyết mềm mại, lại ngửi được mùi thơm làm người ta sung huyết, miệng anh đẩy đám cỏ rạp rạp gần tiểu huyết, há miệng ngậm lấy cánh hoa nhỏ yếu ớt.

Ừm... Đừng mà, cầu xin anh, đừng mút nơi đó...

Cố Phán sợ nhất là anh dùng miệng chạm vào nơi riêng tư nhất của cô, thật giống như tất cả về chặt vật đều bại lộ trước mặt anh, anh lại ở trên cao không với tới, lúc ở cùng với anh cô luôn cảm thấy hơi ngượng ngùng và tự ti.

Minh Tiềm bất chấp tất cả, anh muốn ăn sạch người phụ nữ này.

Tay anh vạch cánh hoa run run đang không ngừng co rúc, tham lam hút lấy mật dịch chảy ra từ bên trong, giống như đêm nay bỏ lỡ thì sau này sẽ không ăn được thứ ngọt ngào đến vậy, đầu lưỡi hung mãnh chui vào sâu trong hoa huyết, như muốn chui vào lòng cô vậy, từ tầng niêm mạc mềm mại bọc lấy đầu lưỡi linh hoạt, côn thịt bên dưới càng trưởng lớn.

Ngón tay Cổ Phán luồn vào trong mái tóc đen sạch sẽ, mái tóc không tỉ mỉ như lúc đi làm, lúc này nó trông tự nhiên lại có vẻ lười biếng, đôi mắt cô vì chịu kích thích vui sướng mà trở nên long lanh.

Minh Tiềm thấy vậy, nghĩ cô khóc muốn chống cự mình, anh bực dọc gầm nhẹ: Không được khóc.

Tôi không khóc, anh luôn nghĩ oan cho tôi, lại còn hung dữ với tôi...

Cổ Phán bị chèn ép đã lâu, hiếm khi mới bùng nổ khí phách một lần, nhưng tiếng nói như muỗi kêu chỉ khiến lòng anh ngứa ngáy.

Không khóc nhưng lại ứa nước mắt, vậy là vì quá thoải mái ư, là vì tôi sao?

Thấy cô nghiêng đầu im lặng cắn môi, anh lại gầm nhẹ: Nói!

Ừ, là vì anh, anh đã vừa lòng chưa.

Lần này Cổ Phán thật sự rất uất ức, mặc dù anh lạnh nhạt, nhưng thái độ và cách cư xử luôn đúng mực, nhưng trước mặt cô lại không ngừng nói những lời xấu xa, rõ ràng là anh coi thường cô.

Cô đang muốn giận dữ rút chân khỏi bả vai anh, Minh Tiềm lại đột ngột nhích người di chuyển tới giường, Cổ Phán sợ hãi ôm lấy đầu anh không dám nhúc nhích, làm bụng cô dán vào gương mặt tuần tú.

Giường của Cổ Phán chưa lớn bằng một nửa giường Minh Tiềm, anh sợ động tác quá mạnh sẽ khiến cô rơi xuống đất, Minh Tiềm dịu dàng đặt nhẹ cô xuống, cõng quần áo trên người mình, chuyển người bao lấy cô, có người đẹp dịu dàng trong ngực, anh không nhịn được phát ra một tiếng cảm thán.

Bàn tay anh tìm được tay cô, tách ra nắm tay nhỏ bé, đan xen mười ngón tay với nhau.

Sau này tôi muốn em mặc đồ lót cao cấp nhất thế giới, mỗi ngày thay một bộ cho tôi ngắm.

Đôi mắt rạng rỡ của anh nhìn Cổ Phán chăm chú, từng câu từng chữ nói ra như đinh đóng cột, rất giống một lời hứa.

Sau này ư...

Trông Cổ Phán hơi âm trầm, chắc bây giờ anh không tỉnh táo đâu, bọn họ làm gì có sau này, hơn nữa áo ngực của cô đâu có chộc gì anh.

Thế nhưng Minh Tiềm đang trầm nghĩ, nếu tối nay anh thể hiện tốt một chút, có lẽ cô sẽ ở lại đây, cho dù cô chỉ coi anh là bạn giường, anh cũng sẽ cố chấp nhận.

Hô hấp của hai người càng lúc càng gấp gáp, không biết ai khiêu khích trước, bốn cánh môi dính vào một chỗ hôn sâu, lưỡi to ra vào lúc cạn lúc sâu đẩy lưỡi cô, sau đó lại bọc lấy lưỡi cô mút mạnh, thỉnh thoảng Cổ Phán cũng háng hái đáp lại, cô học theo động tác của anh, vụng về mút lấy lưỡi anh.

Vật to lớn chậm rãi xoay quanh mật huyết, sau đó đẩy vào từng chút cho đến khi chạm tới cổ tử cung, Cổ Phán ngửa đầu rên nhẹ.

A... Sâu quá...

Cổ Phán cảm thấy căng trướng như sắp nứt ra, côn thịt trong cơ thể cô hình như lại lớn hơn, giống như muốn chọc thủng cơ thể cô, vui sướng mãnh liệt dâng lên như thủy triều, cô lại không biết bơi, chỉ có thể cong eo mềm lên bám lấy người đàn ông giỏi bơi lội này.

Minh Tiềm hung hăng va chạm, nhiều lần tập kích nhụy hoa, có ý muốn đoạt lấy lòng cô, để cô mê muội trong cơ thể anh, để cho mật huyết của cô không rời khỏi anh được, để cô cảm nhận hương vị này đến tận xương tủy, như vậy mới có thể giữ cô lại bên người.

Cổ Phán không chịu đứng nổi và chạm mạnh như vậy, cảm giác vui sướng trào dâng cùng đau đớn khiến cô ứa nước mắt, không ngừng lắc đầu: Chạm một chút, chạm một chút, đừng mà, anh mau ra ngoài, mau ra ngoài...

Đầu óc cô trống rỗng, ngọn lửa trong cơ thể rực cháy lên, mật huyết cũng không ngừng chảy mật dịch, anh nghe cô thét lên chẳng những không làm chậm lại mà còn rút ra đẩy vào càng nhanh hơn, Cổ Phán hận cái tên xấu xa này muốn chết.

Cổ Phán bị anh đâm vào vui sướng vô cùng, môi anh đào phát ra tiếng ngâm nga vang dội, giọng ngâm nóng bỏng.

Minh Tiềm ôm cô thật chặt, cánh tay không ngừng siết lại, như muốn hòa tan cô vào trong cơ thể mình.

Cổ Phán bị siết đến hít thở không thông, loại cảm giác này khiến khoái cảm và dòng thủy triều trong cô mạnh mẽ hơn, đột nhiên Minh Tiềm dừng tất cả

động tác lại, thừa cơ cắn vào rái tai nhạy cảm của cô uy hiếp: Gọi tôi là Tiềm, nếu không tôi sẽ không thỏa mãn em...

Tên thương nhân gian xảo này, là anh cố ý!

Tiềm...

Gọi xong, thân dưới của cô không nhịn được cong lên, thực giục anh nhanh lên một chút.

Ngoan lắm... Cho em, em muốn gì tôi cũng sẽ cho.

Anh há mồm cắn lấy đỉnh núi, côn thịt đâm vào kịch liệt dứt khoát, tàn phá bừa bãi trong cơ thể cô, anh cảm giác lý trí sắp mất kiểm soát, vui sướng không ngừng dâng lên, vách tường mềm mại không ngừng co rút lại như có vô số cái miệng nhỏ mút lấy côn thịt cứng rắn.

Cổ Phán cảm giác như có một dòng nhiệt nóng lan truyền đến toàn thân trong nháy mắt, mật dịch mạnh mẽ phun ra từ sâu trong hoa huyết, chảy lên đầu côn thịt, Minh Tiềm bị kích thích gầm nhẹ một tiếng, côn thịt co rúm, phun tất cả vào trong cơ thể cô.

Minh Tiềm vô cùng thỏa mãn, nghỉ ngơi sơ qua, anh lại nâng một chân cô lên, còn anh nửa quỳ trên giường, để chân hai người đan xen nhau tạo nên kích thích thị giác giữa cường tráng và yếu ớt, anh lại tiếp tục cường đoạt một lần nữa.

** kiểu như anh chị đang dùng tư thế Doggy

Đừng làm nữa được không, tôi mệt lắm..

Cổ Phán dùng giọng thương lượng cầu xin anh, lại bị anh đâm mạnh một cái phải bỏ ý nghĩ ấy đi.

Người đàn ông này luôn muốn gì làm nấy, sao có thể nghe ý kiến của cô chứ! Cổ Phán dù giận dữ bất bình cũng chỉ có thể chịu đựng bị chèn ép.

Cô cũng muốn tạo phản một lần, tiêu diệt hết oai phong của anh!

....

Đúng vậy, con người sống dù sao cũng phải có ước mơ!

Người phụ này lại dám đi vào cõi thần tiên, ý nói anh làm chưa đủ ư!

Anh cảm giác tự tôn đàn ông của mình bị khiêu chiến, mà Minh Tiềm trước giờ rất thích làm chuyện có tính khiêu chiến!

Bầu ngực sữa bị bàn tay đè ép không nhìn được hình dáng vốn có, cảm giác đau nhói gọi thần trí Cổ Phán trở về, cô ngây ngốc nhìn người đàn ông tuấn tú bên trên, ma xui quỷ khiến lại kéo cổ anh xuống, môi mòng ấn lên một nụ hôn ngọt ngào.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, Minh Tiềm căng cứng cả người, chỉ môi hôn sâu đã làm anh động lòng muốn bắn ra sớm, co chặt đỉnh côn thịt, lại hôn sâu lên đôi môi sưng đỏ, côn thịt phản chấn trong cơ thể cô cùng liều mạng chạy nước rút.

Cứ như ngày tận thế đã tới, hai người triền miên lưu luyến đến tận tờ mờ sáng, Cổ Phán cắn răng cố gắng không ngắt đi, cô phải nhớ kỹ cảm giác khi anh ở trong cơ thể mình, tốt nhất là nhớ được nó cả đời.

Hôm sau lúc Cổ Phán tỉnh lại đã không thấy anh bên người, hẳn là đã đi làm rồi, anh bận rộn đến vậy mà.

Cô phiền muộn than thở, nắm lấy cái chăn, trên đó còn lưu lại mùi vị nam tính nồng đậm, có hít lấy hít để. Thật muốn thu mùi này vào bình thủy tinh rồi mang theo người, mùi hương thật tuyệt, đây hẳn là hương vị của đàn ông rồi, cô cũng chưa từng ngửi của những người khác nên không so sánh được, cũng không dám so sánh, nếu như bị anh biết, chắc chắn sẽ làm thịt cô, sau đó hét lớn một tiếng: To gan!

Cổ Phán tự chọc cười mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa mới cười lại khóc, sau đó lại cười, lúc này là cười tự giễu.

Nên thức dậy rồi, chiều nay còn phải đón xe buýt nữa.

Khi Minh Tiềm vội vàng trở về nhà, bước nhanh đến phòng cô, đã là đêm khuya.

Anh đẩy cửa phòng ra, trong phòng đen tối trống không, đúng là cô đã đi rồi, không hề lưu luyến anh chút nào, dù quyền thế hay thân thể của anh, cũng không giữ cô lại được.

Người phụ nữ không có lương tâm! Cứ việc đi đi, anh không quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tòng Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Về Thăm Nhà

Cố Phán kéo vali ra khỏi biệt thự Minh gia, cô quay đầu lần cuối nhìn về ngôi nhà danh giá ở ở suốt một năm qua, sau đó dứt khoát bước vào xe mà Quân gia Lâm gọi đến để đưa tiễn cô.

Cố Phán để tài xế đưa đến trạm xe buýt dưới chân núi rồi bảo hán quay về, sau đó cô lấy vali ra đứng chờ xe buýt một mình.

Không nhiều người đứng ở trạm dừng xe, họ giương mắt nhìn một chiếc xe đắt tiền dừng lại, lại thấy Cố Phán ăn mặc bình thường bước xuống vẫy chào tài xế của Minh gia, họ cho rằng người kia là tài xế lên chủ mình lái xe đưa em gái đi.

Đáng dáp Cố Phán xinh xắn, cân xứng với gương mặt đẹp hơi gầy, nhưng đứng trước xe sang so ra rất thấp kém, người đi đường nhìn chằm chằm xe đắt tiền rồi đi, ai cũng không để ý tới cô.

Một lần nữa, Cố Phán được đứng ven đường chờ xe như người bình thường, mới hơn một năm nhưng cô thấy như qua một đời người, cô hít lấy không khí ẩm thấp vẫn đục của đường phố, không khí kém hơn không khí trên đỉnh núi của Minh gia nhiều, nhưng lại khiến cô yên dạ yên lòng.

Đây mới là không khí thuộc về Cố Phán cô.

Khắp nơi trên đường phố đều thấy bảng quảng cáo của Minh Tiềm, thậm chí còn có cao ốc mười mấy tầng treo áp phích rất lớn hình anh, người đàn ông cao cao tại thượng lại tự tin tuấn tú, cực kỳ nổi bật.

Cũng không phải là ngôi sao gì lại đem mặt mình khoe khoang khắp nơi, đáng dáp trong cũng tuấn tú đấy!

Những người chờ xe không có việc gì làm thì ngẩng đầu ngắm hình anh, khiến lòng Cố Phán chua xót, lại thầm cười nhạo mình vô vị, họ cũng chỉ là người đứng.

Không hiểu sao Cố Phán hơi buồn bã, chỉ biết cúi đầu ngậm ngút nhìn mũi giày.

Mấy giờ trước anh còn chiếm đoạt cơ thể cô, cảm giác trường đèn tề liệt còn chưa biến mất, bọn họ đã thành người ở hai thế giới khác nhau.

Nếu Xuân Đường không mang cô đến Minh gia thì dù có góp lại vận may mấy đời cô cũng không thể gặp được người có quyền thế như vậy, nói chi là người ta còn chịu làm mây chịu xấu hổ chết người đó với cô, nghĩ như vậy thật giống như cô là kẻ được lợi!

...

Không, không đúng, sao lại quay qua cô nữa rồi, anh đã ngủ với cô, cô không chỉ thua lỗ, còn thiếu chút nữa táng gia bại sản!

Người cùng chờ xe thấy vẻ mặt hoảng hốt của Cố Phán, cho là cô có bệnh nên lặng lẽ lùi lại hai bước.

Xe buýt đã tới, Cố Phán vừa lên xe vừa nhìn tấm áp phích, không ngờ lúc rời đi tâm tình cô không ung dung như dự đoán mà lại hơi chua xót.

Cố Phán dựa theo địa chỉ lúc trước luật sư đưa cô đi tới nhà trọ ở đường Shung Shun ở đầu bán đảo Cửu Long.

Đây là khu nhà giàu của Hong Kong, là nơi ở của nhiều nhà chính trị, thương nhân và ngôi sao nổi tiếng của Đại Lục.

Cố Phán đẩy vali đi qua một sườn dốc rất dài, đứng trước cửa lớn xinh đẹp ngẩng đầu quan sát kỹ lưỡng chỗ ở sau này, lại so sánh giữa bảng số và địa chỉ trong giấy mấy lần, mới xác nhận cô không đi nhầm.

Chẳng phải nói là nhà trọ ư, sao lại lớn như vậy?

Mặc dù biết là nhà trọ cao cấp, nhưng cô nghĩ nhà trọ cao cấp cũng chỉ có diện tích lớn hơn một chút, cô nên sớm nghỉ đến nhà mà Minh gia đưa cho sao có thể khiêm tốn cơ chứ.

Cố Phán thật khổ sở: Nhà lớn như vậy, tiền điện nước sau này tính sao đây!

Cô đưa giấy chứng nhận sở hữu nhà đất đưa cho nhân viên quản lý nhà trọ vừa nghe tin chạy đến, đó là một bác khoảng bốn mươi mấy tuổi, ông ta nâng mắt kính kiểm tra tỉ mỉ, còn không ngừng quan sát Cố Phán đang ngoan ngoãn đứng một bên, trong mắt đầy hoài nghi.

Nhân viên quản lý trả thẻ căn cước và chứng minh lại cho Cố Phán, bảo cô đợi ở cửa một lát sau đó chạy đến xa xa gọi điện thoại.

Hôm qua Cố Phán chịu đựng hoan ái với Minh Tiềm cả đêm, sáng nay lại gấp rút lên đường nên lúc này cô hơi mệt, thuận thế thò lên nấc thang cảm thạch ở trước cửa, ôm chân nhìn xe cô qua lại, vừa đúng giờ cơm tối, xe cộ đều vội trở về cho kịp giờ.

Lúc Cố Phán sắp ngủ mất thì nhân viên quản lý cũng nói chuyện điện thoại xong, ông ta chạy chậm về phía Cố Phán, lấy thẻ từ ra mở cửa rồi tươi cười mời Cố Phán vào nhà, lại hỏi thăm cô đi đường có mệt không, lại giúp cô kéo va li khiến Cố Phán vừa mừng vừa lo, đồng thời cảm động trước thực tế

xã hội.

Cố Phán mỉm cười tiễn nhân viên quản lý, rồi quay đầu nhìn toàn thể nơi ở.

Nhà ở rất hiện đại hóa, hơn nữa đồ dùng trong nhà đều đầy đủ, thiết kế có gác lửng, tổng cộng cả hai tầng có tám gian phòng ngoài nhà là sân lớn, trong sân còn có một phòng cho người làm.

Trong nhà không có tí bụi nào, chắc là có người tới quét dọn định kì, Cố Phán tính toán ra đây là của cải không nhỏ.

Cô làm bữa ăn tối đơn giản, vừa ăn cóm Cố Phán vừa suy nghĩ lung tung: Một người nghèo rớt mồng tơi như cô, vô tình lại rơi vào mỏ vàng, còn quan hệ bừa bãi với chủ của mỏ vàng đó...

Minh Tiềm ra khỏi phòng cô gái kia thì đi thẳng đến phòng sách làm việc, người giúp việc mang một ly cà phê đến, anh ngửi được hương cà phê tinh khiết và đắng chát, trông mắt nhìn tài liệu khuếch tán ra, suy nghĩ lại bay tới người phụ nữ đã rời đi kia.

Thật đúng là không hề lưu luyến anh chút nào, ngay cả một lời nhắn ít ỏi cũng không để lại, cũng không đòi anh tiền tài, thậm chí chưa bao giờ hỏi số điện thoại của anh, hẳn là cô quyết định cắt đứt mọi quan hệ với anh rồi.

Hừ, nếu cô đã có khí phách như vậy, còn khinh thường tôi, vậy thì đi cho xa đừng để tôi gặp được, nếu không tôi không đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra!

Minh Tiềm hung dữ trừng ly cà phê, giống như chiếc ly trắng tinh là gò má trắng nõn của cô, sau đó anh bùng cả phê lên nhấp một hớp, hương vị ấm áp khiến anh nhớ lại cảm giác mê hồn lúc vui mình trong cơ thể cô, cô giống như ly cà phê này vậy, anh đã nghiện mất rồi.

Anh lại nhấp một ngụm cà phê nữa, Minh Tiềm đột nhiên hơi hoang mang: Nếu cô cũng để cho tên đàn ông khác “uống cà phê” của cô thì sao!

Minh Tiềm bị cảm giác bất lực lo được lo mất hành hạ một giờ, cuối cùng vẫn lấy điện thoại gọi một dãy số.

“Charles, kiểm tra xem sau khi Cố tiểu thư rời khỏi Minh gia thì đi đâu?”

Người ở bên kia đầu dây im lặng vài giây rồi hỏi thẳng: “Thưa sếp, tôi vừa nhận được tin báo, Cố tiểu thư đã đến ở nhà trọ tỉnh Cửu Long.”

Lập tức tâm trạng Minh Tiềm tốt lên, dặn dò người kia mấy câu mới cúp máy.

Coi như cô thông minh được một lần, không rời anh quá xa.

Cố Phán không ra ngoài tìm việc làm ngay mà nghỉ ngơi mấy ngày, rồi mua vé trở về Đại Lục.

Tính đi tính lại, cô đã bỏ nhà trốn nợ cũng được hai năm, thời gian lâu như vậy cô có hơi nóng lòng nhớ nhà.

Bây giờ không còn nợ nên cả người nhẹ nhõm, cô về thăm bố trong tù, thuận tiện đến thăm vài người thân thích, nhưng không ngờ họ lại không chào đón cô, lúc trước khi bố cô bị phán quyết, cô mượn tiền khắp nơi còn bị bọn cho vay nặng lãi truy bắt, từ từ liền có cái biệt danh là “Quý kiến sâu”**

** Quý thấy cũng phải buồn. (kiểu như xui xẻo, quý còn chán huống chi người.)

Nhớ tới những “năm tháng huy hoàng” trong lúc mịt mù tăm tối, Cố Phán còn thấy hơi tự hào, một mình cô đấu trí độ sức với mười mấy tên cho vấy cao to thô kệch, cũng không phải ai cũng có thể trải qua trong đời người vô giá.

Cố Phán ra khỏi ngục giam Nam Thông thành phố S, tâm tình cô phập phồng.

Trông bố đã già đi rất nhiều, khi vào tù tuổi tác vốn đã lớn, may là tinh thần vẫn rất tốt.

Dù sao hoàn cảnh ngục giam bây giờ cũng không tệ, ban đầu cô tuyệt vọng khi bị đuổi bắt cũng từng nghĩ tới chuyện đi trộm ít đồ rồi đến ngục giam đoàn tụ với bố.

Cố Phán tránh nặng tìm nhẹ nói cho bố cô chuyện hai năm qua ở Hong Kong và món nợ đã được trả hết, không hề nhắc tới Minh gia. Không nhiều người không biết Minh Tiềm, Cố Phán sợ bố biết cô đã từng có quan hệ với Minh gia sẽ suy nghĩ lung tung.

Trong lòng bố Cố biết rõ mình nợ bao nhiêu tiền, nghe con gái nói đã trả hết nợ, ông lập tức ngạc nhiên hồi lâu, lại thấy con gái áp ứng không muốn giải thích rõ ràng chuyện trả nợ thế nào, ông nghĩ cô đã chịu nhiều uất ức ở Hong Kong mới trả hết khoản nợ đó, những giọt nước mắt già nua rơi xuống cách cửa sổ thủy tinh thăm tù.

Cố Phán thầm oán trách bố mình, hiếm khi đến thăm ông một lần nhưng trước khi chia tay cũng không cho cô bán mặt vui vẻ, chỉ thấy người bố tuổi đã cao khóc không ra tiếng, mãi đến khi ông bị đưa đi, Cố Phán dấn tay vào cửa kính cũng đỏ cả hốc mắt.

Ở thành phố S Cố Phán còn có một người cô, là em gái ruột của bố cô.

Trước khi đi cô còn ghé tiệm trái cây mua một giỏ trái cây rất lớn, xách tới nhà cô mình. Cố Phán sợ bọn họ đã dọn đi vì năm đó bị bọn cho vay đòi nợ, cô do dự nhấn chuông cửa, khi nghe được tiếng phụ nữ quen thuộc cô lập tức trở nên vui mừng.

“Đây đây, tới liền...”

Nghe thấy tiếng bước chân đi nhanh tới cửa, Cổ Phán cầm giỏ trái cây đến trước người, cánh cửa sắt loang lỗ vừa mở ra, cô liền thấy người cô đã lâu không gặp.

Mặt người cô đầy kinh ngạc, lại cảnh giác nhìn xem sau lưng Cổ Phán có người đi theo hay không, xác nhận được chỉ có mình cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Là Cổ Phán sao, hai năm qua cháu đã đi đâu vậy, cũng không liên lạc với cô.”

Cổ Phán nhìn thấy hành động của cô mình, vẻ vui mừng của cô trở nên hơi cứng ngắc.

“Thưa cô, cháu vừa trở lại từ Hong Kong, sau khi gặp bố thì tới thăm cô ngay.”

Cổ Phán lúng túng đứng trước cửa chịu đựng ánh mắt ghét bỏ khác thường của người cô, cô cảm thấy giỏ trái cây trong tay đột nhiên thật nặng như muốn bẻ gãy cánh tay cô.

“Cô à, cái này cháu gửi cô, thấy cô vẫn khỏe mạnh thì cháu đã yên tâm, vậy cháu xin phép đi trước.”

Giỏ trái cây lớn nặng trĩu trong tay làm sắc mặt người cô hơi tốt lên, bà ta gọi Cổ Phán đang chuẩn bị rời đi lại, bảo cô ở lại ăn bữa cơm tối.

Không ngoài dự đoán của Cổ Phán, dưỡng và con trai người cô là Tiểu Vĩ đều giật mình khi thấy cô, Tiểu Vĩ đã mười mấy tuổi còn chưa biết kính trọng bề trên, lúc Cổ Phán hỏi thăm sức khỏe nó còn bày ra vẻ mặt ghét bỏ và thái độ khó chịu, bà cô và dưỡng thấy thế cũng không lên tiếng.

Lúc ăn cơm, bà cô vòng vo hỏi Cổ Phán rất nhiều về vấn đề kinh tế, Cổ Phán biết rõ bà cô muốn hỏi gì nên nói thẳng là món nợ đã được trả hết.

Cô vừa nói ra, bà cô, Tiểu Vĩ, còn có ông dưỡng luôn cảm báo che mặt đều nhìn thẳng cô lần đầu kể từ khi cô vào nhà.

Tiểu Vĩ nói thẳng: “Wow, chị họ à, nhiều tiền thế mà chị trả bằng cách nào? Có phải đi làm tình nhân của người có tiền nào đó ở Hong Kong không?”

Bà cô bữu môi nắm chặt cánh tay Tiểu Vĩ, mắt thoáng liếc qua nó.

Cổ Phán thấy rất khó chịu, cô nghĩ dù có chối bỏ hay im lặng đều giống như thừa nhận, nhưng vẫn liên tục nói hai tiếng “không có”.

Vừa lúc ông dưỡng lật trang báo, Cổ Phán thấy nguyên trang đầu tờ nhật báo có các tiêu đề lớn nhỏ, tất cả đều nói về Minh Tiềm, dáng người cao ráo của người đàn ông in trên báo, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc như Ngưu Chi Sơn khiến Cổ Phán rất áp lực.

Sau khi ăn xong, Cổ Phán không ngồi lại thêm mà đứng dậy chuẩn bị đi, trước khi đi rút cục cũng nghe được ông dưỡng cảm báo cả đêm nói một tiếng qua loa lấy lệ với cô.

Bà cô đưa cô ra cửa, Cổ Phán cảm thấy lần đi này không biết lúc nào mới gặp lại, cô xoay người muốn nói gì đó, thế nhưng cửa phòng sau lưng đã nóng lòng không chờ được đóng lại, sau đó lại bị khóa.

Cô nghe được tiếng bà cô càng ngày càng nhỏ ở sau cửa: “Giỏ trái cây này thật là lớn đó, nó lấy đâu ra tiền mà mua? Chẳng lẽ thật sự đi làm mấy chuyện bẩn thỉu?”

“Tiểu Vĩ, ra ăn trái cây.”

“Ờ, chị Cổ Phán đi chưa?”

“Đi, đi rồi...”

Cổ Phán thấy thật khổ sở, vừa đi cô vừa suy nghĩ: Thật ra trái cây kia không mắc, so ra trái cây Hong Kong khá đắt ấy nhỉ.

Vốn quan hệ giữa nhà cô và nhà họ rất tốt, thế nhưng lúc bọn cho vay nặng lãi không tìm ra cô đã tới nhà vùng lân cận nhà bà ấy để chặn đầu cô, qua nhiều lần, bà ấy liền gọi bảo cô không nên đến nhà họ nữa.

Sau đó không lâu, Cổ Phán đã mạo hiểm lén chạy đến Hong Kong, trên người cũng không có tiền, phải một bên làm việc vất một bên tránh nợ nên không có chỗ ở cố định, sau đó thì gặp được Xuân Đường.

Tâm tình Cổ Phán nặng nề đi trong bóng đêm, chậm chạp bước đến một công viên nhỏ gần đó, cô ngồi trên ghế gỗ ở đó than trời trách đất một hồi, sau đó đi tới con đường đá cuội được xây cho người lớn tuổi, cô men theo ánh đèn mờ cúi đầu tìm gì đó trên đường đá, chỉ chốc lát sau đã tìm được.

Rất nhiều năm trước Cổ Phán và Tiểu Vĩ lén mang sơn trong nhà ra đây, cố ý vẽ lên trên đá, không ngờ loại sơn kia chất lượng tốt như vậy, đến tận bây giờ vẫn có thể thấy nét vẽ nguệch ngoạc rõ ràng.

Cổ Phán co ro ngồi chồm hóm dưới đất nhìn nét vẽ, suy nghĩ rất lâu cũng không trở về, cô lấy điện thoại chụp lại bức vẽ nguệch ngoạc, làm một tấm ảnh

lưu niệm

Cô đang muốn đứng dậy rời đi, bỗng từ bụi cây gần đó truyền đến tiếng lung lay 'tát tát tác tác', Cố Phán nghĩ là có chó vườn đang đánh dã chiến, nhưng cẩn thận nghe lại mới thấy không hợp lý, chó làm sao phát ra được tiếng người, không cần nghĩ cũng biết chuyện gì đang diễn ra.

Đôi trái gái trong bụi tất nhiên có kiềm nén, nhưng khó nhịn được sẽ bật ra một hai tiếng, âm thanh như ma quỷ xông vào não, Cố Phán tự nhiên nghĩ tới người đàn ông vừa thấy trên báo, Cố Phán dần dần chồng âm thanh nghe được với tiếng thờ dốc cô phát ra lúc nằm dưới người anh lại với nhau, mà gương mặt tuấn tú nghiêm túc cũng thay đổi thành vẻ mặt không đứng đắn lúc hai người mây mưa.

Mặc dù xung quanh rất tối lại không có người, như Cố Phán giống như làm chuyện xấu bị bắt gặp, trên mặt xuất hiện một rặng mây hồng, ngay lập tức chạy thật xa đến một nơi có đèn sáng mới dừng lại, âm thầm phi nhô: Người trẻ tuổi thời nay thật to gan, đổi lại là cô nhất định sẽ sống chết không muốn làm bậy ở chỗ như vậy.

Vừa nghĩ như thế, khuôn mặt lạnh lùng của Minh Tiềm lại nhảy vào đầu Cố Phán.

...

Phi phi phi, nghĩ gì vậy chứ, cũng là do tên đàn ông xấu xa đó làm hư cô.

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tông Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Chương 13: Bỗng nhiên quay đầu

Cố Phán đã không còn ở nhà nên Minh Tiềm cũng không muốn về, anh luôn ở công ty, làm việc không biết ngày đêm trên tầng cao nhất của trụ sở chính, chèn ép nhân viên của tập đoàn đến sắp chết.

Đêm khuya, Minh Tiềm vẫn đang xem xét kế hoạch chuẩn bị xây dựng khu du lịch mới, Charles vừa gọi tới, anh lập tức nghe điện thoại.

"Sếp, Cố tiểu thư vừa trở về Đại lục."

Dầu bên này im lặng một hồi lâu...

"Tôi biết rồi."

Minh Tiềm mắt hôn chốc lát mới cúp máy, cũng mất hứng làm việc, anh vào phòng tắm xối nước lạnh rồi nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường lớn trong phòng, nhưng trong đầu đều là cảnh cô bị anh làm đến rơi nước mắt lại thở gấp không ngừng.

Lúc này đã vào mùa thu, nhưng dù tắm nước lạnh anh vẫn thấy nóng như ra lửa, anh cắn tức đá chiếc chăn mỏng lên thảm, lạnh lưng cởi áo ngủ xuống, cơn thịt ngáng đầu thật cao cũng lộ ra ngoài không khi lạnh lẽo.

Anh hung hăng nhìn cơn thịt cương lên trong quần, lầm bầm: Người ta đã trở về Đại Lục rồi, dù mày có lớn hơn nữa nóng hơn nữa kỹ thuật tốt hơn nữa thì người ta cũng không quan tâm đâu, cô ấy không cần mày, không cần mày...

Người phụ nữ chết tiết, đã ngủ với anh rồi mà nói đi là đi, ban đầu anh cứ nghĩ là cô rời khỏi Minh gia nhưng ít nhất vẫn còn ở Hong Kong cho nên anh mới nhìn cơn tức này xuống, nào ngờ chưa được mấy ngày cô đã vội vã trở về Đại Lục, chẳng lẽ sợ ở Hong Kong sẽ vô tình gặp phải anh ư!

Minh Tiềm càng nghĩ càng tức, thân dưới lại nóng rực khó chịu, anh lấy điện thoại ở đầu giường mở hình của Cố Phán. khi nhìn người như nữ nauti

say trong hình, vẻ hung bạo của Minh Tiềm mới dịu lại một chút, tay anh bao lấy côn thịt cương cứng, đôi mắt mờ mịt nhìn người trong hình cũng trở nên nồng nhiệt, động tác tay càng nhanh hơn, Minh Tiềm đưa màn hình điện thoại dần lên bờ môi mỏng, toàn bộ hơi thở nóng bỏng đều phả vào gò má của Cố Phán đang ngủ say.

"Phán Phán, Phán Phán, phụ nữ chết tiết, trở về dưới người tội mau... Hừ - - -"

Tiếng gâm nhẹ kéo dài, chất lỏng trắng đục mạnh mẽ phun lên cả vùng ngực và cơ bụng của anh, hơi thở anh rối loạn, anh buông côn thịt vẫn còn cứng rần sau khi bắn qua một lần ra, trên trán toát mồ hôi ướt đẫm, anh chôn mặt vào giữa gối mềm, răng cắn lấy gối, bàn tay lại siết chặt điện thoại.

Anh chặt vật thể này cũng là do người phụ nữ kia, phụ nữ chết tiết, phụ nữ chết tiết, cô từ đâu tới đây gieo rắc tai họa, ngày đó trở về nước anh cũng không nên nhìn thấy cô đang tránh sau chiếc trụ ấy.

Sau đó anh mở máy gọi cho thư ký.

"Devin, gần đây tôi có lịch trình đến Đại Lục trong ngày không?"

Thư ký Devin đã cài nhạc chuông riêng cho tổng giám đốc, hẳn đang ngủ say lại nghe được tiếng nhạc đòi mạng vang lên, lập tức xông tới nghe điện thoại, trong đầu nhớ lại nhật trình trong vòng một tuần của tổng giám đốc rồi ngái ngủ trả lời:

"Tổng giám đốc, trong tuần anh không có lịch đi Đại Lục."

Thấy cấp trên không nói lời nào, Devin cẩn thận hỏi:

"Tổng giám đốc, có cần tôi chuẩn bị máy bay riêng đợi sẵn ở sân bay không?"

"Không cần!"

Cúp điện thoại, Minh Tiềm cũng không biết anh đang bực tức cái gì, anh ném điện thoại, đứng dậy vào phòng tắm xối nước lạnh một lần nữa.

Cố Phán rời Đại Lục về Hong Kong, cô dự định tìm việc làm.

Cô học đại học chuyên ngành văn học tiếng Hán, trước đây cũng viết lách một ít nên cô muốn xin vào ban biên tập hoặc làm báo chí.

Nhưng Cố Phán tốt nghiệp đại học ở Đại Lục, hơn nữa sau khi tốt nghiệp nhải lo trốn nợ nên không

có kinh nghiệm làm việc, cô liên tiếp bị mấy tòa soạn từ chối, cuối cùng mới được tuyển làm trợ lý biên tập ở một phòng biên tập nhỏ.

Ngày đến nhận việc Cố Phán gặp được bạn đại học của cô, Trương Hiểu. Mặc dù sau đó Trương Hiểu không nói gì, nhưng Cố Phán cảm giác có thể cô được nhận vào là nhờ Trương Hiểu nói giúp, vì lúc phỏng vấn cô cảm thấy rõ ràng người ta không muốn tuyển dụng cô.

Lúc trước vào năm tư đại học, bọn họ vầy nặng nề truy đuổi tới tận trường học, trong những người cô quen biết chỉ có Trương Hiểu chịu giúp đỡ cô, lúc ấy quan hệ giữa cô và Trương Hiểu không quá thân thiết, bây giờ cô ấy lại giúp mình có việc làm, Cố Phán rất biết ơn cô ấy, cũng âm thầm khinh bỉ mình vô dụng, cô cần ráng đến tiệm làm tóc, biến mái tóc uốn xoắn thành tóc ngắn qua gáy, như vậy trông có vẻ thông minh lanh lợi hơn, cũng sẽ không bị xuống víu khi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tòng Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14: Chương 13.2

Trong lúc cắt tóc cô lại nghĩ đến Minh Tiềm, mỗi lần ân ái anh rất thích đùa nghịch mái tóc dài của cô,

ôu yếm lấy một nhánh tóc vuốt ve gò má cô, cô càng trốn tránh anh lại cười càng vui vẻ.

Thợ cắt tóc vung vẩy cây kéo trong tay, trong phút chốc Cố Phán như thấy khuôn mặt tuấn tú đang tức giận bay tới bay lui bên người cô, cố tình mặt bìa quỳn tạt chỉ thời thượng mới nhất để trên bàn lại in hình anh, Cố Phán nghiêng rặng mặt đầy túng quân, cái cổ "cộc cộc" cứng như thanh gỗ.

Thợ cắt tóc nhìn Cố Phán qua gương, cười an ủi cô: "Tóc đẹp như vậy lại cắt đi, chắc là cô rất tiếc, không sao đâu, qua mấy ngày sẽ quen."

Cố Phán cười gương với thợ cắt tóc, rồi lại nhìn người đàn ông trên tạp chí.

Tại sao ngay cả thời chí thời thượng cũng có anh!

Năm tháng trôi đi trong nháy mắt mắt, bọn họ sống như người xa lạ dưới bầu trời Hong Kong. Công việc bận rộn khiến Cố Phán đã lâu không nhớ tới một số chuyện hoang đường đã từng xảy ra trong đời.

Cố Phán làm việc ở một văn phòng nhỏ chỉ

Cố Phán làm việc ở một văn phòng nhỏ chỉ khoảng mười mấy nhân viên, ngoại trừ tự làm một số ấn phẩm riêng, họ cũng thường hỗ trợ cho những tạp chí lớn hơn trong một vài việc, lợi nhuận cũng khá, miễn đủ duy trì là được.

Hôm nay, Anne_ nhân viên phụ trách ngoại giao ôm bụng tới trước bàn của Cố Phán, nhờ cô mang mấy bản thảo đã làm xong đến tòa soạn L&R.

Anne duyên dáng, biết trang điểm, nói chuyện lại rất ngọt ngào, cho nên những chuyện trong văn phòng vốn không giao cho cô ta làm, mà để cô ta phụ trách việc tiếp khách xã giao cho tòa soạn hoặc đi đưa văn kiện, tương đương với chức vụ giao tiếp đối ngoại. Anne và Cố Phán là hai người thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau, thường ngày hầu như không hề nói với nhau câu nào.

Cố Phán thấy cô ta có vẻ rất khó chịu nên đồng ý giúp.

Trương Hiểu liếc qua Anne đang diễn trò, lại nhìn Cố Phán, cũng không nói gì, tiếp tục làm chuyện của mình.

Tòa soạn L&R vô cùng nổi tiếng trong giới báo chí Hong Kong, những ấn phẩm của L&R được tiêu thụ trên toàn cầu, họ thường mua một số bản thảo nhỏ bên ngoài, văn phòng của Cố Phán

chỉ là may mắn được hợp tác, chỉ cần làm tốt công việc, L&R sẽ trả thù lao rất lớn, cho nên văn phòng cô rất coi trọng khách hàng lớn này.

Sau khi nhận lấy văn kiện, Cố Phán không dám chậm trễ, ra cửa bắt taxi chạy thẳng tới tòa soạn L&R.

Nơi đây không hổ danh tòa soạn lớn, Cố Phán vừa bước vào cửa kính chợt có cảm giác như bước qua một thế giới khác, khắp nơi toàn là OL (Office Lady), Cố Phán cúi đầu nhìn chiếc váy mộc mạc trên người, mặt cô hơi nóng lên, cô ôm chặt văn kiện trước ngực, dựa theo lời dẫn của Anne tìm đến văn phòng của người phụ trách báo, rồi giao văn kiện cho người ta.

Người nọ ngẩng đầu nhìn lướt qua Cố Phán, thấy Cố Phán không phải người đưa đồ mọi hôm nên không khỏi nhìn cô hơi lâu, rồi hơi hột bảo Cố Phán ngồi ghế chờ một lát, đợi hẳn xác nhận bản thảo không có vấn đề mới có thể đi. Hẳn nói xong lại cúi đầu làm việc, không kiểm tra bản thảo liền. Cố Phán không dám nói gì, tìm một xó tầm thường ngồi chờ.

"Tiểu A, ra Starbucks mua máy ly cà phê, lát nữa mang vào phòng họp."

Tổng biên tập của nhóm hô một tiếng, dù trong lòng Tiểu A bất mãn nhưng cũng phải làm bộ vui vẻ nhận lời. Mặt trời xuyên qua cửa sổ trong suốt chiếu vào, Tiểu A phồng miệng nghiêng mặt qua, trùng hợp nhìn thấy Cố Phán đang im lặng ngồi trong góc tường, con người chuyển động mấy vòng, rồi lên tiếng gọi Cố Phán: "Cô gì đó ời, lại đây một chút đi."

Tiểu A thấy mình kêu lớn mà Cố Phán vẫn không nhúc nhích nên có chút thẹn quá hóa giận, lại hô lớn hơn: "Cô đang ngồi trên ghế kia, lại đây một chút."

Cố Phán nghe đối phương lại kêu nữa mới chắc chắn cô ta gọi cô, lập tức đứng dậy đi tới.

"Cô, ra ngoài mua giúp tôi vài ly cà phê, mua theo những gì viết trên này, tiền đây."

Đối phương kín đáo đưa cho Cố Phán một tờ giấy note và một tờ tiền Hồng Kông mệnh giá 500, rồi quay đầu tiếp tục đọc tạp chí, mặc kệ Cố Phán có đồng ý hay không.

Cố Phán nhìn đồ trong tay lại nhìn nhân viên L&R kêu cô làm việc, trong đầu lại hiện lên gương mặt tinh xảo diêm dúa của Anne, cô xoay người yên lặng đi mua cà phê.

Tiểu A len lén quan sát bóng lưng Cố Phán, cười cợt cô gái này đúng là rất dễ ăn hiếp, bị bên cạnh đồng nghiệp thấy chế nhạo: "Cô giỏi lắm, dám kêu người bên ngoài đi mua."

Tiểu A liếc qua: "Thì sao, thấy cô ta đẹp nên đau lòng à, vậy cậu chạy theo mua giùm đi nha, híc!"

Đồng nghiệp kia nhìn mặt trời oi bức bên ngoài, bủn rủn rút đầu lại, coi mình như không tồn tại.

Trong phòng ăn ở Gold Landmark, quảng trường LUMA,

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tông Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 13.3

Minh Tiềm vừa tiếp đại một vị khách Nhật Bản xong, anh không rời phòng ăn ngay, dùng xong bữa trưa rồi dựa ghế xem văn kiện, thư ký đứng phía sau anh báo cáo về lịch trình tiếp theo.

Ngoài trời đang nóng rực, không hiểu sao lòng Minh Tiềm bị kích thích bởi một hương thơm mê người nào đó, khiến mặt anh biến sắc, anh ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, đúng lúc thấy cô đang xách rất nhiều ly giấy nhảy lên chụp bong bóng, sau đó thấy tay cô bị nước nóng tràn ra làm bỏng co lại.

Minh Tiềm lập tức căng thẳng đứng lên muốn

đuổi theo, nhưng nhìn cô quay đầu lại, rất lạnh lùng khi thấy anh, giống như có một thanh kiếm bén nhọn đâm vào ngực, khiến cho anh gắng gượng dừng bước.

cungquanghang.com

Cố Phán mua mười ly cà phê ở Starbucks, đợi mặt trời nóng rực quay trở về, cô thấy phía trước có một đứa trẻ chạy lon ton trên đường đuổi theo quả bóng trên đầu, cô cũng không để ý mình đang cầm cà phê nóng hổi trên tay mà vội vàng nhảy lên bắt lấy dây buộc bong bóng, cô cố chịu đựng cổ tay nóng rất do bị cà phê tạt lên, cười khom người đưa bong bóng cho đứa trẻ.

Tâm mắt lơ đãng nhìn qua phòng ăn cao cấp ở quảng trường đối diện, dừng mắt với người đàn ông đang ngồi bên trong.

cungquanghang.com

Nụ cười của Cố Phán tắt lịm, nhanh chóng quay đầu trốn khỏi tầm mắt của anh. Bất ngờ thấy anh khiến vết bỏng trên tay trở nên nóng gấp mấy lần, khiến cô đau đến mất ngủ.

cungquanghang.com

Cố Phán thầm nghĩ: Thường ngày luôn thấy mặt anh mặt phẳng, sao hôm nay lại gặp phải một phiên bản 3D vượt không gian 3 chiều, cô đã cắt tóc rồi, hẳn anh sẽ không nhận ra cô đâu, có lẽ người ta đã quên nhân vật nhỏ bé như cô từ lâu rồi.

Đúng rồi, anh không nhận ra cô đâu!

Dung bầy, anh không nhận ra cô đâu!

Minh Tiềm nhìn theo bóng người hèn yếu chỉ biết trốn tránh bỏ đi, anh lại ngồi xuống xem văn kiện, đôi mắt trở về trạng thái như vũng nước sâu yên tĩnh, nhưng chỉ có anh biết rõ hô hấp của mình trở nên hỗn loạn.

Một năm trước, khi anh biết cô đã trở về Đại Lục, Minh Tiềm không hỏi tới tung tích của cô nữa, cố gắng thờ ơ không hỏi han cô, cưỡng ép đuổi cô ra khỏi tâm trí.

Hôm nay gặp lại, cảm giác chặt chẽ khi vùi trong cơ thể cô lại tái hiện rõ ràng, Minh Tiềm biết anh chưa bao giờ đuổi cô đi thành công, chỉ là đổ cho cô ngủ sau đó giam giữ cô ở sâu trong lòng.

cungquanghang.com

Nhưng cô ấy có thể đã...

Đã qua 1 giờ rồi, toàn bộ Landmark, còn có vỉa hè cô vừa đi qua cũng không đến mấy người, anh không tin là cô không thấy anh.

Vậy là do cô thấy anh nhưng ngay cả mỉm cười với anh cũng không muốn, cô nhất định phải vạch rõ ranh giới với anh hay sao?

cungquanghang.com

M...

Mặc dù không biết cà phê trong tay cô có nóng lắm hay không, nhưng Minh Tiềm không kiềm được lo lắng, cô có đau không?

Thư ký dừng lúc kéo hồn vía đi lạc của Minh Tiềm trở về:

"Tổng giám đốc, sắp đến giờ phòng vấn và chụp ảnh bìa ở tòa soạn L & R, chúng ta đi được chưa?"

"Ừ, đi thôi."

Minh Tiềm dẫn đầu ra khỏi LUMA, tựa như bên ngoài có vật quý giá chờ anh đến nhặt về.

Minh Tiềm đứng trước cửa xe làm như vô tình liếc quanh quảng trường và những người đang đi đường, thư ký hơi nôn nóng, cung kính gọi nhỏ nhắc nhở: "Tổng giám đốc..."

Minh Tiềm rất thất vọng khi không nhìn thấy cô, thầm nghĩ rằng: Dừng để tôi bắt được em.

Chương 16: Chương 14

Chương 14: Nụ hôn nồng nhiệt sau thời gian xa cách

Cô đưa cà phê đã mua cho Tiểu A, tiểu A thấy trong số đó có một ly bị chảy ra, đang muốn la rầy Cố Phán đôi câu nhưng nhìn mặt cô di năng đến đó ực lại có vẻ mất hồn, cô ta nghiêng đầu nói một câu cảm ơn khó nghe thấy, cũng không quan tâm Cố Phán nữa, ngay cả tiền thừa cũng không cần.

Cố Phán uể oải đến phòng vệ sinh, xả nước lên vị trí bị cà phê làm bỏng trên cổ tay, đôi mắt mờ màng nhìn dòng nước trong suốt, trong đầu cô toàn là người đàn ông ở phòng ăn cao cấp kia, anh vẫn luôn mãnh mẽ thu hút người khác như vậy. Cố Phán lớn thế này còn chưa từng vào phòng ăn tương tự vậy, huống chi là ăn ở LUMA.

Người đàn ông như anh rất xứng với phòng ăn cao cấp như LUMA, mà cô lại có thể ăn nhiệt tình ở quán hàng rong ven đường. Cố Phán cảm giác đôi mắt nhìn nước có hơi mù mịt, lúc soi gương mới phát hiện hốc mắt lại đỏ lên. Hôm nay có thể nhìn thấy Minh Tiềm đã lâu không gặp, Cố Phán thật là vui mừng, sao có thể đau buồn chứ, nhưng hốc

mắt cứ đỏ mãi. Sau khi cô trở lại, người kia nói bán thảo không có vấn đề gì cả, lúc cô chuẩn bị rời đi thì lại bị cô Tiểu A gọi nhỏ:

"Cố gì đó, giúp tôi mang hai ly cà phê lên studio trên lầu ba đi."

Mặc dù lúc này Cố Phán có hơi do dự, nhưng tính cô luôn để người ta đặt dấu ngòi đó, nhận lấy ly đưa giúp cô ta. Tiểu A nhìn cô rời đi, rồi đắc ý cười cợt, thầm tiếc nuối sao người tới đưa văn kiện trước đây không phải là cô gái này.

Minh Tiềm đến thẳng tòa soạn L&R, một nhóm rất nhiều người vây quanh anh chào đón, Giám đốc điều hành vừa cẩn thận trả lời Minh Tiềm, vừa đưa anh đến thang máy dành cho khách quý. Giám đốc điều hành của L&R rất nhiệt tình, nhưng Minh Tiềm vẫn bình tĩnh bước đi, không để ý tới ánh mắt xung quanh, cho đến khi khóe mắt thoáng qua bóng dáng xinh đẹp bước vào trong thang máy, trong nháy mắt vẻ mặt anh thay đổi khó lường, chân anh nhanh như gió đi tới chiếc thang máy bên kia, không quan tâm đến đám người đang kinh ngạc Cố Phán nhìn chằm chằm cửa thang máy đang đóng dần chợt bị một bàn tay trắng nõn quen thuộc ngăn cản, cô thầm nói:

Không ổn!

Cô chưa nhìn tới mặt người bên ngoài, nhưng chỉ với dáng người quen mắt kia đã khiến cô giật mình, vội vàng cúi đầu lui đến mép thang máy, nhường chỗ cho người kia. Người đàn ông nghênh ngang vào thang máy đứng sau lưng Cố Phán, đôi chân dài khỏe khoắn thoáng qua mắt cô, đôi mắt cô rũ xuống nhìn được ống quần tây ôm lấy bắp chân miêu tả vẻ thon dài mạnh mẽ, lúc trước Cố Phán còn thấy được bắp chân anh khi không mặc quần nữa cơ.

Ngay sau đó một đám người lần lượt bước vào, tất cả đều tự giác đứng sau lưng Minh Tiêm, trừ Cố Phán không biết phép tắc ra, không ai dám đứng trước mặt anh.

Ngay lúc Cố Phán cảm giác mình sắp bị ánh mắt nóng bỏng sau lưng đâm ra hai cái lỗ thì còi báo động vang lên, thang máy đã quá tải. Cố Phán nắm chặt đám tay thăm vui mừng, đang định biết điều đi ra ngoài, ngay lập tức một bàn tay đặt lên vai cô ngăn lại, sau đó giọng nói lạnh lùng vang lên, âm thanh xa cách một năm lượn lờ quanh tai Cố Phán, kích thích thần kinh khiến người cô run run lên, sợ hãi đến nổi da gà đầy người.

"Devin, ra ngoài đi."

"Vâng, Tổng giám đốc, gặp lại anh sau."

Thư ký tự nguyện ra khỏi thang máy, chuông báo động đã ngừng vang, bàn tay ấm áp khẽ vuốt ve mặt mướt lên đầu vai gầy yếu của cô rồi mới rời đi.

Cố Phán như bị cây búa to gõ vào, đầu vai cô xiêu vẹo một hồi mới khôi phục như cũ. Thư ký đứng trước thang máy kính cản chào cấp trên của mình, Cố Phán nhìn Thư ký bằng ánh mắt hoang mang nhưng anh ta hiểu lắm là cô muốn xin lỗi, mỉm cười an ủi cô bày tỏ không có gì đáng ngại.

Cố Phán lại chán nản cúi đầu, sau đó nghe thấy anh hỏi người phía sau:

cungquanghang.com

"Chúng ta đến tầng mấy?"

"Lầu ba, lầu ba ạ, Tổng giám đốc Minh quả là một quý ông hiểu lễ nghĩa hiếm có đó."

cungquanghang.com

Trước đây Cố Phán ở Minh gia đã quen nghe những lời nịnh hót như vậy, bây giờ có nghe nữa cũng không còn khinh bỉ như lúc ban đầu, ngược lại nhận ra rằng tồn tại trong xã hội này thật không dễ.

Bàn tay trắng nõn đẹp mắt vừa đưa đến bên người Cố Phán, cô đã vội vàng kẹp ly cà phê vào cánh tay bên kia, nhanh tay dè phím lầu ba. Bàn tay dừng lại giữa khoảng không, không biết anh có cố ý hay không, lúc rút tay về lại quét qua cánh tay Cố

Phán, nơi bị đụng phải trở nên đỏ ửng như bị đao rạch một nhát.

"Cảm ơn cô."

Giọng anh hơi có vẻ hài hước, Cố Phán vốn không định đáp lại, nhưng phía sau là một nhóm cấp cao của tòa soạn L&R, cô cảm giác có áp lực vô hình, lấp bấp nói:

"Không, không có gì."

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tông Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 17: Chương 14.2

Minh Tiềm tại nguyệt được nghe tiếng nói trong veo dịu dàng của cô, khóe miệng anh cong lên, nếu như cô chịu nghiêng đầu nhìn anh một cái thì thật tốt.

Cô đã cắt đi mái tóc xoắn dài mà anh thích nhất, tung tăng bên ngoài một năm cũng không phải không có tiến bộ, ít nhất thì lá gan lớn lên không ít.

Năm nay cô đã 25 tuổi, mái tóc ngắn làm cô trông trẻ hơn nhiều làm anh có ảo giác mình tìm được một cô bé bị thành niên. Nhưng mà nhìn cô có sức sống hơn trước kia, lại ít đi một chút vẻ yếu ớt. Chiếc cổ cao mềm mại không có tóc che chở và vùng

quanh cổ trắng như phát ra tia sáng, ai cũng có thể thưởng thức nó chứ không còn là của riêng anh nữa, chuyện này làm Minh Tiềm rất không vui.

Khoảng cách giữa ba tầng rất ngắn, chiếc váy bị cà phê làm bẩn dính lên cánh tay khiến cô rất khó chịu, lại hơi xấu hổ, thế mà cô lại còn cầm hai ly cà phê trên tay, cô thật ngu xuẩn.

Cố Phán, kẻ xui xẻo này, sao hôm nay lại mặc quần áo màu sáng chứ!

Anh sẽ không nghĩ cô là người giao hàng từ bên ngoài chứ! Cô lại len lén nhìn vết bẩn trên người, đúng là rất giống nhân viên giao hàng.

Cửa thang máy mở ra, Cố Phán bước nhanh ra ngoài, hoàn toàn không có ý định chờ ai. Minh Tiềm nhìn bóng lưng cô như khao khát muốn mọc cánh bay đi, anh ngăn lại lời muốn nói, đến studio cùng nhân viên cấp cao của tòa soạn. Minh Tiềm đến cửa phòng studio, chợt thấy Cố Phán đang đưa ly cà phê cho đạo diễn, anh cười nhẹ với người bên cạnh, nói mình muốn đi vệ sinh, cũng khéo léo từ chối lời đề nghị đi cùng của đối phương, anh xoay người nhanh chóng rời đi.

Cố Phán rời studio, cô nhanh nhẹn bước đi, thăm

cười mình qua to sợ rồi, mặc dù chạm mặt nhau nhưng người ta bận rộn hẳn đã quên cô từ lâu rồi, ừ, tốt nhất là đã quên.

Vừa đi tới một góc tối không người, đột nhiên cô bị một người kéo tới cầu thang, nồng nhiệt hôn cô rồi tách ra, cô bối rối một giây liền giây giữa đùa kịch liệt, cho là mình gặp phải người xấu. Đến khi người được mùi hương đặc trưng quen thuộc mà cô khắc cốt ghi tâm, cô mới hoàn toàn ngưng giây đùa và la hét, cô sợ tiếng động quá lớn sẽ kêu người tới. Ở đây là tòa soạn, mỗi nhân viên đều có một máy ảnh, trong vài phút là có thể đưa cô lên trang đầu báo địa phương. Từ đáy lòng cô thầm chửi mình:

Cố Phấn, mày đúng là kẻ xui xẻo!

Người phụ nữ luôn xuất hiện trong giấc mơ mỗi đêm đang ở trong ngực anh, Minh Tiềm kích động đến hơi điên cuồng, hơi thở hai người hòa vào một chỗ, lưỡi to mạnh mẽ ra vào trong miệng cô, anh đưa vào rất sâu, mượn cơ hội này bày tỏ vui mừng trong lòng.

Anh không nói lời nào, vừa tiến lại đã ác độc gặm mút môi cô không chịu thả, Cố Phấn đau nhức nhưng cũng bị sự mất khống chế của anh dọa

sợ, càng không dám chống đối, chỉ sợ anh sẽ làm ra chuyện quá đáng khác.

Minh Tiềm cảm thấy chỉ mình anh chủ động thì thật không công bằng, gắng gượng tách ra một khe hở, dựa vào trán cô nói thầm:

"Le lưỡi ra liếm tôi nào."

Cố Phán nhìn tròng mắt đen cận kề, chậm chạp không cử động, Minh Tiềm lại triển miên hôn cô, vừa dụ dỗ:

"Ngoan ngoan một chút nào, như vậy lát nữa sẽ không khó chịu."

Lời này quả nhiên có tác dụng, chiếc lưỡi hồng run rẩy đưa ra, khẽ liếm lên môi anh lưu lại một vệt nước sáng bóng. Minh Tiềm khẽ cười ra tiếng, rất hài lòng với vẻ ngoan ngoãn của cô, anh cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn tùy ý trêu đùa. Bàn tay mò đến kéo khóa kéo bên eo cô, bàn tay không kịp đợi bóp lấy bầu ngực tròn mềm, không bao lâu quả mận đỏ trên chóp đỉnh đã nở rộ trong tay anh.

Bàn tay trong quần áo còn đang hoành hành, nắm ngực mềm vừa xoay vừa ấn, trong không gian yên tĩnh càng nghe rõ tiếng nước mập mờ phát

ra từ môi hai người, anh nhìn đôi mắt long lánh của cô từ từ dâng lên sóng tình, từ cổ họng cũng phát ra tiếng ngâm động tình yêu kiều.

Minh Tiềm đã không quan tâm tới buổi quay truyền hình trực tiếp nữa, trong đầu chỉ có cô, muốn đòi hỏi nhiều hơn để chứng minh người trong ngực anh bây giờ không phải là giấc mộng giữa đêm khuya. Bàn tay mò vào từ vạt áo, men theo bắp đùi mịn màng di chuyển đến miệng huyết, quẹt lên kẻ hở đã ẩm ướt. Cổ Phán vội vàng kẹp chặt hai chân, tay nhỏ bé bị ấn lên cao, trong mắt vẫn còn vẻ khát tình chợt ứa nước mắt, cô biết nếu cô không cản người đàn ông lại thì anh làm vậy, cả người cô mềm nhũn lại đáng thương lắc đầu cầu xin anh:

"Dừng mà... Sẽ có người vào... Thật sự không được, van xin anh."

Minh Tiềm đang vùi đầu hít lấy mùi thơm trên cổ Cổ Phán, anh thở hổn hển không ngừng, bàn tay bên dưới cũng không rút ra ngay mà phủ lấy toàn bộ miệng huyết, hai người giữ tư thế này lẳng lẳng đứng một lúc, Minh Tiềm mới quyến luyến thu tay lại.

"Sao lại gây đến vậy, em ở ngoài không ăn cơm sao?"

Hai mắt Cố Phán mờ màng, vẫn chưa thoát khỏi tình triều vừa nãy, đầu óc xoay vòng, thật lâu mới nói được ba chữ "Có ăn cơm."

Minh Tiềm chợt nhớ đến phải quay hình trực tiếp, anh tốt bụng buông cô ra, dáng người cao ngất ngẩng đầu đứng một bên. Lúc này Cố Phán tự nhiên trở nên thông minh, chấp chững bước đến trước người Minh Tiềm, giúp anh sửa lại quần áo hơi xốc xếch, nhìn tới khóe miệng và cầm anh ống ánh nước, cô xấu hổ nghiêm túc lấy khăn giấy trong túi xách ra lau giúp anh, môi mỏng của anh khẽ mở rồi lại đóng, phun ra năm chữ ngắn gọn:

"Có nhớ tôi hay không?"

Cố Phán biết nếu mình không trả lời, anh sẽ tiếp tục ở đây hành hạ cô, liền đáp lại một câu mập mờ ba phải:

"Tôi có thể thấy anh ở khắp nơi trên Hong Kong."

Quần áo đã chỉnh chu, cô không chờ anh nói thêm gì nữa, giành trước đi mở cửa thang ra, dùng hành động nhắc nhở anh nên ra ngoài.

cungquanghang.com

Minh Tiềm không nhìn nổi những hành động trực tiếp và gián tiếp đuổi anh đi của cô, anh ôm chặt vòng eo thon, không để ý cô la hét mà cắn mạnh lên đôi môi anh đào, giọng không tốt nhắc nhở cô:

cungquanghang.com

"Ngao ngao ở bên ngoài studio chờ tôi quay xong, sau đó tôi sẽ đưa em về nhà."

Cố Phán rất sợ bị người khác nhìn thấy nên bây giờ anh nói gì cô cũng đồng ý, Minh Tiềm rất biết lợi dụng điểm này của cô, hơn nữa lần nào cũng thành công.

"Anh, Anh đi trước đi, tôi sẽ đi theo sau..."

Minh Tiềm nhìn cô chăm chú một lúc rồi đi ra ngoài trước, Cố Phán đi sau cách anh ba bước.

Bạn đang đọc truyện *Phu Tử Tông Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).